M.C. Beaton

AZ AGATHA RAISIN-SOROZAT BESTSELLER SZERZŐJÉTŐL

HAMISH MACBETH
ÉS A
KANNIBÁL HOMÁROK

M. C. Beaton

HAMISH MACBETH
és a
KANNIBÁL HOMÁROK

Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2013

A fordítás alapjául szolgáló mű:
M. C. Beaton: *Death of an Outsider*

Fordította
LOÓSZ VERA

A Lairgi Önkéntes Tűzoltóknak…
Isten áldja meg őket!

John Corbett, az Önkéntes Tűzoltóság parancsnoka

Archie Fraser tűzoltásvezető

Willie McKay tűzoltásvezető

William Ross tűzoltó

Michael Corbett tűzoltó

Duncan Matheson tűzoltó

Első fejezet

Nézd a boldog bolondot,
Fütyül a világra.
Bárcsak volnék bolond!
Tán az vagyok, atyámra!

ISMERETLEN SZERZŐ

Hamish Macbeth a kis vidéki buszon ült, amely távolodott vele Lochdubhtól, a Sutherland nyugati partvidékétől, a rendőrőrsbeli otthonától. Mackó, a sárgás szőrű termetes keverék kutya gazdája térdére rakta egyik hatalmas mancsát, de az észre sem vette. Az eb sóhajtott, fölmászott a szomszéd ülésre, és akárcsak a rendőr, kibámult az ablakon.

A sofőr új ember volt.

– Szukák nem utaznak ülésen – mordult hátra. Őt aztán nem fogja megfélemlíteni Hamish uniformisa. A rendőr azonban olyan kifejezéstelenül ostoba tekintetet vetett rá, hogy a skót síkságról származó buszsofőr, aki minden felföldit amúgy is örökletesen ilyennek tartott, úgy döntött, fölösleges folytatnia.

Hamish Macbeth a levertségtől tűnt nehéz felfogásúnak. Hiszen egészen mostanáig boldogan és kényelmesen elvolt a saját rendőrőrsén, Lochdubhban, de jött a parancs, mely szerint helyettesítenie kell MacGregor őrmestert Cnothanban, egy városkában Sutherland közepén. Hiába eszelte ki a „bűnözési hullámot” Lochdubhban. Közölték vele, hogy a hellyel-közzel bántalmazott feleségek megvédése és a kéthavonta előállított egy-egy részeg nemigen nevezhető bűnözési hullámnak. Kénytelen volt bezárni hát a rendőrőrsöt és fölszállni a buszra, ugyanis MacGregor őrmester óhaja szerint a helyettesének az ő kocsijával kell járnia.

Hamish legalább annyira rühellte a változást, mint a munkát. Lochdubhban, az őrs mellett volt egy darabka földbérlete, kis birkanyájat tartott rajta, most az egyik szomszédja gondoskodott az állatokról. Elég jó mellékes bevételre tett szert a gazdálkodásból, orvhalászatból és -vadászatból, no meg nyaranta a Felföldi Játékokon a hegyfutásért nyert pénzdíjból. Minden, amit csak félre tudott tenni, a szüleinek és a testvéreinek ment Cromarty megyébe. Cnothanban nem számított könnyű extrahaszonra.

A kisbérlőknek vagy hegyvidéki gazdáknak mindig szükségük volt egyéb munkára is, mert a tanya, avagy a törpebirtok túlságosan kicsi ahhoz, hogy megélhetést biztosítson. Így aztán a kisbérlők egyszersmind postások, fakitermelők, boltosok és nagy ritkán, mint Hamish Macbeth esetében, rendőrök.

Január végét írták, Skócia északi része még a szinte örökös éjszaka fogságában volt. A nap valamivel kilenc után kelt fel, néhány órán át durcáskodott a láthatáron, majd délután két óra körül el is tűnt. A mezők barnák és barázdásak voltak, a hangás lápok lehangoló, esőtől szottyos pusztaságok, és kísértetiesen gomolygó köd csimpaszkodott a magas hegyek oldalába.

Alig néhányan utaztak a buszon. A Currie nővérek, Jessie és Nessie, két, Lochdubhban lakó vénkisasszony magas, rikácsoló hangon csevegett.

– Hát nem arról beszélek neked, Nessie? – kérdezte Jessie. – A múlt héten átmentem Strathbane-be a Királyi Állatvédő Egyesülethez, és mondom a fickónak: „Egy humánus csapdát akarok, hogy elkapjam a vadászgörényt, amelyik megtépázza a kacsáinkat.” Ideadja a csapdát, és azt mondja: „Elviszi ezt a humánus csapdát, humánusan elkapja a görényét, aztán pedig, már ha megfogadja a tanácsomat, humánusan agyonveri a rohadékot.” Micsoda viselkedés! És ennek az alaknak kellene föllépnie a kegyetlen bánásmód ellen. Írtam is a parlamenti képviselőnknek, hogy a leghatározottabban tegyen panaszt.

– Már vagy százszor elmesélted – morgolódott Nessie. – Talán igaza volt a fickónak. Mindössze a lelkész macskája akadt fönn

abban a humánus csapdában. Miért nem szólsz róla Mr. Macbethnek?

– Pont neki? – rikácsolta Jessie. – Az a rendőr egy vadorzó, és valószínűleg az ő görénye volt.

A busz zökkenve megállt, a nővérek tovább torzsalkodva leszálltak.

Három hónap Cnothanban – gondolta Hamish, miközben szórakozottan Mackó fejét vakargatta a füle mögött. Lochdubht nyugodt helynek mondják, Cnothanban azonban sosem történik semmi, és nem is fog soha. Hát nem történt az a két gyilkosság Lochdubhban?

A múlt nyáron történt emberölés járt a fejében, s hogy az mennyivel közelebb hozta őt élete szerelméhez, Priscilla Halburton-Smythe-hoz. Ám Priscilla, egy helyi nagybirtokos lánya éppen karácsony előtt Londonba utazott munkát keresni. Sosem szokott hosszú ideig elmaradni. Talán épp most igyekszik északra, és arra tér vissza Lochdubhba, hogy ő elment.

– És egy csöppet se fogja érdekelni – mondta hirtelen fennhangon Hamish.

A buszsofőr a kormánykerék fölé hajolt, s gratulált magának, amiért békén hagyta az őrült zsarut.

Hamish ismerte Cnothant, vélekedése szerint óhatatlanul ez a település a világ legunalmasabb helye. Noha városnak titulálták, méretét tekintve akkora volt, mint egy apró angol falu. A lakóira pedig mint zárkózott, titkolózó, vallásos közösségre emlékezett, mely minden kívülről érkezőt betolakodónak tekintett.

Végül ő maradt az egyetlen utas a buszon. A jármű meg-megzökkent, kerekei csikorogtak a hajtűkanyarokban, majd kirobogott a magasba nyúló oszlopos hegyek árnyékából, hogy lebukdácsoljon a völgybe, ahol Cnothan feküdt, Sutherland kellős közepén.

Hamish elgémberedve szállt le, és összeszedte a holmiját – egy katonai oldalzsákba meg egy régi bőröndbe pakolt. A busz

dübörögve elindult, ő pedig hátratolva lángvörös haján a tányérsapkát, körülnézett.

– Fényes dél Cnothanban – motyogta.

Ebédidő volt, következésképp minden üzlet zárva, s a főutca teljesen néptelen. Vad szél süvített. Még egy papírfecnit sem sodort magával. A város amolyan kisuvickoltnak, szürkének, antiszeptikusnak tűnt.

Cnothan egy mesterséges tó partján terült el, mégpedig az egyik legrútabb duzzasztógátnak köszönhetően, amelyet Hamish egész életében látott. Ennyi. Itt nem voltak szép, keskeny mellékutcák vagy labirintusok. Egyetlen nyílegyenes főutca vezetett a tóhoz, rajta négy fűszerüzlet – többé-kevésbé ugyanazokat az árukat tartva –, vas- és edénybolt, egy autószerelő műhely, barkácsbolt, szálloda, egy *fish and chips*-büfé, a hentesüzlet, a kocsma és egy óriási templom.

Az állami ingatlanokat a tó túlsó oldalán rejtették el, különválasztva Cnothan magántulajdonban lévő épületeitől, ámbár ezek is mind nagyon kicsik és szürkék, fölöttébb úgy festettek, mint a kormányzatiak.

A végtelenül sivár, üres város, egy sci-fi film jeleneteire emlékeztette Hamisht, amelyet moziban látott.

És mégis tudatában volt az őt figyelő szemeknek, a szépen összehúzott csipkefüggönyök mögött rejtőzködő tekinteteknek.

Kinyitotta a hozzá legközelebb álló földszintes ház kertkapuját, és megrántotta az ajtón lógó sárgaréz csengettyűt. Csönd. Egy gipsztörpe meredt rá a kertből, és bánatosan óbégatott a szél.

Csomagküldő cég magazinja kandikált ki az ajtó mellett álló szemeteskukából. Hamish odafordult, és elolvasta a címzett nevét: Mrs. A. MacNeill. Végre közeledő lépteket hallott. Néhány centire kinyílt a lánccal biztosított ajtó, s egy nő arca jelent meg a nyílásban, az a betegesen pergamenszínű, amilyeneket a Skót-felföldön látni.

– Tessék? – szólalt meg.

Hamish abban a minutumban tudta, hogy a nő teljesen tisztában van a kilétével. Túlontúl nyugodt volt. Egy viszonylag bűnmentes

vidéken ugyanis, ha egy rendőr áll a küszöbödön, az rendszerint riadalmat vált ki, hiszen halálhírt vagy balesetet jelent.

– Macbeth őrmester vagyok – mondta udvariasan Hamish. – Mr. MacGregort jöttem helyettesíteni, aki szabadságra megy. Hol találom a rendőrőrsöt?

– Nem tudom – felelte a nő. – Tán fönt van a dombon.

– A főutca tetején? – tudakolta Hamish.

Kétsége sem volt afelől, hogy a nő jól tudja, merre van a rendőrőrs, csakhogy Cnothanban, ha megtehetik, egy jövevénynek sosem mondanak semmit.

– Lehet, de miért nem kérdezi meg valaki mástól? – kérdezte az arc az ajtónyílásban.

Hamish a Zöld Legelőnek elnevezett ház ajtófélfájának dőlve az eget szemlélte.

– Ja, *komissz* a szél – felelte lágy, felföldi hangján, ami sziszegőbb lett, amikor mérges vagy bánatos volt. – Szóval, Mr. MacGregor elutazik Floridába, meglátogatja a bátyját, Royt. Hőség lesz ott ebben az évszakban.

– Igen – mondta a nő.

– Ha jól tudom, Kanadában él egy húga.

Lehullott a lánc, és néhány centivel szélesebbre nyílt az ajtó.

– Bessie. Igen, ő… Albertában…

– Bizony, bizony – értett egyet az asszonnyal Hamish. – Ön pedig, ugyebár, Mrs. MacNeill?

– Nahát, ezt honnét tudja? – kérdezte, immár szélesre tárva az ajtót a nő.

– Ó, hiszen mindenki hallott Mrs. MacNeillről – felelte Hamish. – Ezért kerestem fel önt. Az emberek ritkán lelkesek, ha útbaigazítást kell adni, de én azt mondtam magamnak: Mrs. MacNeill amolyan kozmopolita hölgy, aki ha módjában áll, segít.

Az asszony förtelmesen tetszelegve mosolygott.

– A rendőrőrs felől érdeklődött. Igen, amint mondtam, pontosan a főutca tetején találja, a bal oldalon. Már összecsomagoltak, készen állnak az indulásra.

– Köszönöm. – Hamish megérintette a sildes sapkáját, és elsétált.

– Kukacoskodó vén banya – morogta Mackónak –, de hiábavaló lett volna bárki mást megkérdeni, mert gyanítom, hogy mind egyformák.

A főutca legtetején hosszú és alacsony, szürke családi ház állt, a hozzátoldott épület fölött kék rendőrségi lámpa. Előtte kis termetű rendőr őrmester járkált föl-alá.

– Hol késlekedett? – csattant fel, de mielőtt még Hamish egyáltalán szóra nyithatta volna a száját, folytatta: – Jöjjön be! Kerüljön beljebb! A kutyát hagyja idekint. Hátul van egy régi kennel. Abban elalhat. Kutya nem jöhet a házba.

Hamish odaszólt Mackónak, hogy „itt marad”, majd követte az őrmestert a házba. Az mutatta az utat a melléképületbe.

– Itt az íróasztal, és össze ne kutyulja az iktatási szisztémámat. Amott van a fogda kulcsa. Szombatonként gondja lesz Sandy Carmichaellal. Szörnyű hallucinációk jönnek rá.

– Ha a pasasnak delirium tremense van, nem jobb kórházba vinni? – tudakolta jóindulatúan Hamish.

– A közpénz pazarlása lenne. Csak szíjazza a priccsre, és hagyja reggelig tombolni. Jöjjön, ismerje meg az asszonyt.

Hamish szedte a lábát az energikus rendőr mögött.

– A szalonban van – fűzte hozzá MacGregor.

A neje fölállt, és eléjük ment. Kicsi, szikár nő volt, világos szemű, óriási, kivörösödött kezekkel. Hamish rövidre fogta az udvariaskodást.

– Szeretem szép rendben tartani a lakást – mondta Mrs. MacGregor. – Nem akarok arra hazajönni Floridából, hogy mindent a feje tetején találok.

Hamish sapkáját a hóna alá csapva állt, gesztenyebarna szeme percről percre kifejezéstelenebb lett. A nappali, amelyet MacGregorék szalonnak tituláltak, hosszú, alacsony mennyezetű helyiség volt, az ablakokon dús redőkbe szedett, rózsaszín függönnyel. Háromdarabos, nejlonbársonnyal kárpitozott, lazacszínű ülőgarnitúra nézett vele farkasszemet, úgy festett, mintha csak aznap

szállították volna oda. A falakat vallásos tárgyú festmények díszítették. Szőke, kék szemű Jézus magához engedi a kisgyermekeket, akik a harmincas évek iskolai egyenruháját viselik, és mindnyájan szerfölött angolszásznak tűnnek. A padlóról a legrikítóbb skót mintás szőnyeg sikoltott az őrmester felé. A szófa előtt üveg dohányzóasztal állt kovácsoltvas lábakon, az egyik sarokban pedig szintén üveg és kovácsoltvas bár, hátulról piros neonfénnyel megvilágított üvegpolcokkal, amelyeken mintha ott sorakozott volna a világon valaha kitalált összes fura külsejű palack. A kandallóba villanyradiátort tettek – hamis fahasábokkal. A szoba falfülkéiben lévő üvegpolcokon meglepően sokféle porcelántárgy díszelgett: hal formájú, fűzöld kancsók, pasztellszínű ruhácskájuk szélét fogó lánykák, porcelán gyümölcstálak, kutyák és macskák, fényesre glazúrozott pofájukon Disney-mosoly, s több sorban miniatűr üvegtárgyak, amilyeneket vásárokban látni. Egy kisasztalon nagy, viktoriánus Biblia feküdt, a rézkarcon, ahol nyitva volt, pikkelyes szárnyú angyal dobált nagyon pici, ágyékkötős embereket egy tüzes gödörbe.

Mrs. MacGregor aztán az egyik bútorokkal telezsúfolt hálószobából a másikba vezette. Hamisht. A ház öt ilyen helyiséggel dicsekedett.

– Hol a konyha? – kérdezte Hamish, aki ismét megtalálta a hangját.

A nő leszegett fejjel robogott előtte a tűsarkain, mintha támadni készülne.

– Idebent – mondta.

Hamish elfojtott egy megkönnyebbült sóhajt. A konyha funkcionális volt, az elképzelhető összes háztartási géppel felszerelve. A padozatot kerámiával burkolták, és egy jókora asztal volt benne. Úgy döntött, az itt-tartózkodása alatt be sem teszi a lábát abba a szörnyű nappaliba.

– Tévé van? – kérdezte.

Mrs. MacGregor fölpillantott a lángvörös hajú és gesztenyebarna szemű, nyakigláb rendőrre.

– Nem, mi nem hiszünk a televízióban – felelte élesen, mintha azt vitatná, hogy léteznek-e kis zöld emberkék a Marson.

– Látom, központi fűtés van – jegyezte meg Hamish.

– Igen, de hőszigeteltek az ablakaink, úgyhogy aligha lesz szüksége rá. Automatára van állítva. Két óra délelőtt, kettő este, és ennyi mindenkinek elég.

– *Noss,* ha válthatnék egy szót a *kedvess* férjével… – kezdte Hamish, tekintetével az őrmester keresve, aki a ház bemutatása közben eltűnt.

– Nincs idő, nincs idő – vágott a szavába a nő, s egy fölöttébb megtömött kézitáskát emelt le a konyhapultról. – Geordie várakoztatja a taxit.

Hamish döbbenten pillantott az asszonyra. A feladatairól akarta kérdezni MacGregort, arról, hol tartja a kocsi kulcsait, és meddig terjed a körzete, no meg a területén lévő rossz fiúkról is. Ám biztos volt benne, hogy a MacGregor házaspárt is megátkozták azzal, amire nemsokára csak így gondolt: *cnothanitisz*. Senkinek semmiről egy szót se.

Követte a nőt a taxihoz.

– Akkor három hónapig lesznek távol? – kérdezte MacGregor, oldalával a kocsira támaszkodva.

A rendőr egyenesen előrenézett.

– Ha félreáll az útról – szólalt meg –, talán még elérhetjük a vonatot.

– Egy pillanat… – mondta Hamish. – Hol vannak a kocsija kulcsai?

– Benne – vetette oda MacGregor, majd bólintott a sofőrnek, és a taxi elindult.

– Csakhogy megszabadultunk tőlük! – morgolódott Hamish. A fejével intett Mackónak, s a kutya utána baktatott a konyhába.

Hamish kikapcsolta a központi fűtés automata üzemmódját, és a lehető legmagasabb hőmérsékletre állította be a termosztátot, majd szemügyre vette a konyhaszekrények tartalmát, hátha talál kávét. De

azok tátongtak az ürességtől, egy csomag só, annyi sem volt bennünk.

– Tudod, Mackó – mondta –, remélem, eltérítik őket Kubába.

Átment az irodába, és szemrevételezte az aktákat a sarokban álló iratszekrényben. Tetves papírokkal volt tele, alig mással. Cnothanban azt tekintették a legfőbenjáróbb vételeknek, ha valaki nem fürdette meg a birkát, hogy megszabaduljon az élősdiektől. Csörömpölést hallott a konyha felől. Máris rohant. Mackó hatalmas feje az egyik alsó konyhaszekrényben volt – Hamish nyitva felejtette –, és a lábosok meg a serpenyők között kotorászott.

– Ki onnan, buta állat! – kiáltott rá Hamish. – Már megyek is a boltokba, megnézem, szerezhetek-e magunknak valami ennivalót. – Addig kutatott, amíg talált egy tálat, és teletöltötte vízzel a kutyának.

Kiőgyelgett a házból, s elindult lefelé a Fő utcán. Az ebédidő véget ért, ismét kinyitottak az üzletek. Kis csoportokban ácsorogva pletykáltak az emberek, és ahogy Hamish melléjük ért, elhallgattak. Kíváncsi, barátságtalan pillantással bámultak rá.

Két csomagra való élelmiszert vásárolt, aztán továbbment az autószerelőhöz, ahol háztartási holmikat is árultak. Megkérdezte, bérbe vehet-e egy tévékészüléket, mire kurtán közölte vele egy emberke, akinek állandó harag barázdálta az arcát, hogy nem, kölcsönözni nem lehet. A boltos bosszúságára Hamish nem távozott, hanem amúgy félnótás módjára újra meg újra feltette a kérdést, s közben a többi vevőt nézte.

Picike, markáns arcú, madárszerű nő lépett hozzá.

– Maga helyettesíti Mr. MacGregort – mondta élénken. – Mrs. Struthers vagyok, a lelkész felesége. Számíthatunk önre vasárnap a templomban?

– Ó, hogyne – felelte barátságosan Hamish. – Macbeth a nevem, én magam is a skót egyházhoz tartozom. – Gondosan elraktározta magában Cnothan legfontosabb egyházának felekezetét. Nem volt a skót egyház tagja, voltaképp semelyiké sem.

– Nahát, ez csodálatos! – rikkantotta Mrs. Struthers. – Nos, hallottam, hogy tévékészülék iránt érdeklődött. Nekünk van egy

fekete-fehér, a húsvéti tombolán fogjuk kisorsolni, azt kölcsönadhatnám magának.

– Ez igazán kedves. – Hamish lemosolygott a nőre. Mosolya az egész arcát megváltoztatta. Páratlanul rokonszenves volt.

Igencsak rövid idő múlva az őrmester már a paplakban pihentette a bakancsát egy zsámolyon, s elhalmozták teával meg burgonyás lepénnyel.

– Azon tűnődöm, Mrs. Struthers – mondta –, hogy kicsikét nehéz dolgom lesz itt. Cnothanban sosem szívelték az idegeneket.

– Tudja… – kezdte óvatosan az asszony, s odament az ablakhoz, hogy meggyőződjék róla, nem látja-e a körútjáról visszatérő férjét, ugyanis a lelkész előző vasárnap épp a pletykálkodás bűnéről prédikált. – Nagyon rendesek az itteniek, ha jobban megismeri őket. Csak néhány évbe telik.

– Nem lesz annyi időm. Mindössze három hónapig tartózkodom a városban.

– Hamar megtalálják magát – felelte Mrs. Struthers –, ugyanis összefogtak egy nagyon kiállhatatlan idegen ellen. – Körülnézett, szinte suttogóra fogta a hangját. – Angol.

– Hűha! – bátorította a nőt Hamish. – Itt nem szeretik az angolokat?

– Nem arról van szó – mondta a lelkész hitvese. – Csak olyan „mindentudó”. Errefelé kisbérlők élnek. Ők nem viselik el, ha megmondják nekik, hogyan intézzék a dolgokat, főleg ha az illető egy kívülálló, de Mr. Mainwaring…, ez a neve, csak elmondja nekik, mit csinálnak rosszul. Tudja, nem undokul. Ennek dacára olyan, mintha kinevetné őket. Szegény felesége! A háztartást sem engedi vezetni neki, még a főzést is ellenőrzi. Sőt, ő választja ki a ruháit!

– A szörnyeteg! – kiáltott fel határtalan döbbenetét jelezve Hamish. Nagy örömet okozott a lelkész nejének, aki évek óta nem talált ilyen hálás hallgatóságra.

– Vegyen még a lepényből, őrmester. Igen, Mrs. Mainwaring tagja a Vidéki Nőegyletnek, és remek előadást tartott a virágok szárításáról meg az elrendezésükről. Szerfölött inspirált bennünket. Nagyszerű

volt, ám amikor a kérdésekre került sor, besétált a férje, és szinte vallatni kezdte… a saját feleségét.

– Bizarr!

– Igen. Az asszony pedig elvörösödött, és csak hebegett-habogott. Aztán…

A kavicson csikorgó autó hallatán Mrs. Struthers is lángvörös lett.

– Jó lesz indulnom – mondta Hamish. Esze ágában sem volt arra pazarolni az idejét, hogy a lelkésszel társalogjon.

Ám amint fölállt, belépett a lelkész, Mr. Struthers. Sápadt arcú, világoskék szemű, keskeny szájú férfi, kenderszínű haját gondosan lenyalva viselte. A rendkívül izgatott asszony bemutatta őket egymásnak.

– Remélem, nem pletykáltál – mondta komolyan a pap.

– Épp ellenkezőleg – felelte Hamish. – Becses neje éppen arra biztatott, hogy látogassak el vasárnap a templomba. Sokat mesélt az ön erőteljes szertartásairól.

Kezet rázott a lelkésszel, fogta a kis tévékészüléket, és elköszönt.

A pap felesége az ablakhoz ment, onnan követte tekintetével a rendőr magas alakját, aki ábrándos mosollyal baktatott tovább.

– Nagyon megnyerő férfi – motyogta.

A teával, házi burgonyás lepénnyel és dzsemmel kellemesen jóllakott Hamish fölfelé bandukolt a Fő utcán. A tetején, a rendőrőrssel átellenben, régi házikóra lett figyelmes, amely az úttól kicsit messzebb állt, s egy tábla volt rajta: ELADÓ FESTMÉNYEK.

Tinédzsernek tűnő lány ásott a kertben. Mintha érzékelte volna a figyelő tekintetet, megfordult, észrevette Hamisht, és odajött a kapuhoz. Bár az alakja olyan jó karban volt, akár egy fiatal lányé, a férfi úgy ítélte meg, hogy vele egyidős – harmincas – lehet. A nőnek huncut arca, széles mosolya és sűrű, göndör fekete haja volt.

– Jenny Lovelace – mondta a férfi felé nyújtva kicsi, földes kezét.

– Hamish Macbeth – mutatkozott be a nőre lemosolyogva Hamish. – Amerikai az akcentusa?

– Nem, kanadai.

– És mit csinál itt a kies Sutherlandben, Miss Lovelace? – Hamish lerakta a tévét meg a két bevásárlószatyrot, megrázta a felé nyújtott kezet, aztán kényelmesen a kertkapura támaszkodott.

– Békét és nyugalmat akartam. Átjöttem vakációzni, és itt maradtam. Négy éve vagyok itt.

– És tetszik? Úgy hallom, errefelé nem kedvelik az idegeneket.

– Ó, én jól kijövök velük. Szeretek egyedül lenni.

– Az ötlött fel bennem hogy egy bizonyos Mr. Mainwaring ideérkezése óta könnyebb lett a jövevények élete. Bosszantó nyűgnek emlegetik a pasast.

Jenny arca megkeményedett.

– Ezen az egész helyen Mr. Mainwaring szinte az egyetlen civilizált ember – mondta élesen.

– Mindig beletenyerelek, ha csinos lányokkal elegyedek szóba – felelte szomorúan Hamish. – Kétbalkezes vagyok. Szamárságokat beszélek.

Jenny kuncogott.

– Uramisten! Mi ez a szörnyű ugatás? Az őrsről jön.

– Az én kutyám, Mackó. A kajáját követeli, és ilyenkor üvölt érte. Legjobb lesz, ha megyek.

– Ugorjon be egy kávéra – mondta már távozóban Jenny, miközben Hamish lehajolt a cuccokért.

– Mikor? – kiáltott utána Hamish.

– Amikor kedve tartja.

– Délelőtt benézek – mondta az őrmester, és hirtelen boldognak érezte magát.

Mackó ugatását mintha elvágták volna, amikor meglátta a gazdáját. A konyhakövön feküdt, bánatos tekintettel bámult rá.

– Májat hoztam neked – füstölgött Hamish. Olajat öntött egy serpenyőbe. – Nézd, koleszterinszegény olaj, jót tesz a szívednek.

Élesen szólalt meg a rendőrőrs csengője. Hamish indult ajtót nyitni, Mackó megint vonyítani kezdett.

Középkorú férfi állt a lépcsőn, mikor az őrmester fölrántotta az ajtót. Magas volt, jó felépítésű, a feje nagy és kerek, arca szép,

szabályos: kicsi, kerek szem, pisze orr, kicsiny, formás száj. Jóllehet közel járt a hatvanhoz, sűrű barna haja fölkunkorodott a gallérján. Kordgalléros bőrkabátot viselt, gabardin térdnadrágot, kékesszürke zoknit és bakancsot – meg piros pulóvert. Angol, gondolta Hamish. Imádják a piros pulóvereket.

– Jöjjön be, egy perc, és itt vagyok – hadarta, amikor Mackó vonyítása az egeket kezdte verdesni.

Visszarobogott a konyhába, s berakta a serpenyőbe a májat. Mihelyt elkészült, apró darabkákra vágta, elrendezte egy tányéron, és letette a kutya elé.

– Szóval, elvesztettük az egyik bolond rendőrt, és találtunk helyette egy másikat – hallatszott a konyha ajtajából. Előkelő kiejtés, gunyoros hangnem. – Ide figyeljen, őrmester, írni fogok a feletteseinek, és elmondom, hogy finom hentesáruval etetni egy elkényeztetett korcsot magánál előnyt élvez a bűnügyek megoldásával szemben.

– Tegye le magát, Mr. Mainwaring – mondta Hamish –, és odafigyelek önre. Még levegőt venni sem volt időm, amióta megérkeztem.

– Honnan tudja a nevem?

– Megelőzi a híre. Nos, ácsoroghatunk itt egymást sértegetve, vagy rátérhetünk a lényegre. A bűntény?

William Mainwaring kihúzott egy hokedlit, leült, és fölpillantott a hórihorgas rendőrre. Pipát vett elő, akkurátus mozdulatokkal rágyújtott. Hamish türelmesen várt.

– Azt kérdi, mi a bűntény? – felelte végül Mainwaring. – Hát, egyetlen szóval válaszolok: boszorkányság.

Második fejezet

Egyetlen plébániatemplom van ott mindenkinek,
lett légyenek bármily rangúak, rendűek
vagy végzettségűek.
A dohos, sötét, dermesztőn hideg
metodista kápolnától most eltekintek.
A templomkert mellett ott a sírköves,
és ha eljő az idő,
keserű csapáskor márványurnákkal s angyalkákkal
szolgál ki, szolid áron ő.

THOMAS HOOD

– Boszorkányság – mondta Hamish Macbeth. – Csak hadd vegyem elő a jegyzetfüzetem. – Megnyalta ceruzája végét, és derűs kíváncsisággal nézett Mainwaringre.

– Igen, boszorkányság – ismételte mogorván a férfi. – Múlt héten keresztbe rakott berkenyeágakat tettek az ajtóm elé. Szakértője vagyok a helyi folklórnak, és tudom, ezt azért csinálták, hogy rontást hozzanak ránk. Két nappal később körmöket találtam… ennek is ugyanaz volt a célja. Aztán tegnap este a nejem hazafelé tartott a Vidéki Nőegyletből, amikor három boszorkány ugrott át a templomkert falán, és kotkodácsolni meg vonyítani kezdtek körülötte.

Hamish eltűnődve harapdálta ceruzája végét.

– Ki akarja elűzni innen magukat? – kérdezte.

– Ó, ha belegondolok, mindenki.

– Éspedig miért?

– Azért, mert idegenek vagyunk. És angolok.

– Semmi másért?

– Egyáltalán nincs más oka – felelte Mainwaring. – Mondhatni, én vagyok itt a közösség vezetője. Egyszerű emberek élnek errefelé, és tőlem várnak tanácsot. Magának gyerekjáték lesz elcsípni és letartóztatni a tetteseket.

– De ha ön a közösség vezetője, akire tisztelettel néznek fel – vetette közbe Hamish –, mégis miért akarnak megszabadulni öntől?

– Angolok vagyunk, ez minden. És ne várjon el ésszerű viselkedést ezektől az emberektől. Ráadásul, a támadás a nejem ellen irányult. Kezdem azt hinni, hogy valószínűleg ő a célpont. Fölöttébb idegesítő asszony.

Hamish pislogott.

– Ebben az esetben – mondta – ajánlatos volna váltanom néhány szót Mrs. Mainwaringgel.

– Agatha semmi olyat nem mondhat magának, amit én ne tudnék elmondani. Alighanem azt fogja kideríteni, hogy a Vidéki Nőegyletből volt néhány boszorkány. Részt vettem a nejem egyik előadásán, és bizony éreztem az ellenséges légkört.

– Tegnap este hány órakor történt az eset?

– Tízkor, vagy nagyon közel hozzá.

Hamish a gyorsírással lefirkantott jegyzeteit nézte.

– Miért nem jelentette a dolgot MacGregor őrmesternek?

Mainwaring nevetett.

Kellemes, sármos nevetés volt, nem illett a szavakhoz, amelyek követték.

– MacGregor bolond, és két alkalommal is okom volt panaszt emelni ellene a feletteseinél. Tudtam, hogy maga, a helyettese, épp ma érkezik, és úgy gondoltam, a friss hússal jobban járok. Noha nem tűnik különösen intelligensnek, de az én útmutatásommal, azt hiszem, eljuthatunk valahová. Van tapasztalatom az efféle ügyekben.

– A boszorkányságban?

– Dehogy. A nyomozómunkában. Megtettem a magamét a seregben. Nem volna szabad beszélnem erről, de a szürke emberkék a Whitehallban olykor-olykor behívtak, hogy a segítségemet kérjék.

– Gyakran beszélget szürke emberkékkel? – Hamish készakarva értette félre Mainwaringet.

– Uram irgalmazz! – kiáltotta a férfi, s arca rézvörössé vált. – Az MI5, maga ostoba!

– Komolyan? – kurjantott fel Hamish, szeme tágra kerekedett a csodálkozástól. – Ja, már látom, hogy seperc alatt megcsípjük a boszorkányait, seperc alatt, ha egy olyan elme segít a munkában, mint az öné.

– Kezdheti mindjárt Mrs. Struthersszel, a lelkész feleségével. Ő vezeti itt a Vidéki Nőegyletet – mondta Mainwaring.

– Ön mióta él Cnothanban? – tudakolta Hamish.

– Nyolc éve.

Az őrmestert a legkevésbé sem lepte meg, hogy egy olyan embert, aki nyolc esztendeje lakik Cnothanban, még mindig kívülállónak tekintenek.

– És miért jött ide?

– Skót volt a nagynéném. A végrendeletében rám hagyta a házat meg a tanyát. Szeretek horgászni és túrázni a hegyekben. Természetesen gazdálkodom. Kétszáz seviot juhom van.

Hamish üres tekintettel meredt előre. Tapasztalatai szerint a jövevények gyakran félrevezetett romantikusok, akik azt hiszik, megszabadulhatnak a gondjaiktól, ha egyszerű életet élnek a Skót-felföldön. Aztán gyakran adják ivásra a fejüket. Mainwaring azonban nem tűnt alkoholistának. Az járt a fejében, hogy egy nyugalmazott katona Chelmsfordban vagy egy hasonló dél-angliai városban túlontúl jelentéktelennek számítana. Mainwaring, aki szeret fölényeskedni, minden bizonnyal azért nem adta el a nagynénje házát meg a földjét, mert ebben a kis kennelben eljátszhatja a nagykutyát.

– Holnap fölkeresem – szólalt meg végül –, és elmesélem, hová jutottam. A cím?

– Balmain. Kábé két mérföld a várostól, a lochdubh-i úton.

Hamish följegyezte.

– Viszlát, őrmester! Meglátja, hogy a rosszindulat a nejem ellen irányul. Feldühíti az embereket.

– Az én meglátásom szerint – mondta lassan Hamish – a házaspárok gyakran nem tartják sokra egymást. Úgy értem, ha népszerűek, azt mindegyikük a maga érdemének tekinti. Ha viszont népszerűtlenek, mindketten azt feltételezik, hogy a másik az oka.

Mainwaring kidülledő szemmel fordult vissza az ajtóból.

– Tisztában van vele, mit mondott az imént? – üvöltötte. – Maga egy arcátlan senkiházi, és ha nem mutat föl holnapra eredményeket, olyan gyorsan kipenderítem Cnothanból, hogy a lába sem éri a földet.

– Hangosan gondolkodtam – felelte szomorúan az őrmester. – Nagy hiba. Ne bosszantsa fel magát, uram. A boszorkányok letartóztatása a munkámhoz tartozik,

A hangosan bevágódó ajtó volt Mainwaring egyetlen válasza.

– Nem kellett volna ezt mondanom – sopánkodott Hamish, miközben az egyik bevásárlótáskából biszkvitet halászott elő, kinyitotta a csomagot, és egy szemet a kutyájának adott. – De a „pökhendi férfiakról”…

Kivett magának egy biszkvitet, és a semmibe bámult. Volt Mainwaringben valami, ami hamisan csengett. Az „arcátlan senkiházi” olyan szöveg, amit egy exkatona legfeljebb rossz vígjátékban mondana. Úgy döntött hát, elindul, és annyi pletykát szed össze a férfiról, amennyit csak tud, mielőtt ismét meglátogatná a lelkész feleségét.

Vacsorát készített, megsétáltatta Mackót, majd nekivágott a Fő utcának, elvégre semmi értelme kipróbálni MacGregor kocsiját, amíg nem kell távolabbra mennie.

Belépett a templomkertbe, kezében az elemlámpájával, s keresgélt egy kicsit. Jókora kelta nagykeresztek emelkedtek az esti égbolt előtt. A simára gereblyézett, kavicsos ösvényeken már zúzmara csillogott. Egyetlen lábnyom sem látszott rajtuk. Miután Hamish elhatározta, hogy másnap elbeszélget Mrs. Mainwaringgel, és ráveszi, jöjjön ide vele, és mutassa meg, hol tűntek fel a boszorkányok, visszasétált a kapuhoz, és távozott.

A vízparton volt egy bár, a Clachan. Füstös, barátságtalan helyiség fogadta Hamisht, az egyik sarokból zenegép bömbölt mélabús country- és westernnótákat. Hétfő este lévén csak néhány törzsvendég ücsörgött odabent, szombaton az összes pénzüket elverték. Hamish egy üveg sört rendelt, az egyik ablak melletti asztalhoz vitte, és leült.

A zenegépben a cowboy, aki azt panaszolta, hogy a fia másvalakit szólít apjának, a csöndbe óbégatott.

Nyílt az ajtó, magas, karcsú férfi lépett be. Hamish kíváncsian vette szemügyre. Gondosan fésült, hullámos haja volt, agancskeretes szemüvege, sárgás bőre és kiálló foga. Teveszőr felöltője alatt grafitszürke öltönyt, kockás inget és testhez álló mellényt viselt.

Gin-tonikot rendelt, majd megfordult, és körülpillantott. Hamishre esett a tekintete. Habozott, majd odasétált hozzá. Jövevény, gondolta az őrmester. Idevalósi sosem közeledne egy idegen rendőrhöz. A lelkész felesége nem számít, ő kötelességének érezte az effajta gesztust.

– Maga Macbeth – mondta. – Harry Mackay vagyok.

– Nem úgy fest, mint aki idetartozik – jegyezte meg Hamish.

– Itt nőttem fel, de az életem jó részét Edinburgh-ban töltöttem – felelte Mackay.

– És mi hozta vissza?

– Ingatlanügynök vagyok. A Queen and Earlnek dolgozom.

– Nem láttam az irodáját a Fő utcán.

– Nem is fogja – mondta Mackay. – Gyanakvással tekintenek az ingatlanügynökökre. A tó túlsó partján van az irodám, az állami házak között.

– Sutherlandnek ezen a részén nemigen köthet sok üzletet. – Hamish nézte, ahogy az ingatlanos egy arany Dunhill öngyújtóval cigarettára gyújt.

– Meglepődne, Macbeth. Ismeri a Baran kastélyt?

– Ja, az a nagy épület nyugati irányban. Tavaly vette meg egy amerikai.

– Hát azt én adtam el – büszkélkedett Mackay. – Nem a helyiek hozzák az üzletet, hanem a külföldiek meg a kivándoroltak. Több mint egymillióért adtam el azt a kastélyt. És Kringstein, az itteni nagymenő szintén tőlem vásárolta a Strachan House-t meg a földbirtokokat. Na, hogy állnak a bűnügyek Cnothanban?

– Már enyém a boszorkányság-ügy.

– A vadászat Mainwaringékra? Némelyek ki akarják tenni annak a pöcsnek a szűrét, és nem hibáztatom érte őket. Felfuvalkodott fattyú.

– Csak nem tett magának keresztbe?

– Azt hiszem, feltett szándéka volt – felelte vigyorogva Mackay. – Még két tanyát vett a városon kívül. Hogy miért, azt senki nem tudja. A földet használja, viszont a házak üresen állnak. A saját tanyáját kivásárolta, és a másik kettőnek a földjét is. Ez cirka hat éve történt. Azt hittem, kiviszi őket a piacra, és a konkurenciám lesz, de nem így történt. A kisbérletek amúgy is csak vesződséggel járnak egy ingatlanügynök számára.

A rövid csöndben mindketten a kisbérlet furcsaságain elmélkedtek. A skót *croft* szó a kelta *corteanb*ól ered, amely kicsi, körbekerített mezőt jelent. Régen a kisbérlő-megyékben – Shetland, Orkney, Caithness, Sutherland, Ross and Cromarty, Inverness, valamint Argyll – az a hiedelem járta, hogy a hosszan tartó bérleti viszony jogot ad egyfajta „szívességi” vagy állandó letelepedésre. Csakhogy a XVIII–XIX. századi „felföldi elűzések”, mikor a kisbérlőket elkergették a hegyvidéki tanyákról, hogy egész Sutherlandet egyetlen, hatalmas juhtenyésztő farmmá változtassák, gyötrelmes megpróbáltatásokat hozott. A kisbérlő-törvényt a földhasználat biztonságának szentesítésére fogadta el a parlament. Ez vetett véget a földesurak korlátlan hatalmának. Amikor egy kisbérlő bérleti viszonnyal rendelkezett a körbekerített földjére vagy a hegyvidéki tanyájára, biztos lehetett benne, hogy a földesúr nem korlátozhatja, és többé nem kell félnie attól, hogy elkergetik. A kisbérlő meg is vásárolhatta a földet a birtokostól, méltányos áron, de kevés kisbérlő élt ezzel. A legtöbben rettegtek a változástól, inkább ragaszkodtak a maguk kicsi, gazdaságtalan parcelláikhoz, és zsebre

tették az állami támogatást. Gátlástalan ingatlanügynökök olykor elhitették a klienseikkel, akik régi tanyaházakat vettek nyaralónak, hogy a kisbérlőnek föld is jár az épülethez. Ilyenkor bizony a vevőnek magának kellett rájönnie az igazságra: a kisbérletet egész évben művelni kell, különben a Kisbérlők Tanácsa nem engedélyezi a bérleti jogviszonyt; egyébként a föld átengedését a szomszédok is keresztülhúzhatják, akik pusztán megszokásból kifogást emelnek minden idegennel szemben.

Hamish törte meg a csöndet.

– Nem tiltakoztak, amikor Mainwaring megkapta a két másik tanyát? Hiszen már volt neki egy.

– Akkoriban kevésbé utálták, mint most. A két tanya szomszédos azzal, amelyet a nagynénjétől örökölt. De mérföldeken át láp veszi körül. Nincsenek elég közel hozzá más gazdák, hogy küzdjenek ellene. A tanyák többsége Cnothan másik oldalán terül el. Egyébként ez mindenütt megtörténik. Némelyik kisbérlőnek elegendő földje van egy jókora gazdasághoz. Nekik persze, Mainwaringgel ellentétben, eszük ágában sincs megvenni. Félnek, hátha akkor elveszítik az állami támogatást.

– És a földbirtokos nem tiltakozik?

– Kringstein? A legkevésbé sem érdekli. Tudja, alig kap szóra érdemes bérleti díjat a kisbérlői földekből. Máskülönben a kisbérlőnek nagyobb hatalma van a kérdésben, mint a földbirtokosnak. Utóbbi köteles eladni, ha az előbbi kéri, ráadásul röhejesen alacsony áron. Mainwaring nincs pénzszűkében, én jóval több pénzt szereztem volna a két ház tulajdonosának. Ő kápét vitt, azok meg olcsón eladták… Na, falra fested az ördögöt. – Mackay hátra fordította a fejét. – Itt jön.

Mainwaring épp akkor lépett be, és egyenesen a bárpulthoz ment. Két sutherlandi emberhegy követte, mindkettő jóval magasabb volt száznyolcvanöt centinél.

– Kik a társai? – tudakolta Hamish. Érezte, hogy le kéne lépnie, mielőtt Mainwaring észreveszi, de a kíváncsiság ott tartotta a széken.

– A bőrkalapos Alistair Gunn – felelte Mackay. – Az Erdészeti Bizottságnak dolgozik, mellékesként pedig *ghillie,* amolyan kísérő szolga, illetve hajtó, mikor feljönnek az előkelőségek Londonból. A cimborája, Dougie Macdonald akkor *ghillie,* amikor épp nem a segélyét veszi föl, és nem alszik.

Hamish hallotta, hogy a helybéli földbirtokos, Mr. Kringstein vécépapírgyáros, aki hagyományos módon vezette a házát és a birtokait. A pesszimista várakozással ellentétben jobbára úgy folytatta, ahogyan az az arisztokrata csinálta, akitől megvásárolta a földet és az ingatlanokat. A *ghillie*-k vagy felföldi szolgálók akkor kerestek, amikor Kringstein vendégeket fogadott. Ők mentek ki velük a folyóra, ők mutatták meg, hogyan kell horgászni, ők cipelték a felszerelést, és ők eveztek.

Nyilvánvaló volt, hogy a két *ghillie* meg akar szabadulni Mainwaringtől, mégis ott maradtak mellette, mert bármennyire ellenszenvvel viseltettek is irányába, elfogadták az úgynevezett földbirtokos szerepét.

– Tudja, mi történt a nénémmel a minap? – kérdezte Alistair Gunn. – A golspie-i buszon ült az új bundájában, és hallotta, ahogy mögötte egy kölyök az anyjával dumál, aztán narancsszagot érzett, és a következő pillanatban valami nekidörzsölődött a vadi új szőrmekabátjának.

– Az isten szerelmére! – vágott közbe ingerlékenyen Mainwaring. – Ez mindenkinek a nagynénjével megtörtént, ez egy szakállas sztori. Épp azt akartad mondani, hogy a következő, amit a nénéd az anya szájából hallott, ez volt: „Ne csináld, drágám. Csupa szőr lesz a narancsod.”

– Nem is ezt akartam mondani – felelte Alistair Gunn. – Egyáltalán nem. Teljesen másképp volt.

– Na, akkor hogy volt? – kérdezte gúnyos megvetéssel Mainwaring.

– Én aztán nem fogom elmesélni magának, mert úgysem figyel oda – válaszolt dühösen Alistair.

– Úgy érted, nem tudod elmesélni – csúfolódott Mainwaring. – Az a baj veletek, fiúk, hogy ha meghallotok egy régi történetet vagy viccet a rádióban, azonnal úgy határoztok, hogy ez a mulatságos eset már megtörtént a nénétekkel vagy a bácsikátokkal.

Nyílt a kocsmaajtó, és két újabb vendég lépett be. Alistair meg a barátja megkönnyebbülten üdvözölték őket.

– Uramisten! – ámuldozott Hamish. – Mainwaring mindig ilyen?

– Örökösen – felelte komoran Mackay. – Kiszúrta magát. Erre jön.

Az ingatlanügynök még soha senkit nem látott ennyire villámgyorsan mozogni. Az egyik pillanatban a rendőr még nyugodtan ült, a következőben szinte kirepült az ajtón.

Mainwaring utána vetette magát.

– Macbeth! – kiáltotta, de nem látott mozgást a sötétségben.

Hamish, aki rohanvást a kocsma oldalába került, várt néhány percig, majd elindult a parókia felé.

Mrs. Struthers azonban nem részesítette őt meleg fogadtatásban. Otthon volt a lelkész, ezért az asszony, ideges pillantásokat vetve a férjére, azt mondta, hogy a Vidéki Nőegyletből senki nem viselkedne így, és Cnothanban az égvilágon senkinek sincs oka arra, hogy rosszat akarjon Mainwaringéknek.

Hamish bánatosan baktatott vissza a rendőrőrsre. Honvágya volt. Nem is kapcsolta föl a lámpát, amikor bement az épületbe, hanem összehúzott függönyök mögött a konyhakőre telepedett. A kis tévékészülék előtte állt a földön.

Alig negyedóra múlva megszólalt az őrs ajtócsengője, a hang bőszen visszhangzott végig a házon, majd pár perccel később kopogtatás hallatszott a konyhaajtón.

Mackó halkan felmordult, Hamish csöndre intette a kutyát.

Kisvártatva léptek csikorogtak a kavicson, azután semmi sem hallatszott. Mr. Mainwaring hazament.

Hamish felkapcsolta a lámpákat, a tévét fölrakta az asztalra, bekapcsolta, és készített magának egy csésze kávét. Határozott, nyílt tekintetű riporternő az etiópiai éhínségről beszélt, s olyan érzést

keltett benne, mintha személyesen ő lenne a felelős érte. Szörfözött a csatornák között. Talált egy műsort a Galápagos-szigetek vadvilágáról, s letelepedett, hogy megnézze.

Újra kopogtattak.

Hamish félrebillentett fejjel fülelt. Bárki legyen is az, egyenesen a konyhaajtót választotta, ahelyett, hogy a ház rendőrőrs végébe ment volna.

Halkan, óvatosan közelített a bejárathoz, és megint fülelt. Biztos volt benne, ha Mainwaring jött vissza, az ajtón keresztül is érezné a pasas dühét.

Hirtelen nyitott ajtót. Egy férfi és egy nő állt a küszöbön, pislogtak a fényben.

– Macbeth biztos úr? – kérdezte a férfi. – John Sinclair vagyok, ő itt a feleségem, Mary. Egy kis segítségre lenne szükségünk.

– Kerüljenek beljebb – mondta Hamish, és bevezette a házaspárt a konyhába. Székeket húzott elő, bekapcsolta vízforralót, bögréket meg csészealjakat vett le a szekrényből. – Mit tehetek önökért, Mr. Sinclair? – kérdezte, miközben teafüvet mért ki a kannába.

– Mr. Johnson barátai vagyunk, a lochdubh-i szállodaigazgatóé.

– Ja, jól ismerem Mr. Johnsont.

– Ő említette, hogy maga talán tud segíteni nekünk. A minap jártunk odaát, Lochdubhban. A bátyámnak, Angusnak ott van a halászbárkája.

– Ismerem Angust. Ugye, nincs baj Lochdubhban? – kérdezte hirtelen Hamish.

– Nem, egyáltalán nincs – felelte John Sinclair. Levette a tweedsapkáját, s körbeforgatta a kezében.

Mary, a felesége cigarettára gyújtott, az őrmester pedig vágyakozva szimatolt a levegőbe. Két hónapja hagyott fel a dohányzással, s azon tűnődött, vajon megszűnik-e valaha is a nikotin utáni heves vágyakozás. Priscilla Halburton-Smythe ellenezte a dohányzást.

Hamish forró vizet töltött a teáskannába, s a csomagból néhány kétszersültet billentett ki egy tányérra. A vendégei mellé ült,

kitöltötte a teát, vágyakozó pillantást vetett Mary Sinclair cigarettájára, majd megkérdezte:

– Miről van szó?

– Úgy áll a helyzet – felelte John Sinclair –, hogy az apám a városon kívül lakik, nem messze, kábé egy mérföldnyire a Lochdubhba vezető út mentén. Egy kis bérelt földje meg háza van. Anyám két éve itt hagyott bennünket, apám pedig azóta bezárkózott. Nem akar látni se engem, se Maryt, sem a kis unokáját vagy bárki mást.

– És mit tehetek én? – tudakolta Hamish.

– Mr. Johnson szerint magának jó beszélőkéje van – mondta John Sinclair. – Azt reméltük, kimegy meglátogatni apát, fecseg vele egy kicsit, és meglátjuk, sikerül-e fölvidítania.

Hamish önmagát kezdte el fölvidítani. Ez pont az a fajta családi probléma, amilyenek megoldására sokszor kérték meg Lochdubhban, ahol a rendőr a helyi pszichiáter szerepét is betöltötte.

– Amúgy is dolgom van arra Mr. Mainwaringgel – mondta. – Délelőtt benézek az édesapjához.

John Sinclairnek jellegzetes sutherlandi ábrázata volt, magasan ülő arccsont, élénk kék szem, a sarkánál majdnem keletiesen ferde. Kifejezéstelen lett az a szempár.

– Ó, én nem zavarnám a morc vénembert – jegyezte meg Mary Sinclair, aki most először szólalt meg. Kicsi, kövér asszony volt, szőkére festett haját arra a rövid, krizantémszerű fazonra vágatta, amire Hamish már mint Cnothan-vágásra kezdett gondolni. Az ötvenes években volt divatos ez a stílus. – Köszönjük a teát. Legjobb lesz, ha megyünk.

– Nem vagyok Mr. Mainwaring barátja – mondta Hamish, aki helyesen értelmezte a hirtelen hűvössé vált légkört. – A neje elleni támadás ügyében nyomozok.

– Támadás! – Mary Sinclair elképedt.

– Három, boszorkánynak öltözött személy ugrott rá a múlt éjjel – magyarázta Hamish.

– Ja, az… – Mary vállat vont. – Nem bántották, csak egy kicsit ráhozták a frászt.

Az őrmester szigorúan nézett a nőre.

– Magát láthatóan nem nagyon döbbentette meg. Egyébként miért Mrs. Mainwaring? Miért nem Mr. Mainwaring? Úgy tűnik, ő az, akit nem kedvelnek.

– Én erről semmit sem tudok – vágta rá Mary –, de ha engem kérdez, azt az embert akár meg is mérgezheti, de reggel akkor is Cnothanban lesz. Nincs, ami megszabadítana tőle.

– Tehát azt kell megtámadni, aki sebezhető? Komiszság – mondta Hamish. – Úgy értem, a gyöngébbet – fűzte hozzá, Mary értetlen tekintete láttán.

– Semmit nem tudok erről – jelentette ki ismét a nő. Beleszívott a cigarettájába.

Hamish várta, hogy megjelenjen a füst, de hiába. Hová tűnhetett? – morfondírozott.

– Nekünk semmi közünk ehhez a Mainwaringhez – szólalt meg John Sinclair. – Cnothanban mi beérjük a magunk társaságával.

– Ja, vettem észre – felelte szárazon Hamish. – Holnap fölkeresem az édesapját.

Sinclairék távozása után az őrmester visszaült tévét nézni. A természetfilm már befejeződött, most egy szinte érthetetlen birminghami akcentussal beszélő pár vonaglott egy ágyon, s Hamish azon spekulált, miért választ a televízió örökké sovány, sápadt és mérges kinézetű színésznőket a szenvedélyes szexjelenetekhez. Más csatornákkal próbálkozott. Az egyiken már megint híreket sugároztak, egy másikon „alternatív” komikus durva szavakkal egészítette ki humora hiányosságait, a harmadikon *A nyugodt férfi*t adták ezredszerre. Kikapcsolta a készüléket, s rosszkedvűen a semmibe bámult. Föltámadt a szél, keresztülsüvített a ház előtti fákon. Az őrmester magányosnak, boldogtalannak érezte magát. Aztán Jenny Lovelace-re gondolt, s halvány kis fénysugár jelent meg rosszkedve horizontján.

Verőfényes és dermesztően hideg volt a reggel. Hamish átvágott az úttesten, és bekopogott Jenny házának ajtaján. Nem kapott választ. Fázott, és megint nyomorultul érezte magát. Visszament az őrsre, előhozta MacGregor fehér rendőrségi Land Roverjét, és nemigen lepődött meg azon, hogy majdnem üres a tank.

Az autószerviznél megállt.

– Szép napot! – köszönt a benzinkutasnak, aki válasz gyanánt mordult egyet, és ridegen, ellenségesen nézett rá.

Hamish várt, amíg megtelik a tank, fizetett a benzinért, aztán odaszólt a férfinak:

– Pimasz, ostoba képed van, te barátságtalan, förtelmes alak.

Elhajtott, faképnél hagyva az utána meredő férfit. Kifelé tartott a lochdubh-i úton, és teljes szívével kívánta, bárcsak hazafelé mehetne. Közvetlenül a város határán hosszú, alacsony, fehérre meszelt épületek sorakoztak, s egy táblán ez állt: CNOTHANI VAD- ÉS HALFELDOLGOZÓ VÁLLALAT.

Hamish elhatározta, benéz visszafelé, hátha bezsebelhet valamit.

Minél távolabb hajtott Cnothantól, annál szívélyesebbnek tűntek a bennszülöttek. Megkérdezett egy traktoron ülő férfit, és képes volt kideríteni, hogy Diarmuid Sinclair, John apja a dombon lakik, az út bal oldalán, alig néhány méterrel följebb.

Gyalogösvény vezetett egy kicsi, fehér tanyaházhoz, de kocsibehajtó nem volt. Az őrmester az árokban parkolta le a Land Rovert, és fölsétált a ház felé.

A kéményből nem bodrozódott füst, a függönyök szorosan összehúzva. Az öreg mégsem lehet akkora remete, elmélkedett Hamish, hiszen a tanya kerítése jó karban volt, és szép nagy seviot juhnyáj legelte a füvet.

Kopogtatott az alacsony ajtón, de semmi válasz. Zúgott, fütyült a szél a törpe fák közt, melyeket a ház egyik oldalára ültettek szélfogó gyanánt. Egy csapat sirály körözött a feje fölött, majd leszálltak a ház előtti mezőre.

– Rossz idő lesz – motyogta Hamish. Lenyomta a kilincset, nem volt kulcsra zárva az ajtó. Kinyitotta hát, és bement.

A legtöbb tanyaházhoz hasonlóan, az egyik oldalon volt a tisztaszoba, ezt csak nagy ritkán használták, a másikon pedig a nappali-konyha. Hamish a konyhába ment.

Diarmuid Sinclair a hideg kandallónál ült, skót mintás plédbe burkolózva. Úgy festett, akár egy kisebb próféta vagy a legendás Agg tengerész. Hosszú fehér szakálla volt, csillogó szeme, sűrű szemöldöke és rózsás, ráncos arca.

– Odakint bömböl a szél – mondta Hamish. – Hideg van itt. Gyújtsak tüzet?

Diarmuid egy megvert kutya bánatos tekintetével nézett rá, de egy szót sem szólt.

Az őrmester türelmetlenül csettintett. Kiment, megkerülte a házat, a tőzegrakásból magához vett néhány kockát, majd gyújtóst vágott. Bevitte a fát meg a tőzeget, s nekilátott a tűzrakásnak.

Mikor már vidáman pattogott a tűz, a lángok fölé lökte a füsttől megfeketedett, láncon lógó üstöt, majd egy polchoz baktatott, amelyen bögréket, egy doboz tejet meg egy üveg Nescafét talált.

Az üstben fölforrt vízzel kávét készített, rengeteg cukrot rakott bele, majd egy palack whiskyt halászott elő a zsebéből, s jókora adagot mért az egyik csészébe.

Az öregember felé nyújtotta, ám az kidugta egyik ráncos kezét a pléd alól, és eltolta magától.

– Én nem pocsékolok el jó whiskyt – közölte komolyan Hamish. – Igya meg, maga nyomorult vén bűnös, vagy letartóztatom, mert akadályozza a törvény képviselőjét a feladata végzése közben.

– Beteg ember vagyok – nyögte reszketve Diarmuid.

– Úgy is néz ki – felelte részvétlenül Hamish. – Nem is csoda, ha itt ül önmagát sajnálva, és még ahhoz is lusta, hogy tüzet rakjon.

Diarmuid nagyot kortyolt a forró whiskys kávéból.

– Látom, maga nem hallotta a hírt – mondta bánatosan. – Meghalt a feleségem.

– Két évvel ezelőtt – felelte Hamish. – Az élet viszont megy tovább, és annak a szegény asszonynak azzal megy el odafönt az ideje, hogy maga miatt aggódik, mert elhanyagolja az unokáját, és

öngyilkosságot kísérel meg. Ugyanis éppen azt csinálja, maga ellenszenves vénember.

– Szerencsétlen öregember vagyok – nyöszörgött Diarmuid.

– Hatvan körül jár, de elismerem, mindent megtett azért, hogy nyolcvannak tűnjék. Mi a frászt gondolt, amikor a saját fiát meg a kis unokáját elzavarta az ajtóból?

– Nincs szükségük rám. Szerencsétlen öregember…

– Ó, fogja már be! – füstölgött az őrmester. Az ablakhoz sétált, kinézett a vigasztalan tájra. – Ja, erősen fúj, és sirályok vannak a földjén. Nemsokára havazni kezd.

Diarmuid megdöntötte a csészét, és egyetlen húzásra kiitta gőzölgő tartalmát. Aztán hátralökte a plédet, és felállt, mosdatlan teste erős szagot árasztott.

– Na, ebben nincs igaza – mondta. A falon függő barométerhez lépett, és megkocogtatta. – *Ez* sosem téved. Aszongya: „Szép idő.”

Bömbölt a szél, s a havas eső első cseppjei verték az ablaküveget.

– Mégis téved – felelte Hamish. – Nézze! Havas eső. Már késő délután havazni fog.

– Senki nem figyel oda egy szerencsétlen öregemberre – sopánkodott Diarmuid. – Ez a masina sosem hibázik.

Hamish ritkán szokta elveszíteni a türelmét, de az egyedüllét, a szorongás, hogy Priscilla akár Lochdubhban is lehet, meg a méreg, amelyet Diarmuid önsajnálata váltott ki belőle, egyszerűen dühössé tette. Lekapta a barométert a falról, a bejáratoz ment, és kihajította a fűre.

– Nézd meg magad, hülye barométer! – üvöltötte.

Furcsa, rozsdás hang hallatszott a háta mögül. Hamish elszégyellte magát, kiszaladt a házból, és visszahozta a műszert, nehogy az öreg még szívrohamot kapjon. A farmer fuldokló, csikorgó hangjai egyre hangosabbak lettek.

– Na, tessék! – mondta megrettenve Hamish. – Én meg az átkozott ingerlékenységem. Üljön le, ember! – Diarmuid visszasüllyedt a kandalló mellett álló karosszékbe. Még mindig fuldoklott, krákogott és zihált.

Hamish ekkor ébredt rá, hogy a farmer nevet.

Egy órával később távozott Diarmuidtól. Mintha a nevetés megtörte volna a magára szabott elszigeteltséget, a gazdának be nem állt a szája. Hamish megtudta, hogy a tanyaház meglepően modern fürdőszobával büszkélkedik, és rávette Diarmuidot, vegyen egy fürdőt. Aztán szalonnás tojást sütött neki, főzött egy kanna erős teát – újabb whiskyvel kibélelve –, majd elköszönt, mondván, benéz hozzá megint.

Mikor a Land Rover rákanyarodott a Balimainhez vezető rövid felhajtóra, a havas esőből – Hamish előrejelzése szerint – havazás lett. A ház földszintes volt, és nem túl jó. Szögletes, vékony falú épület, valamiképp ideiglenesnek tűnt, amolyan tóparti nyaraló benyomását keltette. Az eredeti tanyaházat, amely mellette állt, most fészernek használták. Szélfogóként néhány bütykös mamutfenyő szolgált. Hamish megnyomta a csengőt, olyan dallamot játszott, mint a Big Ben, és várt.

Mrs. Mainwaringet picike, sápadt, félénk asszonynak képzelte, de egy óriási nő nyitott ajtót. Száznyolcvan centinél is magasabb volt. Erős testalkatú, hatalmas mellel és tweedbe csomagolt gigantikus hátsóval, amelyet szó nélkül be is mutatott az őrmesternek, amikor megfordult, és bemasírozott a házba. Hamish követte a nőt, és a könyvespolcokkal szegélyezett nappaliban találta magát. Egyetlen, röpke kíváncsi pillantás elárulta, hogy itt aligha találna akár csak egyetlen irodalmi művet is, sem klasszikust, sem pedig modernt. Rengeteg *„Hogyan…”* könyvet látott ácsolásról, szobafestésről, juhtenyésztésről, művészetről és kertészkedésről. Több polcot is megtöltöttek a népszerű pszichológiai kiadványok, és még annál is többet az enciklopédiák meg az értelmező szótárak. Két karosszék, egy alacsony dohányzóasztal, két iratszekrény és egy íróasztal írógéppel volt még a helyiségben, a padlót hatalmas perzsaszőnyeg borította. Semmi csetresz vagy dísztárgy, se magazinok, se napilapok. És hideg volt a szoba. A rusnya kandallót fűzöld csempékkel rakták ki. Egyetlen fahasáb füstölt benne, olykor füstpamacsokat pöfékelt a pállott, hideg levegőbe.

– Foglaljon helyet, biztos úr – szólalt meg mély hangon Mrs. Mainwaring. – Az uram pillanatnyilag nincs itthon. Említette, hogy fölkereste önt.

– Szeretném megkérdezni – kezdte Hamish, miközben helyet keresett a sapkájának, végül szépen lerakta a dohányzóasztalra –, eljönne-e velem a templomkertbe, hogy megmutassa, pontosan hol érte a támadás.

– Nem támadtak meg – felelte Mrs. Mainwaring. – Csak megrémítettek. Végtére is nem látok mindennap boszorkányokat. – Fújtatva nevetett.

– Bárhogyan volt is – mondta udvariasan Hamish –, mikor lenne alkalmas fölkeresnie a bűntény színhelyét?

– Semmikor. William azt mondaná, hogy nagy hűhót csapok.

– Hiszen a férje ragaszkodik hozzá, hogy felderítsem, kik rémítették meg önt.

– Szereti beleütni az orrát mindenbe és felbosszantani az embereket. Nyilván az élteti, ha szekálja a helyettesítő rendőrt.

– Lehetne azt mondani, hogy ön népszerűtlen a városban? – kérdezte Hamish.

– Én nem vagyok népszerűtlen. Ő viszont igen – felelte minden teketória nélkül az asszony. – Sőt, én szeretem ezt a helyet. Megnyerő emberek.

– Nem állítanám, hogy túl barátságosak az idegenekhez, még hozzám sem, aki a nyugati partról jöttem – hangsúlyozta az őrmester.

– Hát, nem olyan képmutatók, mint az angolok – dörmögte Mrs. Mainwaring, mintha nem is a saját nemzetéről beszélne. – Ha jobban megismeri őket, nincs velük semmi gond. William egyszerűen fancsali lett, ez minden. Eleinte egyik helyről a másikra szaladgált, elbűvölő volt, de elutasították, most viszont mindenkin bosszút akar állni.

Hamish sóhajtva vette elő a jegyzetfüzetét.

– Akkor, Mrs. Mainwaring, ha csupán rögzíthetnénk a tényeket…

– Tegye el a füzetét. Ne is háborgasson ezzel. Engem tényleg nem érdekel, ki volt. Nem vehetek egy ilyen esetet személyes sértésnek, amikor William ellen irányult.

– Mit mondjak majd a férjének?

Először jelent meg egy apró repedés Mrs. Mainwaring magabiztos viselkedésén.

– Igyon egy whiskyt – mondta, és válaszra sem várva kisietett a szobából.

– A kávé is megteszi – szólt utána Hamish. – Vezetek.

Nem kapott választ. A nő elég sokáig elmaradt. Végül egy üveg whiskyvel, egy szódásszifonnal, egy csésze kávéval meg egy tányér burgonyás lepénnyel tért vissza.

A rendőr elé rakta a kávét, aztán egy hatalmas pohár whiskyt töltött magának szódával, és cigarettára gyújtott. Ledöntötte az italt, majd nagyot sóhajtott.

Közeledő autó zaja hallatszott. Mrs. Mainwaring villámgyorsan mozdult. Elnyomta a csikket, és kitárta az ablakot, keresztülengedte a szobán a tomboló szelet. Fölkapta a whiskyspalackot, a hamutartót meg a poharát, és kiviharzott.

Két másodpercnek tűnt, mire ismét ott volt, hevesen zihált, s erős mentolillat áradt belőle. Gyorsan becsukta az ablakot, aztán pedánsan az egyik szék peremére ült. Mainwaring lépett a helyiségbe.

– Na, végül csak ideért – mondta Hamishnek. – Ki követte el?

– Nem tudom – felelte jámboran az őrmester. – Csak kihallgattam a feleségét.

– Agathából nem sok értelmeset fog kihúzni – jegyezte meg a férfi. Apró, kék szeme a nejére tévedt. – Miért a régi tweedszoknyát meg a pulóvert viseled? Nem jött meg tegnap az a ruha, amelyiket a katalógusból rendeltem neked?

– De megjött, drágám – felelte szelíden Mrs. Mainwaring. – Eltettem ünneplőnek.

– És mi jobb alkalom a férjed társaságánál? Menj, vedd föl!

A nő vérvörös arccal hagyta el a szobát. Perceken belül valaki beindított egy kocsit.

– Felhúzta az orrát, és elrohant, mint mindig – mondta Mainwaring. – Nos, föltételezem, már keresett ujjlenyomatokat a templomkertben.

– Nem kerestem – felelte morcosan Hamish. – Szerintem a legjobb volna odatelefonálni Strathbane-be, hogy küldjenek ki egy helyszínelő csapatot. Nekem meg sem fognak moccanni, de magának talán megteszik. No, nem mintha bármilyen érdemleges ujjlenyomat lenne azon a falon, de ha mégis találnának, az sem vezetne sehová, mert valószínűleg nem kemény bűnözők voltak.

– Csak nem azt próbálja közölni velem, hogy átkozottul lusta, és nem akarja, hogy háborgassák? – dühöngött Mainwaring.

Hamish fölállt.

– Úgy vizsgálom ki magának az ügyet, ahogyan bárki másnak tenném, de gyorsabban és messzebbre jutnék a sértő és rosszhiszemű megjegyzései nélkül. Mocskos egy nyelve van. Nyugodt időt szeretnék eltölteni a városban, nem akarok egy újabb gyilkossági nyomozást. Szóval, ha a kíváncsi a tanácsomra, ne dühítse tovább az embereket, vagy hamarosan a Cnothan-tó fenekén fogja végezni!

Harmadik fejezet

Mily bestiális a burzsoá,
Főként a férfiállat…

D. H. LAWRENCE

Hamish felkavarva és szomorúan hajtott el. Aznap délelőtt kétszer is elvesztette az önuralmát, pedig rendes körülmények között ez legfeljebb kétszer esik meg vele évente. Távolban, a hosszú, kanyargós út kezdeténél, látta Cnothan házait. Ilyen messziről a város ideiglenesnek látszott, mintha az ősi, sziklás föld meg a vékony talajréteg egy napon erősen megrázná magát, és a pokolra küldené az összes piti nyárspolgárt meg a civakodásaikat. Olybá tűnt, mintha maga a föld nem kedvelné az idegeneket vagy „fehér telepeseket” – a Felföldön sokszor gúnyosan így nevezték őket. Valami ősi ellenségeskedés áradt a mezőkből, a tájat tarkító, újkőkorszakbeli romokból.

Dízelmozdony vezette vonat elektromos dudájának keserű *tütű*je hallatszott a földek fölött, s ez megmozgatott valamit Hamish emlékezetében. Arra gondolt, hogy egy dízelvonat hangja sosem olyan hátborzongató, mint a régi gőzmozdonyok füttye, amelyek egyetlen magányos, hosszú sikollyal sivár, széljárta messzeségek vízióit idézték meg.

A Cnothan Vad- és Halfeldolgozó Vállalathoz érve lelassította a kocsit. Annyira derűsnek, barátságosak és tehetősnek tűnt a hely, hogy Hamish behajtott, és egyenesen az iroda felé baktatott.

Nagyon alacsony, cigányképű férfi jött ki elé.

– Jamie Ross – mutatkozott be. – Épp kávéidőben érkezett.

– Hamish Macbeth vagyok.

– Tudom. Ki ne tudná? Üljön le.

Egy kancsóban gőzölgő fekete állt az asztalon. Amerikai kávéfőző géppel készült, ezekkel csináltak először jó kávét a Skót-felföldön a keserű üledék helyett, amelyet addig kávénak csúfoltak.

Az iroda világos volt, és meleg.

– Jól megy a bolt? – kérdezte Hamish.

– Igen, de főleg Londonból kapok megrendeléseket. Homár, füstölt lazac és vadhús. Épp most vettem három új hűtőkamiont, azok szállítják az árut a Billingsgate piacra. Igya meg a kávéját, és körbevezetem.

Miközben Hamish kávézott, Jamie büszkén mesélt az üzletéről, a nyugati parton lévő négy halászhajójáról és arról, hogy nagyon is jó úton halad a meggazdagodás felé.

Aztán körbekalauzolta Hamisht a hosszú, alacsony épületekben. Az egyikben hasított szarvasokat raktároztak sűrű sorokban, a hatalmas állatok megrendítőek voltak holtukban. A következő épületben bolt működött, mélyhűtött, csomagolt élelmiszereket árult, valamint füstölt lazacot, fácánt, fajdot és foglyot. Az utolsó épületben, ahová bementek, három nagy homármedence volt, mindegyiket alacsony betonfal szegélyezte, s a víz pezsgett a nyüzsgő fekete rákoktól.

– Ezt nézze meg! – Jamie kiemelt egy fekete szörnyeteget a vízből. – Megvan három és fél kiló.

– Ez mennyiért adható el Londonban? – kíváncsiskodott Hamish.

– Kábé huszonöt fontért. Úgy is mondhatjuk, egy fontsterlinget az élete minden egyes évéért. Ez a homár huszonöt éves lehet.

– És mennyi van ebben a három medencében… mármint mennyit ér az összes?

Jamie nevetett.

– Kábé hatezer font… medencénként. A víz természetesen sós, és szűrők tartják tisztán, hallani a bugyborékolást.

– Öregem, magának biztosan rengeteg a dolga – ámuldozott Hamish. – Vesz ki egyáltalán szabadnapot?

– Évek óta egyetlen szabadnapom sem volt – felelte Jamie. – De a hétvégén lemegyek Invernessbe, a fiam esküvőjére. Az egész család

ott lesz, úgyhogy először van szükségem valakire, aki vigyáz a raktárra.

– Ugorjak be a hétvégén megnézni, hogy minden rendben van-e? – ajánlkozott az őrmester.

– Nem, nem lehet semmi gond. Betörők miatt nem aggódom. Cnothanban még sosem volt betörés. Inkább a szűrők eltömődése izgat. Egy helybéli, Sandy Carmichael fog őrködni.

Hamish felvonta a szemöldökét.

– Ugye, nem a város részegese, aki rémképeket lát?

– De igen, ő az. Józan lesz, és egyáltalán nem rosszindulatú ember. Mainwaringnek persze a fülébe jutott, és benézett, hogy óva intsen. Hosszan ecsetelte, milyen veszélyekkel jár egy alkoholistát felfogadni. Gyűlölöm azt a pasast, felzabáltatnám a halakkal, ha tudnám, hogy megúszom a dolgot. Mindenbe beleüti az orrát, egy nagyképűsködő istenverés. Eleinte kedveltem. Fura. Fölpezsdítette a várost. Elbűvölő volt, barátságos. Aztán pedig vesz egy könyvet a tudományos haltenyésztésről, és engem is bele akar vonni. Gőze sincs az üzletről. Vagy csak én feltételezem, hogy nincs feje hozzá, ugyanis nekem kellett volna pénzt tennem a vállalkozásba, amit ő irányít. A lehető legudvariasabban hárítottam. Ő azonban egyre csökönyösebb lett. Azután komiszkodni kezdett, és fitymáló megjegyzéseket tett, hogy milyen rosszul megy az üzletem. Ki akartam vásárolni egy tanyaházat a nagybátyám részére, az övé fölött. Akkor beszéltem neki erről, amikor barátok voltunk. Aztán mit nem hallok? Ő maga vette meg, és a ház most üresen áll. Tisztában vagyok vele, hogy kicsinyes bosszúból csinálta. A föld engem nem érdekelt, csak a ház a nagybátyámnak. A földet persze hasznosítja Mainwaring, egyébként a Kisbérlők Tanácsa közbelépne.

– Miért? – kérdezte Hamish. – Úgy értem, miért hergeli Mainwaring az embereket?

– Azt hiszem, a hatalmat szereti – felelte Jamie –, és mások bosszantásával egyfajta visszás módon, de megszerzi. Nézze, én el sem hiszem, milyen szerencsés vagyok. Keményen hajtottam, de egy útépítő munkás fiaként a semmiből küzdöttem fel magam. Az agyam

hátsó fertályában örökké ott a félsz, hogy mindez eltűnik, akár a mesebeli gazdagság. Mainwaring érzi ezt, és mindent megtesz, hogy elbizonytalanítson. Jó zsaroló lenne belőle.

– Mit gondol, a neje fél tőle? – Hamish roppantul élvezte a pletykálkodást.

– Igen, fél. Kíváncsi lennék, miért. Termetes, erős asszony, és bár a pasas szintén nagydarab, a nő ennek dacára ízekre téphetné, ha akarná. Hallotta a „boszorkányok” esetét?

Az őrmester bólintott.

– Hát el tudom képzelni Mainwaringről, hogy ő rendezte így az egészet. A felesége nem veti meg az italt, és egy kicsit kapatos volt tegnap reggel, mikor a városban azt mondta, hogy szerinte az ura féltékeny a népszerűségére. Mrs. Grant elmesélte ezt Mrs. MacNeillnek, aki továbbadta Mrs. Struthersnek, aki elmondta a nejemnek, ő pedig nekem.

– Némely házasság förtelmesen rossz – jegyezte meg Hamish.

– Bizony az – értett egyet Jamie –, és egyik sem olyan rémes, mint Mainwaringéké.

Az őrmester néhány percig a gondolataiba mélyedt, majd így szólt:

– Engem azért meglep, hogy ilyen simán kapott még egy kisbérletet. Rengetegen sóvárognak föld után errefelé.

– Mint mondtam, kezdetben népszerű volt, ámbár, azt hiszem, nem tudott erről. Óvatos és bátortalan lett a helybéliek között az elutasítás miatt. Ráadásul a nénjét nagyon is kedvelték a közösségben. Ők nem szerettek kifogást emelni. Amikor mégis megtették, már túl késő volt. Ismeri a kisbérlőket, Hamish. Nincsenek tisztában a saját jogaikkal. Elferdített tényeket hallanak egymástól, majd azt adják tovább szájról szájra. Mainwaring csak azután kezdett fölényeskedni, miután megszerezte a tanyát.

– Tehát a nagynénje nem angol volt?

– Nem bizony. De Mainwaring, amennyire én tudom, Angliában született és nevelkedett. A nagynéni, Mrs. Drummond az esküvője óta itt élt, annak legalább ötven éve. Brian Drummond, a férj tíz

évvel korábban halt meg, mint az asszony. Mainwaringék nagyon gazdagok, és Mrs. Drummond a kevésbé tehetős anyai ághoz tartozott. Mainwaring sokszor jött fel villámlátogatásra, mielőtt a nénje meghalt.

– És kik tiltakoztak az ellen, hogy megkapja a kisbérletet?

– Ketten voltak. Alec Birrell, Dunainből, az Cnothan túlsó oldalán van, és Davey Macdonald, szintén onnan. Mi módon jutott Mainwaring tudomására, hogy kik írtak be, és emeltek ellene kifogást? Nem vagyok biztos benne, de akkortájt haverkodott azzal a kis minden hájjal megkent fickóval, Peter Watsonnal, aki a Kisbérlők Tanácsánál dolgozik, úgyhogy ő árulhatta el neki. Egyébként pár hónappal a tiltakozás után, mindkettőnek egyazon éjszakán tűnt el több tucat jószága. Mainwaringet vádolták, azt mondták, ő vitte el bosszúból a juhokat, de mivel bizonyíték nem volt, és az állatokat sem találták meg soha, MacGregor őrmester semmit nem tehetett.

A kellemes látogatástól nekibátorodott Hamish visszatért a rendőrőrsre. A havat még mindig fújta a szél, de már nem esett olyan sűrűn, és halványsárgára színezte az át-áttörő nap fénye. Jenny háza előtt elhajtva látta, hogy a lány a kiállítótermében dolgozik.

Odabent az őrmester lekefélte a haját meg az egyenruháját, majd arcszeszt vett elő a fürdőszobaszekrényből – MacGregorét. *Muscle,* ez állt az üveg címkéjén, s a reklámszöveg szerint igazi macsóknak szánták. Hamish kinyitotta, és beleszagolt. Kellemes szantálfaillata volt. Az állára pacskolt egy keveset, s mivel ettől fölöttébb különlegesnek és egzotikusnak érezte magát – még soha életében nem használt arcszeszt –, úgy döntött, átvág az úttesten, és meglátogatja Jenny Lovelace-t.

Az irodában ekkor kezdett csörögni a telefon. Az őrmester szitkozódva ment át, hogy fölvegye.

A hang a vonal túlsó végén nyers volt, elfojtott és felföldi.

– Gyilkosság! Egy hulla a Clachan Mohr csúcsán. Jöjjön! Gyorsan! – mondta, aztán letette a kagylót.

Hamish zakatoló szívvel tanulmányozta a falon lévő katonai térképet. A Clachan Mohr magas, meredek kőszirt volt a város

szélén, az ősi idők emléke, amikor még a tenger hosszú karjai egészen Sutherland szívébe értek.

Nyaktörő sebességgel és vijjogó szirénával vezetett végig a Fő utcán. Egy mérföldnyire emelkedtek a Clachan Mohr meredek sziklafalai, keleti irányban, ámbár a hóesésben alig lehetett látni. Hamish száguldott felé a hajtűkanyarokkal teletűzdelt úton, a gumik csikorogtak a havon, míg végül leparkolta a Land Rovert. Keskeny vadcsapás kanyargott fölfelé. Nekivágott, azt kívánta, bárcsak túrabakancs volna rajta, mert folyton visszacsúszott a havas füvön. Gyors volt, és kisportolt, mégis közel félórába telt, mire fölért a csúcsra. Most gyérebben havazott, és ott, a sziklaszirt legszélén egy férfitest feküdt, piros pulóvere tisztán kivehető volt a vakítóan fehér havon. Valaki elkapta Mainwaringet, gondolta. Az időt próbálta kibogozni. Mégis, hogy a csudába lehetett ideje bárkinek is megölni a fickót a Clachan Mohr tetején, amikor ő maga nemrég találkozott vele?

És akkor, alig néhány méterre a testtől, Hamish megdermedt. Hirtelen tudta, hogy figyelik. Érezte. Aztán eltűnődött… A test alig havas, pedig az a telefonhívás *majdnem egy órával ezelőtt* történt.

Mozdulatlanul állt, a hatodik érzékével fülelt, azt kereste, merre lehetnek azok, akik figyelik őt. Úgy szimatolta a levegőt, akár egy kutya. Enyhe izzadság- és pállott dohányszagot érzett. Balra néhány rekettyebokrot látott, és abba az irányba vetődött. Dougie Macdonald és Alistair Gunn meghunyászkodva tápászkodott föl.

– Egy perc, és ti következtek – vetette oda Hamish. A testhez sietett. Jól sejtette. Ócska göncökből készített bábu volt, újságpapírral tömték ki.

Visszament a két topogó és heherésző *ghillie*-hez, komoran nézett rájuk.

– Csak viccőtünk – mondta Alistair Gunn. Széles, pimasz vigyor ült azon a tarlórépa képén.

Hamish előkapta a bilincsét, és egymáshoz bilincselte a két férfit.

– Na, indulás! – vakkantotta.

– Nem érti a tréfát? – nyafogta Dougie.

– Kuss legyen!

A *ghillie*-k mentek elöl, de nem azon az izzasztóan kemény csapáson indultak el, amelyet az őrmester megmászott, hanem egy széles, kanyargó sétaösvényen, a sziklaszirt hátsó oldalán. Hamish bosszúsan taszította be mindkét férfit a rendőrségi Land Roverbe, és elindult. Mérgesen bámult ki a szélvédőn. A Cnothan-tó partján volt egy kis móló, ott megállt, és levette róluk a bilincset.

– Most kisétálnak a végéig – mondta. – A hátukat akarom látni. Nem vagyok kíváncsi az ostoba ábrázatukra, amikor magukhoz beszélek.

– Mi lesz velünk? – nyögte Dougie a cimborájának.

– Semmi – felelte vállat vonva Alistair. – A fazon egy homár. Nem érzed a szagát?

Halkan mondta, de attól még az őrmester meghallotta. Nem is kellett neki több. Várt, amíg a vízzel szemközt megállnak, majd teljes erőből kirúgott, egyenesen Alistair nagy hátsójába. A pasas berepült a jeges vízbe.

– Hozzám ne érjen! – visította megpördülve Dougie. – Nem én vótam! Ő vót! – Hamish megvetően taszított rajta, és a fickó már repült is a társa után.

Hamish csípőre tett kézzel állt, amíg meg nem győződött róla, hogy mindketten partot értek, aztán beült a Land Roverbe, és visszahajtott a rendőrőrshöz. A hó esőbe fordult, a kerekek kifaroltak a kásás jégfoltokon.

Az egyenruhát nadrágra meg kockás flanelingre cserélte. Fölvette rá a váltás tengerészkék kincstári szvetterét, majd átment Jenny házához, és megzörgette az ajtót. Semmi válasz.

– A büdös életbe! – kiáltotta.

Hirtelen feltárult az ajtó, és ott állt Jenny Lovelace. Hatalmas fürdőlepedőt kerített maga köré, a hajából csöpögött a víz.

– A kádban ültem – mondta. – Mi baj? Letörtnek látszik.

Hamish egyik lábáról a másikra állt, pír kúszott fölfelé keskeny arcán. Gyorsan lecsukódó, hosszú szempillái elrejtették a szemét.

– Na, jöjjön be! – mondta Jenny, mikor a férfi nem szólalt meg. – Fölkapok valami ruhát.

Miközben a nő készülődött, Hamish egy pillantást vetett a kiállító- és műteremként is szolgáló helyiségben lévő festményekre. A sutherlandi vidéket ábrázolták, de amolyan *tetszetősek* voltak – oly módon szépek, mint a rég divatjamúlt naptárak képei. Nem ragadták meg Sutherland rendkívül sajátos, vad, kopár szépségét, hanem furamód élettelenek, halottak voltak. Pedig a vonalvezetés jó, a rajzkészség kitűnő. Épp egy látképet nézett – ösvény kanyargott kecses nyírfák között a romantikus naplementébe –, amikor Jenny belépett.

Kifakult farmernadrágot és kockás férfiinget viselt, az övéhez hasonlót. Göndör haja nedves volt és kócos, a lábfeje meztelen. Mikor megállt Hamish mellett, alig ért föl a válláig.

– Mi a véleménye? – kérdezte.

– Nagyon jó – felelte udvariasan Hamish.

– Nyáron elég jól megy, amikor itt vannak a turisták. Persze nagyon alacsony árat kérek. Kevéssel is elvagyok. Jöjjön ki a konyhába kávézni.

A meleg és zsúfolt konyhában kankalinsárga gázsparhelt állt a falnál, az asztalt festékek és ecsetek borították.

Jenny kitöltött a férfinak egy csésze kávét, aztán leült vele szemben, s kicsi, gödröcskés kezével félresöpörve a sokféle holmit, helyet csinált maga előtt az asztalon. Kislányosan huncutul, mégis szexin nevetett rá.

– Már jobban fest – mondta. – Azt hittem, a dantei pokol kutyája kergeti.

– Ez a hely az oka – felelte szomorúan Hamish. – Lelomboz. – Mesélt a nőnek a boszorkányság-nyomozásról, majd az álgyilkosságról.

– Egy kicsit gyermeteg a humorérzékük – jegyezte meg Jenny.

– Én inkább merő rosszmájúságnak nevezném.

– Talán csak nem érti meg a felföldieket.

– Magam is az volnék.

– Hát persze, de buta vagyok – kuncogott Jenny. – Nem kéne odafigyelnie a sok badarságra, amit szegény Agatha Mainwaringről összehordanak. Azok közé az asszonyok közé tartozik, akik szántszándékkal felpiszkálják a férjüket, hogy aztán eljátszhassák a mártírt.

– Így is nézhetjük – felelte lassan Hamish.

– Ne is törődjék Mainwaringékkel. Inkább magáról meséljen. Nős? – kérdezte a festőnő.

– Nem. És maga házas, Jenny?

– Csak voltam. Kanadában. De nem jött össze. Féltékeny volt a festészetemre. Ő maga is művész. A legelső kiállításomon, Montrealban, a megnyitó előtt egy perccel… egészen addig várt… közölte velem, hogy a munkám túlságosan „desszertdobozos”, ezt ő mindig is így gondolta, és ne legyek csalódott, ha a kritikusok lehúzzák. Ezt sosem bocsátottam meg neki.

Hamish érdeklődve szemlélte a nőt.

– Nem tételeztem volna föl magáról, hogy amolyan „sosem bocsátok meg” típus. Általában minden férj vagy feleség mond valami olyan égbekiáltó tapintatlanságot, amit egy barátnak még álmában sem mondana.

– De nem az én festészetemről! – vágta rá szenvedélyesen Jenny. – Én az egész valómat beleteszem a munkámba. Ő a személyemet sértette meg, és mindazt, amit képviselek. Hát nem érti?

– De, igen – felelte megnyugtatóan Hamish, ámde mogyoróbarna szeme sarkából a konyha falán lógó olajfestményre sandított. Felföldi kunyhót ábrázolt egy hangás dombon – jó, színdús, mégis élettelen.

– Különben is, énrólam beszélünk, pedig magáról szeretnék hallani – mondta Jenny.

Az őrmester hátradőlt, és ecsetelni kezdte az életét Lochdubhban. Számos nagyon borsos és nagyon felföldi történetet mesélt el, amelyek kacagásra késztették a nőt.

– És hogy áll a szerelmi élete? – kérdezte váratlanul Jenny.

– Kaphatok még kávét? – Hamish felé nyújtotta a csészéjét.

– Értsem úgy, hogy nem akar erről beszélni?

Jenny nevetve ment a sparhelthez, azon állt az üvegből készült kávéskanna, hogy melegen tartsa az italt.

Hamish elismerő tekintettel mérte fel a nőt. Merőben más volt, mint Priscilla. Jenny picike, a kellő helyeken kissé molett, és bozontos a haja. Priscilla mindig jól fésült, mindig higgadt, karcsú, szőke és hatékony. És a konyhája sosem volna ennyire túlzsúfolt. És soha nem löttyintene forró kávét a saját csupasz lábfejére, mint az imént Jenny, mivel Priscilla sosem löttyent ki semmit, és sosem mászkálna mezítláb. Alapjában véve – gondolta Hamish, és régóta nem érezte magát ilyen vidámnak – Priscilla egy bosszantó alak.

Egy darabig még beszélgettek, míg Hamish vonakodva azt nem mondta, hogy ideje visszamennie a rendőrőrsre.

– Bármikor jöhet – búcsúzott Jenny.

– A szaván fogom – felelte a férfi.

Elfogadta a felé nyújtott kezet, és megdöbbentette, hogyan reagál a teste. Zavartan nézett a nőre, szorosan tartotta a kezét.

– Viszontlátásra! – mondta Jenny, miközben kiszabadította a kezét.

Hamish kicsit kábán állapította meg, hogy elolvadt a hó, és sűrű esőfüggöny szakadt a városra. Mackó szemrehányón nézett rá, amikor belépett. Erre ő magára terítette vízálló pelerinjét, fölcsatolta a kutyára a pórázt, és elindult vásárolni.

A hentesüzlet derűs traccsoázis volt Cnothan sivárságában. John Wilson, a hentes és mészáros már mindent hallott a *ghillie*-k kényszerfürdőjéről, és első kézből akarta hallani a részleteket. Hamish boldogan fecsegett vele, ennek két ingyen báránykszelet lett a jutalma, meg egy zacskó csont Mackónak.

Aztán benézett a szomszédba, a fűszereshez, itt egy palack bort vásárolt, mert homályosan azt tervezte, hogy amint lehet, meghívja Jennyt vacsorára. Utána a vaskereskedésbe ment, az valamivel följebb volt az utcában, dugóhúzót venni. Talán a bárszekrényben is van – gondolta –, de nem akart MacGregorék förtelmes *szalonjában* keresgélni.

– Szolgálja ki magát – mondta az üzlet tulajdonosa. – Odaát van, a bal oldalon. – A kiejtés angol volt, a stílus azonban hamisítatlan cnothani, s az őrmester arra gondolt, vajon a jövevények puszta önvédelemből lettek-e olyanok, mint az idevalósiak.

A Clachanban William Mainwaring épp a két *ghillie*-t, Alistair Gunnt és Dougie Macdonaldot heccelte.

– Szóval, visszafelé sült el a tréfa – gúnyolódott –, és ti ketten hagytátok, hogy a zsaru belökjön benneteket a tóba.

– Hát, muszáj óvatosnak lenned, ha egy homárral van dógod – mérgelődött Alistair Gunn.

– Miről beszélsz? – kérdezte Mainwaring.

– Macbethre gondol – felelte magas, panaszos felföldi kántálással Dougie. – A pasas buzi, homokos. Éreznie kellett volna a szagát. Bűzlött a parfümtől.

Mainwaring döbbenten pislogott.

– Ja – Alistair élvezte, hogy meglepetést okoz az angolnak. – Közéjük való. Én mindig meg tudom állapítani.

Mainwaringből kitört a nevetés. Jól hátba verte Alistairt.

– Nos, öregfiú, felismeritek egymást – mondta, majd még mindig nevetve kiment a kocsmából.

Alistair ostobán állt, nem értette, mit akart ez a „felismeritek egymást” jelenteni, ám aztán düh kezdett formálódni valahol a gyomorszája táján, és szétáradt az egész testében.

– Kinyírom a pasast! – ordította.

Aznap este Mrs. Struthers, a lelkész hitvese éppen befejezte a „Hogyan főzzünk mikrohullámú készülékkel” című előadását az Anyák Klubjának összejövetelén a templom nagytermében. Az elkészített fogásokat pedig büszkén rakta ki az előtte álló asztalra.

William Mainwaring sétált be, tekintete a helyiséget pásztázta, kétségtelenül a nejét kereste. Mrs. Struthers örült, hogy Agatha ma nem dugta ide a képét, s csak azért imádkozott, hogy Mr. Mainwaring a lehető leggyorsabban távozzék.

– És ezzel véget ért az előadásom – mondta. – Szeretném, ha a hölgyek megkóstálnák a főztömet. Hoztam papírtányérokat meg kést és villát.

Mainwaring közeledett az asztalhoz, s a lelkész feleségének idegesen megrándult a szája.

– Milyen fura válogatás – jegyezte meg csodálkozó hangon a férfi. – Mi az a csésze ragacs?

– Édes-savanyú mártás – felelte Mrs. Struthers.

– És miből készült?

– Ananászlé, lekvár és egy kanál ecet.

– Fúj! – így Mainwaring. – És nézze azt a krumplit. Nincs megfőve – mondta, és ezzel fölkapott egy villát.

Mrs. Struthers olyan bús, mekegő hangot hallatott, mint egy elveszett bárány a sötét domboldalon. Tudta, hogy a krumpli nem volt elegendő ideig a mikróban, ezért csúsztatta a második sorba, az asztal szélére.

– Pokolian kemény! – rikkantotta diadalmasan Mainwaring. – Figyeljenek, ha tudni akarják, hogyan kell mikróval főzni. Végtelenül egyszerű. – Megkerülte az asztalt, és belekezdett egy előadásba.

A nők feszélyezetten pillantottak egymásra, majd azzal a fölülmúlhatatlan felföldi tehetséggel, amivel képesek elillanni egy kínos helyzetből, a hallgatóság szép fokozatosan kámforrá vált.

Mrs. Struthers visszafojtott könnyekkel nézte a főztjét. Voltak ott ragyogó ételek.

– Akkor jobb lesz, ha megyek – mondta hirtelen befejezve az előadást Mainwaring, amikor felfogta, hogy az üres helyiségnek beszél.

Mihelyt becsukódott mögötte az ajtó, Mrs. Struthers leült, és eltört nála a mécses. Fogta a sherrysüveget, amelyből a főzéshez használt, és nagyot hörpintett belőle.

Feddhetetlen életében először érezte, hogy meg akar ölni valakit.

Mainwaring visszatért a Clachanba. Mihelyt fölhagyott valaki gyötrésével, tüstént újabb áldozatot kellett találnia. Az egyik sarokban ülő Harry Mackayre esett a pillantása.

Odaült hozzá.

– Biztosan rosszul megy az üzlet mostanában – kezdte vidáman.

– Ezt miből gondolja? – kérdezte savanyúan Harry Mackay.

– Abból, hogy manapság senki nem akar ingatlant venni, maga meg szinte minden idejét itt tölti.

– Akárcsak maga – vágott vissza pimaszul az ingatlanügynök.

– Kíváncsi volnék, mit szólnának hozzá a munkaadói Edinburgh-ban, ha tudnák, milyen keveset dolgozik – folytatta Mainwaring.

– Csak nem… – kapkodott levegő után Mackay.

– Megtehetném – kacagott Mainwaring. – Hiszen ismer.

– Ó, ismerem magát, de még mennyire – mondta az ingatlanos. – Valamennyien ismerjük.

William Mainwaring végül hazatért, hátha a felesége bosszantásával kerekké teheti az estét. Az asszony persze váltig állította: ő sosem iszik. A férfi egyre csak kereste és kereste az üres palackot, de nem sikerült rábukkannia – Agatha ugyanis elásta a kertben. A Felföldi Álom a lehető legolcsóbb bor volt, egy helyi pincészetben palackozták. A nő nem reszkírozhatott meg drágább italt a háztartáspénzből. Korábban azzal magyarázta a kristálypalackban derekasan megfogyatkozott whiskyt, hogy Hamish rengeteget ivott belőle, viszont újabb látogatói nem voltak, rájuk nem hivatkozhatott. Így hát beült a kocsiba, és elhajtott egy üveg olcsó bort venni.

Első ízben vértezte fel magát a férje hergelésével szemben. Mivel teli volt Felföldi Álommal, és rózsaszínű képzelgésbe merült, alig hallotta a férfit. Az újságban olvasott egy iraki üzletemberről, akit tallium tartalmú, lassan ölő patkányméreggel gyilkoltak meg Londonban. Bár ez a szer Nagy-Britanniában tiltólistán van, a kontinensen kapható. Késleltetett hatású, csak egy héttel azután kezd hatni, miután bevették. Már az ürügyet is kitalálta: meglátogatja a nővérét Kentben. Ám ehelyett Párizsba megy, és megveszi a

patkánymérget. Aztán rögtön visszatér Cnothanba, beadja a mérget a férjének, majd tüstént elutazik újra, így amikor William meghal, ő messze lesz a bűntény színhelyétől. Egy itteni zsaru nem fog gyanítani semmit. Igen, el is kezdi terjeszteni a faluban, hogy az urának rossz a szíve.

Nos, Agatha Mainwaring félmosollyal az arcán tovább álmodozott, miközben a férje hangja darázsként zümmögött és dobolt az asszony fantáziájának üveg válaszfalán.

– Most pedig ígérd meg, hogy egy kortyot sem iszol – mondta Jamie Ross, miután körbevezette Sandy Carmichaelt a területen.

Sandy megborzongott.

– Soha többé nem nyúlok piához.

Jamie feszélyezetten nézett a férfira. Megeshet, hogy ellóg innen, berúg, és Mainwaringnek lesz igaza? Jamie azonban lágy szívű volt, ráadásul Sandynek nagyon kellett a pénz, és még annál is jobban az önbecsülés, hiszen megbíznak benne annyira, hogy munkát adnak neki. A negyvenes éveiben járó Sandy magas, sovány férfi volt. Arca egészségtelenül sápadt, a keze azonban, melyben most Jamie egyik kávéscsészéjét tartotta, meg sem rezdült. Az üzletember fölidézte azt az időt, amikor meg kellett fognia a kezét, nehogy magára öntse a forró feketét. Voltaképp nem lehet semmi baj, biztatta magát Jamie. Cnothanban sosem történik betörés. Az emberek még csak kulcsra sem zárják az autójukat. Felvetődött benne, hogy megkéri az új őrmestert, ugorjon be a hétvégén, pusztán azért, hogy ellenőrizze, rendben van-e minden, de ez bizalmatlanság lett volna Sandy iránt, aki szemlátomást a gyógyulás útjára lépett.

Hamish elképedve konstatálta, mennyi dolga van. A strathbane-i parancsnokságról kapott erélyes telefonhívás tájékoztatta őt arról, amit MacGregor nem mondott el neki: sokkal nagyobb területen kell járőröznie a környező vidéken, mint amire számított. Ennek ellenére szakított rá időt, hogy meglátogassa Diarmuid Sinclairt, és rávegye a farmert, keresse föl a családját. Ám legnagyobb csalódására nem volt több kellemes, laza kávézgatás Jennynél, aki vagy bőszen festett, vagy nem tartózkodott otthon. Mikor a nő azt mondta, sétálni indul,

mert ki akarja szellőztetni a fejét, Hamish azonmód fölajánlotta, hogy elkíséri. Jenny azonban azt felelte, inkább szeretne egyedül lenni. A három hónapos cnothani kiküldetés ismét a téli napok vigasztalan végtelenségébe nyúlt.

Negyedik fejezet

Ó! Ki látta a páncélos homárt repülni?

JOHN HOOKHAM FREERE

Sandy Carmichael szombaton késő délután érkezett a Cnothani Vad- és Halfeldolgozó Vállalathoz. Korábban zuhogott az eső, és a rozoga Land Rover kerekei csikorogtak az udvar lefagyott jegén. Jamie-től kapott egy kulcsot az irodához, ahol egy falitáblán lógtak a raktárépületek kulcsai.

Az iroda meleg és csöndes volt. Sandy viharvert romantikus regényt húzott elő a zsebéből, és olvasni kezdte az *Egy siheder szenvedélyét*. A sihederről sajnos kiderült, hogy igazi kígyó, épp megérett rá, hogy a hősnő helyre tegye, és az első oldalakon hatalmas mennyiségeket ivott. Sandy letette a könyvet, és a semmibe bámult. Az elmúlt héten jóformán nem is gondolt az ivásra, a legutóbbi kényszerképzetei még frissen éltek az emlékezetében. Most azonban a whisky olyannak tűnt számára, mint egy drága barát, akit kíméletlenül félreismert. A nyelvén érezte az ízét, gyomrában a melegét.

Fészkelődni kezdett, ceruzákat vett a kezébe, majd lerakta őket. Az utolsó ivászatára gondolt. Iszonyatosan beteg lett tőle! De aznap este a halsütődében vette a vacsorát, és valakitől azt hallotta, hogy Murray többször használt zsírban süti a halat meg a krumplit. Az is lehet, hogy ételmérgezést kapott. Talán attól lett rosszul, amit megevett. Bár elképzelhető, hogy allergiás a whiskyre, és át kellene térnie a borra. Jamie előre kifizette a bérét, a bankók ott lapultak a zsebében, és Sandy agyában a pénz kéz a kézben járt a whiskyvel.

Mindazonáltal büszke volt, mert Jamie megbízott benne, és nem akarta őt cserbenhagyni. El is indult. Körbejárta a raktárakat, akár egy igazi őrszem.

Milyen kísértetiesek is a raktárak sötétben! Hiába világítottak a neoncsövek, a sarkok mégis sötétbe burkolóztak. Mozdulatlanul, nyomasztóan lógtak a félbehasított szarvasok. Sandy aztán átbaktatott a homárraktárba, a három tankban unalmasan gurgulázott a víz.

És akkor, ott, pontosan a középső medence szélén megpillantott – egy teli pohár whiskyt.

Meredten nézte. Azon tűnődött, vajon hallucinál-e. Közelebb osont, megfogta a poharat, és beleszagolt. Malátawhisky! És az illatából ítélve az egyik legjobb fajta.

Jól van, csak egyetlen ital – okoskodott –, és mivel be van zárva ide, úgysem juthat többhöz. Egyetlen pohárka még nem ártott meg senkinek.

Fölemelte a poharat, és kortyolt egyet. Ezt egy újabb, nagyobb korty követte, s az elmúlt hét minden feszültsége kezdte elhagyni Sandy testét. Hamarosan a pohár fenekére ért. Boldog volt, magabiztos, melegség áradt szét benne. Egy-kettővel több úgysem számít. Elvégre szombat este van. A Clachanban meleg lesz, mulatság, no meg a sok cimbora. Neki pedig van pénze.

Az irodát bezárja, a raktárakat szükségtelen lelakatolni. Jamie sem zárja kulcsra soha. Őt sokkal inkább a szűrői eltömődése izgatja, mintsem a betörés. Csak egy félórácska a Clachanban, aztán visszajön, leül, és végigolvassa azt a szerelmes regényt.

Az épületek körül úgy süvített a szél, mint egy kísértet, akik üldöznek. Egy pillanatra Mainwaringék üldözésére gondolt. Ez az új zsaru rengeteg embert kikérdezett, de bárkik hozták is a sikító frászt Mrs. Mainwaringre, biztosan nem bűnözők voltak. Egyébként is megérdemelnék, hogy elzavarják őket Cnothanból… Hát a pasast mindenképp.

Sandy régóta nem érezte magát ennyire jól, amikor óvatosan bevezetett a városba. Úgy döntött, ha Macbeth őrmester a kocsmában van, akkor csak vesz egy pakli cigit, és rögtön eljön. Kora este volt még. Alig néhány fiatal lézengett odabent. Valamennyien testhez álló nadrágot és rövid zakót viseltek – szerfölött dickensi látványt

nyújtva. Arcuk sovány volt, és fehér, tartás nélküli hajuk sima. A legtöbben már felöntöttek a garatra, s a pultos, az óriás Hector Dunn azon tűnődött, vajon az új rendőr tudja-e, hogy a kötelességei közé tartozik szombat esténként megjelenni a Clachanban és elvenni a kocsikulcsot mindenkitől, aki többet ivott a megengedettnél.

Odatelefonált a rendőrőrsre, de nem vették föl a kagylót. Aztán Jenny Lovelace-t is hívta, hátha nála találja Hamisht – a városban futótűzként terjedt a pletyka az őrmester látogatásairól meg a látogatáskísérleteiről –, de a lány azt mondta, még csak nem is látta őt. Olyan furcsa volt Jenny hangja, mintha sírt volna.

A kérdéses pillanatban Hamish óriási sebességgel száguldott kifelé Cnothanból. Épp az imént kapott egy bejelentést: megtámadtak egy vendéget valamelyik horgászszállóban, mintegy harminc mérföldnyire a várostól.

Sandy dupla whiskyt ivott, és rendelt egy másikat. Azonmód érzelgős lett. Amikor Hector megkérdezte tőle, miért nem őrzi a raktárt, azt felelte, úgysem fog történni semmi, és Jamie Ross annyira kedves volt hozzá, hogy a homárraktárban az egyik medence szélén otthagyott neki egy pohár whiskyt. Következésképp Jamie is tudja, hogy ő, Sandy bírja az italt. Dobott néhány érmét a zenegépbe, kiválasztott egy Frank Sinatra-lemezt, és leült.

„I did it my way” – énekelte a híres hang. Milyen bölcs, gondolta bólogatva Sandy. Ez az én életem története. Fülsiketítőn dalra fakadt. A fiatalok lehurrogták, mire Hector kidobta őket.

A kocsma kezdett megtelni a városiakkal. Előbb férfiak jöttek, majd megérkeztek az asszonyok, hogy féken tartsák a szombat esti ivászatot.

Sandy előtt összefolytak az arcok, csak a hangokat hallotta, már nem is tudta, ki hívja meg újabb és újabb pohár italra. A helyiek határtalanul féltékenyek voltak Jamie Rossra. Nem elég, hogy tömérdek pénzt keresett, de nem is átallott büszkélkedni vele. A vadonatúj, fehér Mercedese igencsak sok szívfájdalmat okozott. Mindenesetre jó néhány cnothani tartotta viccesnek, ha berúgatják Sandyt. Elvégre Jamie üzlete biztos nem szenved semmi kárt, viszont

szörnyen dühös lesz, amikor visszajön, és megtudja, hogy a biztonsági őre épp az újabb tivornyáját alussza ki valahol.

Sandy halványan felfogta, amikor Hector a kocsija kulcsait kérte, és a részegek ravaszságával azt felelte, gyalog jött, nincs vele a Land Rover.

Aztán Hector elkiáltotta magát:

– Záróra!

Egy perccel később Sandy kint találta magát a kocsma előtt, a dermesztő hidegben. Nevettek rajta, ugratták őt.

Beszállt a rozsdás Land Roverbe, és akkor teljesen kikapcsolt az agya. Részeg önkívületben vezetett hazáig.

Sandy Carmichael másnap délben ébredt föl. A szája íze akár egy madárkalitka alja. Nagy kortyokban itta a hideg vizet, locsolta bőven az arcára is. Na, ekkor jutott eszébe a munkája. Még mindig azt a ruhát viselte, amely az előző éjszaka volt rajta. Fáradtan tántorgott ki a Cnothani Vad- és Halfeldolgozóba. Hevesen járt az agya. Jamie meg a családja az utolsó vonattal érkezik vissza. Muszáj megkapnia tőle a bére másik felét, mégpedig az előtt, mielőtt a tudomására jut – ehhez nem fért semmi kétség –, hogy ő szombat este a Clachanban ivott.

Kinyitotta az irodát, és kezdett megnyugodni. Természetesen mindent úgy talált, ahogyan hagyta. Átbattyogott a homárraktárba, és körülnézett. A whiskyspohár még mindig ugyanott állt. Gyorsan becsúsztatta a zsebébe. A legnagyobb medence betonszélére telepedve megkönnyebbülten felsóhajtott. Aztán pislogni kezdett.

Mintha valamilyen fura, halványpiros színezete volna a víznek. Sandy óvatosan kimert egy tenyérnyit.

Rózsaszín.

Miközben meredten bámulta a betontankot, egy foszlányosra szaggatott zakó darabja lebegett föl lassan a felszínre, és forgott, csak forgott a pezsgő vízben.

A férfi talpra ugrott, és belenézett a homármedencébe.

A tömérdek, nyüzsgő homár alatt fehér emberi csontváz feküdt, és egyenesen őrá vigyorgott.

Sandy kis híján holtan rogyott össze ijedtében.

Amikor magához tért, nagy nehezen fölállt, s bánatosan arra gondolt, hogy újabb kényszerképzet-roham tört rá. Ám amikor ismét lenézett a medence aljára, a csontváz még mindig ott hevert.

Leült a betonszegélyre. A félelemtől meg a sokktól gyorsabban járt az agya. Mégsem Jamie hagyta itt azt a pohár whiskyt. Biztosan valamelyik barátja ücsörgött a raktárban, aki iszogatott, elázott, és beleesett a medencébe, a falánk homárok pedig csontig megzabálták a testét. Ha szólna Macbethnek, a rendőr idehívna egy helyszínelő csapatot, és a csontvázzal együtt az összes homárt is elvinnék. Lepecsételnék az egész raktárt. Tizennyolcezer fontot érő homár! Sandy sírva fakadt. Rákokat nem lehet biztosítani. Vagy igen? Soha többé nem bízna meg benne senki. Jamie nem fizetné ki a bére másik felét, ő pedig nem vehetne magának innivalót, hogy elkergesse a kényszerképzeteit. Mocskos ruhaujjával dörzsölgette a szemét.

Az alkoholisták önsajnálata fojtogatta. Örökösen mocskos trükköket játszik vele az élet. Hát ő, Sandy Carmichael most visszavág!

Az egyik sarokban hálót vett észre egy hosszú póznán, és óvatosan nekilátott kihalászni a szövetmaradványokat. Talált egy szemeteszsákot, abba rakott bele minden egyes szétszaggatott darabkát. Miközben a szervezete piáért kiáltott, elkezdte átkutatni a vizet, hogy meggyőződjék róla, nem maradt benne semmi. Arany csillant halványan a fényben. Sandy őrült türelemmel horgászta ki a tárgyat: egy aranyórát. A bőrszíjból lógott még rajta néhány cafat. Mély lélegzetet vett, újra keresni kezdett. Félretologatta a nyüzsgő, fekete homárokat, s kutatása eredménnyel járt. Egy bőrtárca maradványait hozta fel, meg műanyag hitelkártyák széttört darabkáit és bankjegyeket. Aztán talált néhány pénzérmét is. Vastag munkakesztyűt húzott, ezeket azzal szedte föl. Reszketve és kimerülten már épp úgy döntött, ez volt minden, amikor ismét arany csillogása fogta meg a tekintetét. Mocskosul szitkozódva folytatta a hátborzongató horgászást, míg végül egy aranytollat sikerült fölhoznia. Kíváncsian fürkészte, azon tűnődött, hol látta ezelőtt,

aztán a zsebébe csúsztatta. Az utolsó hisztérikus vadászat egy protézist eredményezett. Sandy remegett, hányinger kerülgette, de zsebre vágta a műfogsort is. Aztán a csontváz alá ügyeskedte a hálót. Sikerült fölemelnie a felszínre, s az egyik karcsontnál fogva kihúzta a vízből. Egy fekete homárszörnyeteg belecsimpaszkodott, mire Sandy visítva letépte a csontvázról, és visszavágta a bestiát a medencébe.

Most világosan gondolkodott. A szűrők dolgoznak, hamarosan ismét tiszta lesz a víz. Mivel a munkakesztyűt szinte cafatokra tépkedték a homárok ollói, azt is inkább a zsákba rakta a vizes, szakadt ruhák közé, mintsem a mosdó mellé, ahol találta.

Kiment a helyiségből, beült a Land Roverbe, és a raktárhoz tolatott. A szemeteszsákot meg a csontvázat a csomagtartóba tette, majd egy régi pokrócot terített rájuk.

Vezetés közben érezte, amint lehúzza zsebét az a rémes műfogsor. Egy kanyarban megállt, és kihajította az ablakon, olyan messzire, amennyire csak tudta, a rekettyebokrok meg a hanga közé. Aztán meg sem állt hazáig, egy rozoga viskóig Cnothan határában.

A ruhás zsákot hátravitte a kunyhója mögé, és kiürítette. Leszívott némi benzint a Land Roverből, a nedves holmira öntötte, és meggyújtotta a kupacot. Újra meg újra átgereblyézte, mígnem egészen biztos volt benne, hogy a ruhaneműk hamuvá égtek. Aztán összegereblyézte a hamut, és betette egy zacskóba.

Miután ezzel végzett, bement a házába, és készített magának egy csésze izzasztóan forró teát. Leült az asztalhoz, elővette zsebéből az órát meg a tollat, és kitette maga elé. Emlékezett rá, hogy *ezt* a tollat már látta valahol.

Az egész teste sajgott, és remegett a keze, olyannyira vágyott egy italra, de még nem végzett. Hirtelen a Mainwaring-féle boszorkányság-történet ötlött az eszébe, amelytől zsongott a város. Sandy ismét kocsiba vágta magát, ezúttal kihajtott a lápra. A téli égbolt bágyadt fényében egy kőcsoport állt, amolyan miniatűr Stonehenge.

Lehajtott az útról át a lápon a kőcsoport felé. A Land Rover zötyögött a ruganyos tőzegen. A férfi a karjában vitte a csontvázat,

pontosan a kőcsoport közepére. A lemenő nap sugara keresztültört a felhőkön, és rávilágított egy tőzegbuckára. Sandy óvatosan arra fektette a csontvázat.

Ekkor vette észre, hogy a koponya majdnem leesik a csontváz törzséről. Óvatosan vizsgálgatta az ujjaival, aztán hosszan, hangosan fújta ki a levegőt.

Nem baleset volt, gyilkosság történt.

– Ha én ezt most bejelentem – mondta fennhangon Sandy –, valószínűleg engem fognak megvádolni a gyilkossággal. Ha tartom a számat, pénzt hozhat a konyhára.

Eltűnt a nap, a süvítve föltámadó szél szaggatta a férfi ruháit, mintha csak a holtak lelke emelkedne föl a lápról, hogy megpróbálják visszatartani őt.

Sandy nyüszített félelmében, és rohanni kezdett.

Aznap este Hamish Macbeth fényt látott Jenny házában. Együtt érző hallgatóságra vágyott. Potyára tette meg ugyanis az utat a Horgászpihenő fogadóhoz, mert a bejelentés, miszerint az egyik vendéget megtámadták, kacsának bizonyult.

– Alighanem valamelyik cnothani szórakozott magával – mondta az igazgató.

Hamish még ott maradt csevegni egy kicsit, s mire visszaért a városba, a Clachant már zárva találta. Voltaképp el akarta halasztani Jenny meglátogatását, de végtelenül ki volt borulva – reggel Mr. Struthers prédikációját kellett meghallgatnia, délután pedig a titkolózó helybélieket kihallgatnia Mrs. Mainwaring riogatásával kapcsolatban.

Látta, amint Jenny föl-alá járkál a házban, így aztán átment, és bekopogott. Végre kinyílt az ajtó.

– Jöjjön be! – mondta a nő, s egyenesen a konyhába vezette Hamisht. – Iszik valamit? – kérdezte immár a férfi felé fordulva.

– Mi a csuda történt magával, kislány? – kiáltott fel Hamish.

Jenny szeme vörös volt a sírástól, az arca duzzadt. Elfordította az arcát.

– Hírt kaptam a nővérem haláláról – mondta. – Kanadából.

– Én semmit nem hallottam erről – jegyezte meg Hamish, és száguldottak a gondolatai. A rokonok, legyenek bármilyen távol, mindig a helyi rendőrőrsre szoktak telefonálni.

– Levelet kaptam – felelte szomorúan Jenny. – Tegnap érkezett.

– *Naggyon sajnálom* – mondta gyöngéden Hamish. – Tehetek valamit…

– Csak beszéljen hozzám.

– Azt hiszem, önnek van szüksége arra, hogy beszéljen.

Jenny halványan elmosolyodott.

– Buta vagyok. Sosem szerettem a nővéremet. Nemigen hasonlítunk egymásra. Csak a sokk, ez minden.

– Elutazik Kanadába a temetésre?

– Semmi értelme. – Jenny vállat vont. – Nem vagyunk összetartó család.

– És miben halt meg?

– Nézze, Hamish Macbeth, ezen már nincs mit változtatni. Nem szeretnék beszélni róla. Most igyon egyet, és meséljen nekem a boszorkányvadászatáról. – Egy üveg Barsacot vett elő a hűtőszekrényből, kinyitotta, és két vizespohárba töltött az édes desszertborból.

– Gyakran iszik ilyet? – tudakolta az orrát ráncolva Hamish.

– Mi a baj vele? Innivaló, nem? Fogalmam sincs, mikor vettem. Ja, már emlékszem. Tavaly. Valami receptbe kellett, azóta áll a hűtőben.

Egy kövér könnycsepp gördült le Jenny arcán, s a poharába hullott.

Hamish úgy döntött, azt teszi, amit mondtak neki, és bátortalanul mesélt a kacsának bizonyult támadásról, Diarmuid Sinclairről, aki lassan kibújik a csigaházából, s arról, hogy mennyire nehéz bármilyen információt kicsikarni a cnothaniakból.

A lány ivott, hallgatta őt, és szemlátomást megnyugodott. Hamish végül érezte, képtelen volna tovább beszélni. Föltápászkodott.

– Megyek lefeküdni, Jenny – mondta. – Talán holnap beugrom, ha önnek is megfelel.

– Persze, én itt leszek. – Jenny megkerülte a konyhaasztalt, s félrehajtott fejjel megállt a férfi előtt. – Nem kell elmennie – mondta.

– Tessék?

– Maradjon itt éjszakára… velem.

Hamish lehajolt, és arcon csókolta.

– Nem működne – mondta lágyan. – Akkor nem, amikor ilyen szomorú. Éjszaka belém csimpaszkodna, reggel pedig gyűlölne.

Jenny nem mozdult, még mindig félrebillentett fejjel nézett a férfira.

Hamish megfordult, kiment a konyhából, és ki az estébe.

Másnap kora reggel az őrmester első látogatója Jamie Ross volt.

– Nem tudom, helyesen cselekszem-e, vagy sem… – kezdte Jamie. – Tegnap este jöttem vissza. Mindent rendben találtam, Sandynek viszont semmi nyoma. Elmentem a házához, de nem volt otthon.

– Talán odabent van, hullarészeg, és nem hallotta meg magát – felelte Hamish.

– Nem, az ajtó nincs kulcsra zárva. Benéztem. Sandy nem volt otthon, az biztos, de a Land Rover ott áll. Azon tűnődöm, bejelentsem-e az eltűnését.

– Korai – mondta Hamish. – Ivott?

– Hát, éppen ez az, ami aggaszt. Ivott. Sőt, ami még rosszabb, azt mondta Hectornak a Clachanban, hogy voltam olyan kedves, és egy pohár piát hagytam neki az egyik medence szélén. Ez még álmomban se jutna eszembe. Hector azt mesélte, Sandy hülyére itta magát. Dühbe gurultam, és megkérdeztem, miért nem állította le senki. Ám ahelyett, hogy leállították volna őt a vendégek, mintha elment volna az eszük, még meg is hívták egy-egy körre.

– De miért?

– Féltékenységből – felelte egyszerűen Jamie. – Tudja, milyenek az emberek errefelé. Nem szimpatizálnak velem, mert nem rejtem véka alá a pénzemet. Olyannak kéne lennem, mint a kisbérlők, akik örökösen a szegénységüket bizonygatják. Pontosan ezért nem vásárolja meg egy csomó gazda a földjét. Rávehetnék a földbirtokost,

hogy egy madárfüttyért eladja nekik, ahhoz viszont, hogy megkapják az állami támogatást, előbb át kellene esniük egy helyi környezettanulmányon és vagyonvizsgálaton, de nyilván egyikük se felelne meg a feltételeknek. Nos, Sandyre visszatérve, jó lélek, amikor nem iszik. Sajnálnám, ha balesetet szenvedett volna. Teljesen rávallana, hogy elcsámborog, aztán elalszik valahol, és halálra fagy. Mellesleg tartozom neki a bére második felével, de furamód nem jelent meg érte. Amikor elment, kulcsra zárta az irodát, és magával vitte a kulcsot. Be kellett törnöm a saját irodámba!

– Majd körülnézek – mondta Hamish. – Tehát ön szerint valaki szándékosan hagyta ott azt az italt, hogy Sandy folytassa az ivást?

– Igen. Puszta bosszantásból.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, Mr. Ross. Milyen volt az esküvő?

– Nagyszabású. Minden úgy ment, mint a karikacsapás. A Kanári-szigetekre utaztak nászútra.

Miután Jamie távozott, Hamish elmosta a reggeli edényeket, majd készülődni kezdett, hogy Sandy Carmichael keresésére induljon. Már épp indulni akart, amikor megérkezett Jenny. Zavartnak tűnt.

– Köszönöm a tegnap estét – mondta tétován. – Nem voltam önmagam.

– Semmi gond – felelte Hamish. – Épp útnak indultam. Jamie Ross szerint Sandy Carmichael eltűnt. De egy kávéra még jut idő. Nem tudja véletlenül, előfordult már korábban is, hogy Sandy eltűnt?

– Nem, ilyen esetről nem hallottam. Részegen vagy józanul, de mindig a városban lóg. Ó, itt jön Mrs. Mainwaring – mondta Jenny, amikor meglátta az ablak előtt elhaladó termetes alakot. – Kíváncsi vagyok, hogy mit akar.

Hamish átment a lakóházhoz toldott rendőrőrsre. Épp idejében ért oda, hogy ajtót nyisson Mrs. Mainwaringnek.

Az asszony fején lapos filckalap ült, viaszosvászon esőkabátja alatt tengerészkék ruhát viselt, amelyet fehér tengerészgallér díszített. Ennek a ruhának a fotóját hozta le jó néhány hónappal azelőtt a

Sunday színes melléklete: „Rendelje meg most! Különleges ajánlat! Telt alakra különösen előnyös.”

Erős mentol- és whiskyszag robbant Hamish arcába, mikor a nő elsírta magát.

– William eltűnt! Már második éjszaka nem jött haza.

– Fáradjon be, Mrs. Mainwaring – mondta Hamish. – Foglaljon helyet.

Jenny is átjött, megállt az iroda ajtajában.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Mr. Mainwaring eltűnt – felelte Hamish. – Nézze, asszonyom, előfordult ez már máskor is?

– Nem, soha. Úgy értem, maradt már el éjszakára, de olyankor mindig szólt, vagy hagyott üzenetet.

– És olyankor hova ment?

– Glasgow-ba vagy Edinburgh-ba. Szeret színházba járni.

– Egyedül?

– Igen, természetesen.

William Mainwaringnek alighanem szeretője van Glasgow-ban vagy Edinburgh-ban – gondolta az őrmester –, de az is elképzelhető, hogy puszta rosszindulatból nem ment haza.

– Szerintem adnia kellene még neki egy kis időt – mondta megnyugtatóan. – Vissza fog jönni.

Jenny előrelépett, és Mrs. Mainwaring vállára tette a kezét.

– Én viszont úgy gondolom, keresnie kellene – mondta határozottan. – Nem látja, mennyire kétségbe van esve Mrs. Mainwaring?

– Rendben – felelte vonakodva Hamish. – Úgyis keresnem kell Sandy Carmichaelt, és ezzel az erővel Mr. Mainwaringet is kereshetem.

Ian Gibb kezdő riporter volt. Segélyből élt, de egy jó sztori reményében bejárta a vidéket. Alkalmanként valamelyik skót újság lehozott tőle egy-egy rövid cikket, ő azonban valami óriási szenzációról álmodozott. Olyan sztoriról, amely a londoni lapokban is megjelenik.

Azon a napon gyérek voltak a kilátásai. A köznevelés színvonalának hanyatlása volt terítéken, ezért úgy határozott, a cnothani iskoláról ír képes beszámolót. Az intézmény oly módon működött, akár egy ódivatú falusi iskola. Minden korosztályt tanítottak, egészen az egyetemi szintig. Az oktatás színvonala magas volt, a fegyelem szigorú. A tanárok fekete talárt viseltek az osztályteremben, az évzárón pedig négyszögletű kalapot. John Finch, a korosodó embernyúzó igazgató, az a fajta vezető, akit azután értékelnek az emberek, miután elhagyta az iskolát, és nem kell többé elviselniük merev, kemény személyiségét.

Az igazgató fogadta ugyan az újságírót, de nem tagadta meg önmagát, úgy tervezte, egy jó negyedóráig várakoztatja az irodája előtti folyosón.

Ian rosszkedvűen ücsörgött hátát a falnak vetve a kemény padon, már nagyon rágyújtott volna egy cigarettára. Mintegy öt perce várakozott, mikor egy tini lány csatlakozott hozzá.

– Helló – köszönt derűsen a lánynak. – Valami gond van?

– Diákfelügyelő vagyok, és Mrs. Billings, az angoltanár küldött, mert két lány rosszul viselkedett az órán. Ezt kell jelentenem. Várok, amíg maga végez.

– Jobb lenne, ha ön menne be először – felelte Ian, aki csalódott a lányban, pedig először tetszett neki a felföldi sármja. Volt valami halvérűen szabatos a viselkedésében. – Én sokáig leszek bent. Az újságom számára készítek interjút Mr. Finchcsel.

– Melyik újságnak?

Ian, szabadúszó lévén, nem dolgozott lapnál, csak remélte, hogy valamelyik megveszi az oktatásról szóló cikkét. Mindazonáltal igyekezett jó benyomást kelteni.

– The Scotsman.

– Aha. Tehát ezért találkozik magával – jegyezte meg nagy komolyan a lány. – A *Scotsman* jó újság. Nahát, nem gondoltam volna, hogy az igazgató hajlandó fogadni egy riportert. Azt hittem, szenzációhajhászásnak mondaná…

– Mit, az oktatás ügyét?

– Nem, a boszorkányos sztorit.

Ian megmerevedett.

– Vagy úgy – mondta óvatosan, ugyanis először hallott a dologról. Ő a szomszédos Dornochban lakott. – Szerencsétlen ügy.

– Magam sem helyeslem – felelte affektálva a lány –, de mindenki kétségtelenül úgy véli, hogy Mainwaringék csakis maguknak köszönhetik.

Hirtelen zűrzavar támadt a folyosó végén. Ian egy kis jegyzetfüzetet vett elő, s miközben a lány elfordította a fejét, sebesen lefirkantotta: „Mainwaring”. Gondterhelt, középkorú nő közeledett az igazgatói irodához, két hatévesforma gyereket húzva maga után. Mindketten bőgtek. A tanárnő észrevette a lányt.

– Gemma! Ilyen még sosem fordult elő! Ez a két kölök állítólag náthás, azért nem jöttek ma iskolába. Most viszont azt állítják, hogy odakint játszottak a lápon, és egy csontváz fekszik az állókövek gyűrűjének közepén – hadarta egy szuszra. Hangosan kopogott az iroda ajtaján, majd válaszra sem várva benyitott, s maga után vonszolta a két síró gyereket.

Ian az ajtóhoz nyomta a fülét.

– Nahát! – kiáltott a Gemma nevű lány. – Ezt nem teheti, fel fogom jelenteni!

– Csak rajta! – röffent rá a válla fölött Ian, majd ismét erősen fülelt.

Mire Hamish Macbeth az állókövek gyűrűjéhez ért, már jókora tömeg verődött össze. A rendőrségi Land Rovert több autó sofőrje és gyalogosok is megállították útközben, valamennyien a lápon talált csontvázról kiabáltak.

A tömeg utat engedett az őrmesternek. Barátságtalan égbolt alatt, erős szélben hevert a csontváz, a maga förtelmes fehérségében.

Hamish odament, és letérdelt mellé.

A csontok fehérsége lesújtotta. Abban reménykedett, hátha csak egy újabb rossz tréfáról van szó, és egy olyan csontvázat talál itt, amilyet az orvostanhallgatók használnak, csakhogy ez itt túlságosan újnak látszott.

– Dr. Brodie vagyok – állt meg a rendőr mellett egy vörös hajú férfi. – Ez valami vicc?

– Remélem – felelte Hamish –, bár nem hinném. Ön mit gondol?

Az orvos is letérdelt, és erős nagyítót vett elő.

– A patológustól nyilván hamarosan elegendő infót kapunk, de őszintén szólva, zavarban vagyok. – Óvatosan megemelte a koponyát, majd lefeküdt a földre, úgy tanulmányozta. – Igen… – motyogta. – Bárki volt is, eltörték a nyakát. Ha nem vigyáz az ember, a kezében marad. És nézze csak… – az orvos a bal karcsontra mutatott –, mindenütt apró karmolások vannak a csonton.

– Sav?

– Nem, határozottan nem sav. – Dr. Brodie visszaült a sarkára. – Mainwaring eltűnt, igaz?

– Ja – felelte Hamish. – És Sandy Carmichael úgyszintén. A fogak. Mi a helyzet a fogakkal?

Az orvos a koponyát fürkészte.

– Egyáltalán nincsenek fogai – mondta szomorúan. – Ez itt nem lehet Carmichael. Történetesen tudom, neki megvannak a saját fogai. Mainwaringgel nem vagyok tisztában, sosem konzultált velem. Edinburgh-ba járt orvoshoz.

Hamish szorongva pillantott az egyre nagyobb tömegre.

– A segítségére van szükségem – mondta gyorsan. – Mialatt telefonálok, ön válassza ki a megbízhatónak tűnő embereket a tömegből, és kérje meg őket, hozzanak köteleket meg ponyvát. Az egész helyet kerítsék körbe kötelekkel, és amennyi felületet csak tudnak, borítsanak le ponyvával a kövek által körülvett területen.

Elintézett néhány hívást a Land Rover autótelefonján, s mire visszatért, az orvos meg a segítői éppen ponyvákat terítettek a tőzegre.

Hamish szíve hevesen vert. A Clachan Mohron történt eset után azt remélte, soha többé nem lesz otromba tréfák céltáblája, most azonban azért imádkozott, hogy ez az ügy is inkább vaskos hecc legyen. Az égbolt azonban sötét volt, az idő szeles, s az őrmester felföldi lelke érezte a fenyegetést a levegőben.

Elővette jegyzetfüzetét, s gyorsírással jegyzetelni kezdett.

Aztán egy csoport férfi és nő közeledett – a *Northern Times,* a *Highland Times,* a *Moray First* rádió, valamint a *Ross-shire Journal* tudósítói –, akik mindnyájan a cnothani boszorkányságról akartak hallani. Szerfölött lármásak voltak.

Hamishnek elfacsarodott a szíve. Olyan volt ez, akár egy rossz álom. Tudta, hogy hamarosan megjelennek a glasgow-i meg az edinburgh-i lapok újságírói, aztán a televíziós stábok, majd a londoni lapok és tévék riporterei. Ám ami a legrosszabb az egészben: ismét Blair detektív-főfelügyelővel kell dolgoznia.

Ian Gibb végre megtalálta a szenzációs sztoriját.

Ötödik fejezet

A cél hiányától sivár az élet.

GEORGE ELIOT

Az egész cirkusz a városba jött, valamennyien. A tévéstábok kábelei fekete kígyóként kanyarogtak, a riporterek, az újságírók, a fotósok, a helyszínelő csapat, a bizonyítékok után kutató rendőrök, no meg Blair főfelügyelő magas, testes, fontoskodó alakja is ott volt a tömegben.

Blair fejébe vette, hogy ezt az ügyet teljesen egyedül oldja meg, nem hagyja, hogy az a langaléta falusi idióta, Hamish Macbeth megelőzze, ezért tüstént közölte vele, hogy „szedje a lábát”, és tartson rendet a sajtó képviselői között.

Hamish sokkal nagyobb élvezetet talált a sajtó nyújtotta műsorban, mivel az újságírók magyarázatot próbáltak kicsikarni a szófukar helybéliekből. Mindegyikük közül éppen Diarmuid Sinclair törte meg a hallgatás jegét. A *Grampian Television* stábja épp kifelé hajtott Cnothanból, barátságosabb interjúalanyokat keresve, amikor összeakadt Diarmuiddal a földjén. Mióta az öreg elkezdett beszélni Hamish Macbethnek, azóta nem volt megállás, csak folyt belőle a szó. Hihetetlen felföldi történeteket mesélt a cnothani bűbájosságról. Még azt is mondta, hogy szerinte boszorkánygyülekezet működik a városban.

Diarmuid a hatórás hírekben robbantott, és sárga irigységet váltott ki Cnothanban. Estére a sajtót szinte megostromolták a helybéliek, akik majd meghaltak, hogy interjút készítsenek velük.

Hamish ideges volt. Blair és az emberei, Jimmy Anderson meg Harry MacNab nyomozók betelepedtek a rendőrőrsre, az egyik helyszínelő csapat pedig elorozta a Land Rovert. Hamish föltette Mackóra a pórázt, majd leőgyelgett a Clachanba. Úgy érezte, ha ki

tudja deríteni Sandy Carmichael hollétét, talán William Mainwaring tartózkodási helyére szintén fény derülhet, sőt talán a csontváz kilétére is. Mrs. Mainwaring könnyek közt igazolta, hogy a férjének műfogsora van, azt viszont nehéz volt elképzelni, miként válhatott Mainwaringből ilyen gyorsan csupasz csontváz.

Noha csak délután négy óra volt, vágni lehetett a sötétséget, és a szűnni nem akaró, süvöltő sutherlandi szél tépte-szaggatta az emberek ruháját. A kocsma zárva volt ugyan, de Hamish fényt látott odabent, és megkocogtatta az ajtót. Néhány percig ott toporgott, mire Hector Gunn előkerült.

– Még több kérdés – morogta, amikor meglátta az őrmestert. – Ha nem a sajtó, akkor a rendőrség. Na, bújjon be!

Hamish, nyomában Mackóval, belépett a poshadt sörtől és erős fertőtlenítőtől bűzlő helyiségbe.

– Szeretném tudni, mi történt, amikor Sandy Carmichael itt volt szombat este – mondta.

– Semmi sem történt. Hülyére itta magát, az történt.

– Ez az ember közismerten alkoholista. Nem gondolja, hogy aki italt vesz neki, egyfajta gyilkosságot követ el? – kérdezte Hamish.

– Ugyan, nem nevezném alkoholistának, csak nagyon szereti a piát.

Hamish némán tekintett Hector Gunnra. Van értelme felvilágosítania, hogy aki feltűnő rendszerességgel issza eszméletlenre magát, az egyértelműen nem társasági ivó? Ám úgy döntött, csak az idejét pocsékolná.

– Hát – mondta végül –, nézzük másképpen. Ki rendelt legbuzgóbban Sandynek?

– Nem figyeltem, jobbat is tudtam kezdeni az időmmel – felelte erős tájszólásban és fölöttébb zsémbesen Hector. – A maga munkája, hogy itt legyen, és szemmel tartsa őket, nehogy valamelyik kocsit vezessen, ha többet piált a kelleténé'. Zűrös, lármás este volt. Alistair Gunn, az unokatesóm és Dougie Macdonald is itt ivott. Mainwaring beszólt valamit Alistairnek, amivel totál kiborította, de azt nem árulta el, mit mondott. Mindenképpen azt akarta, hogy kapják el

Mainwaringet, és dobják a tóba. Veszettül föl voltak tüzelve, a sok oroszlán itt handabandázott, hogy mi mindent tesznek majd a pasassal, ám amikor bejött, na, akkor kussoltak, meghunyászkodtak, és egyik lábukról a másikra álltak. Senki egyetlen szót se merészelt mondani az embernek. Akkor John Sinclair meg a felesége, Mary jött, és Mainwaring hozzájuk csapódott, pedig szemmel láthatóan nem örültek neki. Aztán az a riporter, Ian Gibb, tudja, Durnochból, részegen lármázni kezdett. Szóval, Mainwaring egyszer csak otthagyja Sinclairéket, és mond valamit neki, mire Gibb megpróbál bemosni Mainwaringnek, de eltaknyol a padlón. Aztán két kisbérlő, Alec Birell meg Dougie Macdonald kezd üvöltözni Mainwaringgel, hogy ellopja a jó földeket a kisbérlők elől. Erre azt feleli: csesszék meg. Aztán Harry Mackay üti bele az orrát, és azt mondja, Mainwaring csak merő bosszúból vette meg, és hagyja üresen azokat a házakat, mire Mainwaring azt feleli, hogy Mackay annyira ostoba, hogy még a kupiban se tudna összehozni egy dugást. Mackay erre dühösen elviharzik. Nekem, ugye, egy csomó vendéget kellett kiszolgálni, és épp körbe akartam menni, de megálltam a zajra, mert miután Mainwaring elment, mindenki lenyugodott, és csönd lett, de akkor Sandyn röhögtek, mert a székére fölállva Frank Sinatrát akarta utánozni. Kértem tőle a kocsikulcsát, de azt válaszolta, nincs vele a Land Rover.

Hamish föltett még néhány kérdést, majd kilépett a késő délutáni sötétségbe. Úgy döntött, elsétál a Cnothani Vad- és Halfeldolgozóba, és kideríti, vajon Jamie hallott-e híreket Sandy felől. Amint kijutottak a városi forgalomból, levette Mackóról a pórázt, majd amúgy bánatosan fütyörészve baktatott tovább.

Mackó az úttest mindkét oldalán elterülő mezőkre vette be magát, nyulakra vadászott. Hamish egyfolytában hívogatta, s erős zseblámpájával pásztázta a földeket. Mikor már azon tűnődött, hátha Mackó belelépett egy nyúlcsapdába, hirtelen meglátta az út felé ügető kutyát. Szeme világított az elemlámpa hosszú fénypászmájában.

– Nem kell így vigyorognod rám – morgolódott Hamish –, így is épp elég bajunk van. Szépen visszakapod a pórázt.

És akkor Mackó abszurd vigyora lecsúszott a fűre. Hamish csodálkozva lehajolt, s elemlámpája egy műfogsorra világított. Tiszta zsebkendőt vett elő, azzal fogta meg, és fölemelte.

– Hát ezt hol találtad, öregem? – suttogta. – Arra? Menjünk! Mutasd meg!

Mackó szófogadóan elindult, majd néhány méterenként megállt, és visszafordult, hogy gazdája valóban követi-e.

– Hozd ide! – kiáltotta Hamish, mikor a kutya végül megállt.

Mackó kaparni kezdte a földet, majd odavitt mindent, amit csak talált, a rozsdás konzervdoboztól az ócska cipőkig. Az őrmester megfordult, visszanézett az út felé. Nem túl messze tőle egy autó haladt. Miközben nézte, letekerték az ablakát, és kihajítottak rajta valamit. Odabaktatott megnézni, mi az. Egy összenyomott sörösdoboz volt.

Hamish csak állt a sötétben, s a szélviharban vacogva erősen törte a fejét. Rávilágított a protézisre: nikotinfoltokat vett észre rajta.

Gondosan visszacsomagolta a zsebkendőjébe, majd visszaindult az úthoz. Rácsatolta a pórázt Mackóra, és a Vad- és Halfeldolgozó felé vették az irányt.

Éppen elérték az udvart, amikor Jamie kanyarodott be fehér Mercedesével a neje társaságában. Az udvaron bekapcsolták a reflektorokat, így Hamish tisztán láthatta Jamie Ross feleségét. Magas, karcsú felföldi szépség volt, sűrű, koromfekete hajú, a bőre bársonyos, ajka érzéki. Nercbundát viselt, alatta fehér blúzt, farmernadrágot és tűsarkú fekete bőrcsizmát.

Jamie bemutatta őket egymásnak, majd így szólt:

– Ha szükséged volna rám, Helen, az irodában leszünk.

Az asszony halványan mosolygott, majd ellibegett a ház felé.

– Mit tehetek önért? – tudakolta Jamie. – Megtalálta Sandyt?

– Nem – felelte Hamish. – Éppenséggel azt reméltem, hogy magának vannak hírei.

Jamie az irodába vezette az őrmestert.

– Fura külsejű rendőrkutyája van – jegyezte meg Mackóra nézve.

– Ja – mondta Hamish, aki nem akarta elmagyarázni, hogy Mackó nem kiképzett véreb, hanem házi kedvenc. Olykor szinte szégyellte magát, amiért ennyire szereti.

– Fura ez az egész – morfondírozott hangosan Jamie. – A csontvázra gondolok. Sandy vagy Mainwaring nem lehet. Azt mondják, savnak nincs nyoma. Talán lefőzték róla a húst.

– Túl kemények a csontok – felelte ködösen Hamish. – Hadd nézzek körül még egyszer a homárraktárban, Jamie, hátha találok valamilyen nyomot, hogy kicsoda hagyhatta ott a whiskyt. Szombat este kihívtak a Horgászpihenő fogadóhoz, és kacsának bizonyult a riasztás. Minden összefügg. Próbáltam elmondani Blairnek, de meg sem hallgatott.

– Az a pasas soha nem figyel senkire – füstölgött Jamie. – Jöjjön, újra megmutatom magának a raktárt.

Hamish a középső homármedencébe nézett. Kiürítették, a víz mozdulatlan volt.

– Hamarosan újabb szállítmány érkezik – magyarázta Jamie –, de rémesen rossz az idő.

Hamish elővette és bekapcsolta az elemlámpáját, majd a sötét sarkokban kezdett kutakodni.

– Hallgasson ide, Hamish – szólalt meg morcosan Jamie. – Nem kedveltem Mainwaringet, de ha azt hiszi, hogy belöktem a vízbe, és felzabáltattam a homárjaimmal… – Hirtelen elhallgatott.

Hamish fölegyenesedett, megfordult, és a férfira nézett. Mogyoróbarna szeme kifejezéstelen volt.

– Ja, pontosan úgy – mondta, aztán újra keresgélni kezdett.

Jamie csak várt, fészkelődött, majd egy idő után kirobbant belőle:

– Több dolgom is van annál, mintsem itt toporogjak egy hideg estén, és azt figyeljem, ahogy játszik, Hamish. Vár a feleségem. Miután végzett, húzza be maga után a raktár ajtaját.

Hamish fölmordult. Négykézláb állt a földön. Tányérsapkája teteje épp csak kilátszott a medence betonszéle fölött.

Jamie utálkozva horkantott, majd elment. Hamish amúgy négykézláb körbemászta a medencét, a sarkokat meg a földet vizsgálgatta szinte centiről centire. Mackó folyton ráugrott, azt hitte, ez egyfajta játék, Hamish pedig kénytelen volt eltolni magától a kutyát.

A medence túlsó oldalán vékony repedést látott a betonban. A résből piros szövetdarabka lógott ki. Hamish addig keresgélt a zsebében, mígnem talált egy csipeszt. Óvatosan kihúzta a vizes gyapjúdarabkát, és a fény elé tartotta. Aztán lehuppant a földre, hátát a medencének vetette, és száguldottak a gondolatai.

A csontvázon járt az esze, azon, hogy mennyire „új”, meg a csontokon lévő karmolásokon és rovátkákon. Gondosan bedugta a szövetdarabot egy tiszta borítékba. Fölállt, s közben érezte, hogy remeg a térde.

Kiment a raktárból, átvágott Jamie házához, egy hosszú, alacsony családi házhoz, mely a négyszögletes udvar déli oldalát foglalta el.

Becsöngetett. A *Loch Lomond* dallama szólt az estében. Jamie nyitott ajtót.

– Már megy is, Hamish?

Az őrmester szomorúan ingatta a fejét.

– Nem. Feltétlenül beszélnünk kell.

– Nos, jöjjön be, de a kutyát hagyja a konyhában. Az asszony nem köszönné meg a sáros mancsnyomokat a szőnyegen.

A konyhán keresztül a nappaliba vezette az őrmestert. A Felföldön mindig a konyhaajtót vagy a hátsó ajtókat használták. A bejáratit csak akkor, ha koporsót kellett kivinni, no meg az újévi partik alkalmával.

A nappali szobát ragyogóan világította meg az alacsony mennyezetről lógó csillár. Sokkal nagyobb és jóval magasabb mennyezetű helyiségre készült, s Hamishnek le kellett hajolnia, hogy belé ne üsse a fejét, miközben egy fehér bőrszófához tartott, melynek a szélére ült. Helen Ross halványan rámosolygott, majd tovább lapozgatta a *Vogue*-ot. Hamish észrevette, hogy a szőnyeg szintén fehér. Bár kimerült és lehangolt volt, mégis azon kapta magát, hogy

Helen Ross életkorán töpreng. A felnőtt fiát figyelembe véve minimum a harmincas évei végén járhat, de furamód kortalannak látszott.

– Tehát, mi a baj öregem? – kérdezte Jamie, aki Hamishsel szemközt, egy fehér bőr karosszékbe telepedett.

– Hová tűnt az a sok homár, amelyek itt voltak a hétvégén?

Jamie meglepettnek tűnt.

– Lássuk csak… A fiúk épp akkor rakták meg a kamionokat, és álltak készen az indulásra, amikor vasárnap este visszajöttem. Az utolsó vonattal, öt órakor indultunk Invernessből. Az kábé fél kilencre ért ide.

– Nem kocsival volt?

– Télen nem szeretek ilyen sokat vezetni. A cnothani pályaudvaron hagytam a kocsit.

– És a homárokat már eladták?

– Eladták, megfőzték, megették. Már hajnalban lent voltak a Billingsgate piacon.

– De csak maradt belőlük az üzletekben. – Hamish hangjából keserűség csendült.

– Kétlem. Természetesen ott vannak még az éttermekben, a nagy szállodákban, sőt az Alsóházban is. Talán még a Harrodsba is jutott.

Hamish két kezébe fogta a fejét, és felnyögött.

Jamie némán nézte, majd nagyon lassan szólalt meg.

– Csak nem azt próbálja közölni velem, hogy az a csontváz az én homárjaim miatt lett ilyen?

– Hát, nagyon úgy néz ki, Jamie.

A férfinak még az ajka is elfehéredett.

– Az nem lehet. Nem. Ezt nem hiszem el.

– Tudja, ezek a homárok megtisztíthattak egy hullát a húsától, sőt a csontokat is befalták volna, ha nem horgásszák ki a csontvázat.

– Hamish! – vágott a rendőr szavába Jamie. – Ez élet-halál kérdése!

Helen Ross kecsesen ásított, és zizegett a magazin lapjaival.

– Ez gyilkossági ügy – folytatta Hamish Macbeth.

– De tönkretehet engem! Tönkre fog tenni! – kiáltotta Jamie. – Hát nem érti? A homárokat London krémje fogyasztja, és benne lesz a lapokban, hogy Jamie Ross valamennyiükből kannibált csinált. Tussolja el, öregem! Mennyibe kerül?

– Jamie, még álmában se jusson eszébe, hogy engem megvesztegethet! – csattant föl Hamish.

– Nem kifejezetten magát. A rendőrséget. Mindig kell pénz valamilyen alapba.

– Ez nem fog összejönni – felelte gyászosan Hamish.

Jamie fölemelte az öklét.

– Az a csibész Mainwaring! Egyáltalán nem tartom valószínűnek, hogy gyilkosság történt. Szerintem kíváncsiskodott a szemét, úgy esett bele a medencébe, és megütötte valamiben a fejét. Talán öngyilkosságot követett el, pusztán az én bosszantásomra.

– Még nem tudjuk, Mainwaring volt-e – felelte Hamish.

– Ki más okozna ekkora bajt?

Hamish fölállt, szomorúan nézett Jamie-re.

– Arra kell kérnem, hogy zárja be azt a raktárt, és egészen addig ne használja, amíg alaposan át nem vizsgáltuk.

– Tönkrementem – suttogta Jamie. – Végem.

A felesége elegáns mozdulattal állt fel. A sarokban lévő zsúrkocsihoz ment, jókora adag whiskyt töltött, majd a férjének adta a poharat. Aztán ismét leült, egy kisasztalról arany cigarettatárcát vett a kezébe, kihúzott egy szálat, s tömör arany öngyújtóval rágyújtott. Aztán a férjére pillantott.

– Olyan híres leszel, mint Sweeney Todd, a Fleet Street démoni borbélya – mondta lágy felföldi hangon. – Csak erre gondolj. – Az asszony elnevette magát.

Hamish, a sarkában Mackóval, visszacammogott Cnothanba. Használhatta volna Jamie telefonját, hogy tüstént odahívja a rendőröket, de ő gondolkodni akart. Szeretett volna tenni valamit, hogy megmentse a férfi üzletét, de mi van, ha éppenséggel Jamie a gyilkos? Kavarogtak a gondolatai, és mindig Priscilla Halburton-Smythe-nál lyukadtak ki. Hallott már olyan szenvedélybetegekről,

akik megpróbáltak leszokni az italról vagy a drogról, és egy darabig sikerült is nekik, ám aztán valamilyen aggodalom vagy stressz mindig beindította a régi sóvárgást. Hamish Macbeth pontosan így sóvárgott Priscilla után.

Abban a pillanatban Priscilla éppen Hamishre gondolt, ahelyett, hogy azt a fiatalembert hallgatta volna, akivel randevúzott. Meglepetten látta és hallotta a határás hírekben a cnothani boszorkányságról szóló tudósítást. Néhány vágóképet adtak be egy csapat rendőrről és detektívről, s a csoport szélén ott állt Hamish Macbeth. Elveszettnek tűnt, rosszkedvűnek, s egy kicsit tökfilkónak. Remélem, Blair nem fogja megnehezíteni az életét, gondolta a lány.

Az étterem, ahol ült, zsúfolásig volt vendégekkel. A *társaság* legújabb „felfedezése” volt, Priscillának azonban egy fikarcnyit sem tetszett. Hurrá Henryk és Henrietták töltötték meg, valamennyien ismerték a felszolgálókat, ettől az olasz pincérek harsányak és bizalmaskodóak lettek, ahogy a menő fodrászokat biztatja bizalmaskodásra az angol felső osztály eme mazochista rétege.

Priscilla egyik barátnőjének, Sarah Patersonnak segített kalapszalont vezetni a Kings Roadon, Chelsea-ben. A barátnő szentül meg volt győződve róla, hogy a kalapdivat hamarosan visszatér. Priscilla azt ígérte, egy fél évig segédkezik neki, most viszont azt kívánta, bárcsak sose tett volna ilyen ígéretet. Az üzletben többnyire tolongtak a kuncogó és kalapokat próbálgató emberek, ám csak nagyon kevesen vásároltak. Némelykor pedig úgy tűnt, csupán transzvesztiták vásárolnak, de az ő elképzeléseik a kalapdivatról megrekedtek az ötvenes évek stílusánál.

– Jobban tettem volna, ha Lochdubhban maradok, és gondoskodom a juhairól – merengett a lány. – Nem is tudom, ki viseli a gondjukat. – Meglepő, hogy Blair egyáltalán Cnothan közelébe engedte Hamisht. Talán csak ma délután volt ott. Hirtelen a férfi zsúfolt konyhájába vágyott, arra, hogy ott üldögéljenek, és pletykáljanak a falu dolgairól, miközben Mackó a lábuknál hortyog, és szél süvít odalent a tó fölött…

– Nagy hibát követsz el, ha nem kóstolod meg a homárt, Priscilla.

A lány összerezzent, amikor ráébredt, hogy a vacsorapartnere, Jeremy Tring-Gillingham beszél hozzá.

– Mario azt mondja, személyesen ment le a Billingsgate-re hajnalban, hogy mindent frissen megvegyen. Pazar az íze.

– Nyam-nyam – mondta Priscilla. – Figyelemmel kísérted azt a sztorit az esti hírekben, Jeremy, a sutherlandi boszorkányságról?

– Igen – motyogta a fiatalember, és újabb falat homárt kapott be. – Izgalmasnak tűnik, de meglátod majd, hogy csak egy medikus marháskodott.

Blair és Hamish bezárkózott a rendőrőrsre. Az őrmester ragaszkodott hozzá, hogy négyszemközt legyenek. A műfogsor meg a piros szövetdarabka kettőjük közt hevert az asztalon.

Blairt szemlátomást a gutaütés kerülgette, miután Hamish végzett a mondókájával.

– Szóval ahelyett, hogy fölvenné a telefont, maga langaléta barom, visszasétáltatja a kutyáját, hogy ezt elmondja nekem? Csak ne avatkozzon bele, amíg odamegyünk MacNabbel meg Andersonnal, és letartóztatom Rosst.

– Jamie Ross nem tartózkodott Cnothamban a gyilkosság idején, legalábbis a tudomásunk szerint nem – jegyezte meg Hamish. – A fia esküvőjére utazott Invernessbe. Nézze, meg kéne bizonyosodnunk afelől, hogy egész idő alatt ott volt. Nagy teljesítményű kocsija van. Talán mégsem hagyta a pályaudvar parkolójában, ahogyan mondta. De átkozottul ostobán venné ki magát, ha letartóztatná Rosst, utána pedig el kellene engednie, és egy olyan pasas, mint Jamie Ross, a bíróság elé fogja citálni magát, amiért indokolatlan stresszt okozott neki, továbbá minden egyébért is, amit csak felróhat ön ellen. És van itt még egy fölöttébb fontos dolog, amin el kéne gondolkodnia, mielőtt bárkinek is beszélne erről az egészről.

– És mi volna az, Sherlock? – kérdezte gúnyosan Blair.

– Jamie Ross homárjai London legmagasabb köreibe jutnak el, még az Alsóház ebédlőjébe is. Gondoljon csak bele! *„A kannibál miniszterelnök!”* Nem látja maga előtt a szalagcímeket? Iszonyatos lesz a botrány, és valakinek a fejét kell venni, amiért *azok* a homárok

lejutottak Londonba. Ó, tudom, nem volt idő leállítani a szállítmányokat. A fejesek mindazonáltal áldozatot követelnek majd, és nem egy kis falusi hekuson fogják kitölteni a mérgüket. Tehát, marad maga.

Blair, aki már félig talpon volt, visszahuppant a székébe.

– Ki innen! – vicsorogta. – És tartsa a száját!

Fölvette a kagylót, és egy invernessi számot kezdett el tárcsázni.

Hamish átbattyogott Jenny házához. Bekopogott.

– Bújjon be! – válaszolt azon nyomban a nő. – Evett már?

– Nem. Blair kiparancsolt az őrsről.

– Förtelmes pasas – vágott egy grimaszt Jenny. – Adok enni magának és Mackónak is. Hogy áll a nyomozás?

– Valami szörnyűség merült fel. Nagyon úgy tűnik, hogy az a csontváz mégiscsak Mainwaringé – felelte Hamish.

– Lehetetlen! De hogyan?

– Nem mondhatom el. Ez az egész rémesen zavarba ejtő. Maga jól van? – kérdezte hirtelen a férfi, mivel Jenny nagyon elsápadt.

– Igen, jól, jól vagyok. – A nő leült, a kezeit bámulta.

– Még mindig megviseli a nővére halála – jegyezte meg együtt érzőn Hamish.

– Utáltam – vágta rá szenvedélyesen Jenny.

Az őrmester zavarban volt, nem igazán tudta, hogyan reagáljon. Inkább a bűntényről kezdett el beszélni.

– Engem igazából az indíték hiánya ejt zavarba – mondta félig-meddig önmagának. – Rengetegen gyűlölték Mainwaringet, de csak annyira, hogy idétlenségeket kövessenek el a bosszantására. Talán egy gonosz tréfa volt ez is, ami rosszul sült el. Igen, már ez a lehetőség is megfordult a fejemben.

Jenny fölállt, és két szelet húst vett ki a hűtőszekrényből. Mackó elképesztő bizalmassággal a lány hátsójára tette egyik sárga mancsát, aki vállat vont, majd még egy hússzeletet vett elő, és a sarokban álló mikrohullámú készülékhez ment.

– A kutyája hogy szereti a steaket? – kérdezte a válla fölött.

– Jól átsütve – felelte szórakozottan Hamish. – Én is úgy kérem – tette hozzá, majd visszatért a hangos elmélkedéshez. – Igen, amikor felületesen nézi az ember, első pillantásra egy csomó gyanúsított lehet, csakhogy egyikük sem gyilkos típus. Egyszerűen nem látok elég erős indítékot. Egy effajta gyilkossághoz semmiképp. Egy ilyen ördögi kegyetlenséggel elkövetett emberöléshez… Annak biztosan kötélből vannak az idegei, aki eltette láb alól ezt az embert, aztán… – Hamish elhallgatott. A homár-ügynek titokban kell maradnia. – Elég ennyi a gyilkosságról – mondta. – Festett valamit?

– Nem, nem voltam olyan hangulatban. Sandyről vannak hírek?

– Amennyire én tudom, egy hang sincs, de engem távol tartanak a nyomozástól. Szinte egész nap a cnothaniak sajtóval kapcsolatos tiltakozásait kellett hallgatnom.

– Már dolgozott együtt Blairrel, nem igaz? Ott volt az a két gyilkosság Lochdubhban. Maga amolyan dögkeselyű, Hamish Macbeth. A gyilkosság követi, bárhol járjon is.

– Ne mondjon ilyet – Hamish megborzongott. – Gondolom, lehozzák az országos hírekben.

– Kénytelenek – felelte Jenny. – Semmi egyéb nem történik, bár a csatornák szemlátomást nem fogják fel azt a tényt, hogy a brit közönséget voltaképp egyáltalán nem érdeklik a külföldi hírek. Valószínűleg két percet fognak rászánni, miután hosszan beszél Reagan, még hosszabban Gorbacsov, és tizenöt percet adnak le a párizsi lázongásokról.

– Tehát Londonban is láthatják – mondta Hamish. Vajon Priscilla látta? És azt sugalmazza a lánynak, hogy térjen vissza?

– Ki van Londonban, akit szeretne emlékeztetni a létezésére? – kérdezte Jenny. Palaszínű szeme hirtelen összeszűkült.

Hamish elpirult, és félrenézett.

– Az unokatestvérem, Rory. Újságíró.

– A Fleet Streeten?

– Nem hinném, hogy akár egyetlen riporter is maradt a Fleet Streeten – felelte Hamish. – Rory is a dokkokhoz költözött, mint

mindenki más. Reméltem, hogy felküldik ide. Telefonálnék neki, de Blair úgy rátelepedett a telefonra, mint egy óriási varangyos béka.

– Menjen, használja az enyémet – ajánlotta salátakészítés közben Jenny. – Odabent a nappaliban megtalálja.

A nappali egyszersmind a kiállítóterem volt. Karosszékek álltak benne, meg egy dohányzóasztal. Jenny szinte csak akkor használta, amikor dolgozott, vagy jövendőbeli vevőket látott vendégül. Egy állványon a Clachan Mohrt ábrázoló festmény pihent. Hamish fölismerte a fura alakú szirtet, amelyet akkor mászott meg, amikor Alistair és Dougie olyan csúful megtréfálta. Abban nem volt semmi meglepő, hogy felismerte, hiszen Jenny valamennyi képe élethű, annál inkább a kép ereje, a fekete és forrongó égbolt, a baljós szikla fölött a kopár fák és mögötte a sivár táj fogta meg… Finoman megérintette a festményt. Ragadt. És a lány azt mondta, ma nem dolgozott. És még sosem festett ilyen erővel, ekkora szenvedéllyel.

Telefonált az unokatestvérének a *Daily Recorder*hez. Nem először csodálkozott el azon, mennyi időbe telik az újság telefonközpontosának, amíg válaszol egy hívásra. Aztán közölték vele, hogy Rory Párizsban van, a tüntetésekről tudósít.

Hamish imádott távolsági telefonon pletykálkodni.

– És miért nem a párizsi irodájuk tudósít róla?

– A párizsi irodát tavaly bezárták – felelte a vonal túlsó felén lévő riporter. – Ki keresi Roryt?

– Macbeth rendőrőrmester vagyok, az unokatestvére.

– Ja, te vagy a Felföldön. Tartsd egy pillanatig, amíg bekapcsolom a magnót. Szeretnék néhány szót váltani veled arról a boszorkánygyilkosságról.

– Nem mondhatok semmit. Hívd fel Blair detektívfelügyelőt a Cnothan 252-n – felelte Hamish, és letette a kagylót.

– Kész a hús – jelentette Jenny, mikor a férfi visszament a konyhába. – Mackóval mi legyen? Ő is kér kést és villát?

– Elkényeztettem – felelte tétován Hamish. – Tegye mellém a steakjét, majd összevágom neki.

– Nincs borom – szabadkozott Jenny.

– Nekem van egy üveggel az őrsön. Fél perc, és itt vagyok, már amennyiben megúszom anélkül, hogy Blair észrevegyen.

Már futott is kifelé, majd át az úttesten, a füvön azonban osont a rövid autóbeálló mellett, nehogy a bakancsa csikorogjon a köveken. Bekukkantott a nappaliba: Blair, MacNab és Anderson odabent ült. Mindhárman az üvegasztalon pihentették a lábukat, s komoly ábrázattal beszélgettek.

Hamish beóvakodott a konyhába, és kinyitotta a szekrényt, ahová az üveg bort rakta. Éppen kimenekült volna, amikor Blair hangját hallotta közeledni. Tüstént a takarítószekrénybe ugrott, és behúzta magára az ajtót.

Hallotta, amint nyílik a hűtőszekrény ajtaja, majd egy sziszegő hangot, mikor a főfelügyelő kinyitott egy sörösdobozt.

– Az én söröm – gondolta dühösen Hamish.

– Amíg mi átbeszéljük ezeket a dolgokat, és várunk az utasításra Invernessből – kiabált át Blair a beosztottainak –, leküldjük Macbethet a protézissel Mrs. Mainwaringhez.

– Hol van Macbeth? – hallatszott Anderson hangja.

– Azt a festőnőt döngeti az utca túloldalán.

A mondat végét Hamish alig hallotta, mivel Blair becsukta a konyhaajtót, majd visszacsattogott a nappaliba.

Előkászálódott a takarítószekrényből, és amilyen gyorsan csak tudott, kirobogott a konyhából. Nem hagyja, hogy elrontsák az estéjét Jenny Lovelace-szel. Egyenesen a festőnő nappalijába rohant, fogta a telefont, és a rendőrőrs számát tárcsázta. Néhány perccel később Jimmy Anderson nyomozó válaszolt.

– Gyilkosság! – rikoltotta magas, elváltoztatott hangon Hamish. – Sandy Carmichael rám támadt a klopfolóval! Gyilkosság! Jaj, segítség! Jimmy vagyok a Horgászpihenőből.

Letette a telefont, s az ablakhoz ment. Blair, Anderson és MacNab rontott ki a házból, beugrottak a Land Roverbe, és vijjogó szirénával elhajtottak.

Az őrmester vigyorgott. Ha azt hiszik, hogy elkaphatják az emberüket, eszük ágában sincs Hamish Macbethtel osztozni a dicsőségen.

– Mi ez a felfordulás? – tudakolta Jenny, mikor a férfi belépett a konyhába. – Kihűl a steak.

– Fogalmam sincs – válaszolt ártatlan képpel Hamish. – Tessék a bor.

Baráti légkörben költötték el a vacsorát. Hamish mosogatott, majd udvariasan megfogta Jenny kezét, hogy köszönetet mondjon az ételért, és jó éjszakát kívánjon. Nem tudta, hogyan történt, de a következő pillanatban a lány hozzásimult, s az utána következőben már szenvedélyesen csókolta őt.

Mackó döbbenten szemlélte a lépcsőn formálódó ruhaösvényt, amely egészen Jenny hálószobájáig húzódott. Kincstári rendőrnadrág vitorlázott le a felső lépcsőfordulóról, s egyenesen a kutya orrán landolt. Mackó utálkozva megszaglászta, majd összegömbölyödött rajta, és álomba merült.

Éjfélkor Blair dühösen kopogott az ajtón. Mackó fölemelte a fejét, beleszimatolt a levegőbe, aztán visszafeküdt Hamish nadrágjára, és ismét elaludt. Legalább annyira jól ismerte Blairt, mint a gazdája.

Hatodik fejezet

Jenny csókkal fogadott,
Talpra szökkenve ültéből.
Ideje számot vetned, zsivány,
Elég az öncsalás mesédből!
Mondd, megtört vagyok, szomorú,
Mondd, egészség, gazdagság
Elkerült engem.
Mondd, öregszem, de tedd hozzá:
Jenny megcsókolt engem.

JAMES HENRY LEIGH HUNT

Másnap Hamish pirkadatkor ébredt. Kábán, riadtan és boldogan. Szeretett volna odasimulni Jennyhez és az ágyban átlustálkodni a délelőttöt, de mivel nem akarta, hogy a lány Blair durva megjegyzéseinek céltáblája legyen, inkább gyorsan felöltözött. Fölkapkodta a lépcsőről a ruhadarabjait, utolsónak a nadrágját mentette ki Mackó feje alól.

Szép csöndesen átóvakodott a rendőrőrsre, és épp a saját hálószobájából lépett ki ártatlan képpel, amikor Blair kereste.

– Hol volt éjszaka? – üvöltötte a főfelügyelő. – Átvitte a lába ahhoz a festő nyuszihoz?

– Odakint voltam, nyomokat kerestem – válaszolta Hamish. – Ms. Lovelace nagyon is tiszteletre méltó hölgy. Továbbá hajlandó vagyok kockára tenni az állásomat, mert ha még egy mocskos megjegyzést tesz rá, megismerkedik az öklömmel.

Blair hátrahőkölt, olyan vad dühöt látott Hamish tekintetében.

– Magával viccelni sem lehet? – szabadkozott. – Én meg a többiek az Antsey szállodában éjszakáztunk. Feljönnek a nagykutyák Invernessből és Edinburgh-ból, hogy megvizsgálják, miként

tarthatnánk titokban ezt a homár-ügyet. Addig is, maga vigye le azt a műfogsort Mrs. Mainwaringhez, és meghalljuk, mit mond.

Blair beszéd közben átsétált a nappaliba.

Hamish utálkozva nézett körül a helyiségben. A hamutartókból kifolytak a csikkek, a dohányzóasztalon zsíros papírok hevertek, azokon ették a halat meg a sült krumplit.

– Ezzel a mocsokkal mégis mit kezdjek?

– Ó, hívjon egy takarítónőt, és valami másnak írja be a költségek közé.

Bár Hamisht feldühítette, ahogyan kinézett a lakás, mégis boldog volt, hiszen megszabadul Blairtől és a nyomozóitól. A telefon újra egyes-egyedül az övé lesz.

Gyorsan beült a rendőrségi Land Roverbe, és elhajtott, mielőtt a főfelügyelő elorozhatta volna a kocsit. Igazán Blairre vallana, hogy mérföldeket kutyagoltasson vele Mrs. Mainwaring házáig.

Ráadásul előbb meg akarta nyugtatni a lelkiismeretét, s csak azután teljesíteni a parancsot. Sandy Carmichaelt kell megtalálnia. A láp hemzsegett ugyan a rendőröktől, de azért lehet ott valami, amire ő, Hamish Macbeth rábukkanhat, a nyomkeresők viszont nem. A lelke mélyén nem hitte, hogy Sandy követte el a gyilkosságot. Miután átfésülte a fő- és mellékutakat, a férfi kunyhójához ment, de gyorsan el is inalt onnan, amikor Blair ádáz ábrázata tűnt fel az ablaknál.

Mrs. Mainwaringhez igyekezve Hamish még benézett Diarmuid Sinclairhez is. Alig ismert rá. Az öreg leborotválta hosszú szakállát.

– Minek köszönhető az új külseje? – tudakolta az őrmester. – Csak nem a közönsége miatt nyírta le?

– De igen. Maga is látott a tévében? – kérdezte Diarmuid. – Óriási volt! John fölvette videóra, és megmutatta nekem, én meg azt gondoltam, hogy fenemód öregnek látszom. Egyébként le akarok menni Invernessbe ajándékot venni Sean születésnapjára. Van valami ötlete, hogy mit vegyek neki?

– Mennyi idős az unokája?

– Nyolc.

– Hát én olyasvalamit vennék a srácnak, amivel egyedül is eljátszhat.

Hamish végül áthajtott a Mainwaring-házhoz.

Az asszony ruhákat pakolgatott. Jó néhány doboz sorakozott a szobában. Férfiholmi nem volt az ott heverő, becsomagolásra váró halomban, de Hamish fölismerte a kék-fehér tengerészruhát. A nő nyilván az összes ruhától meg akar szabadulni, amelyeket a férje választott neki. Mrs. Mainwaring már elkönyvelte magában, hogy a férje halott.

– Mit tehetek magáért, őrmester? – kérdezte. Közben hozzáértően folytatta a pakolászást. És cigaretta lógott a szája sarkából.

– Tudná ezt azonosítani? – Hamish elővette a polietilén zacskóba zárt műfogsort. – Kérem, ne nyúljon hozzá!

A nő elnémult. Kivette a szájából a cigarettát, és a kandallóba dobta.

– Ez Williamé – mondta egyszerűen. – Szándékosan csináltatta ilyenre… nikotinfoltosra, hogy ne legyen túlságosan fehér, ne hasson túlságosan műnek.

Az asszony leült. Bő tweedszoknyája fölcsúszott, s jó darabot megmutatott izmos combjából.

– Fölveszem a vallomását – mondta szelíden Hamish. – Később be kellene néznie a rendőrőrsre, hogy aláírja.

A nő bólintott.

– Hol találta?

– A kutyám bukkant rá a rekettyésben, ott, ahol a város határában elkanyarodik az út a Cnothani Vad- és Halfeldolgozó felé.

– Tudtam, hogy meghalt – mondta tompán az asszony. – Éreztem. Nem hagyott volna ilyen sokáig békén. Túlságosan élvezte, ha gyötörhet. Szegény William!

– Mrs. Mainwaring, ha a csontváz az ön férje, van valami elképzelése, mi történhetett vele?

– Nincs, és nem is szeretnék belegondolni. Egyébként nem lehet az övé. Nem hinném, hogy bármi köze is volna hozzá. Azt rossz viccből tették oda.

Hamish kíváncsian nézte a nőt. Nagyon nyugodtnak tűnt, de a sokk furamód hat az emberekre.

– Elszomorítaná, ha beszélne róla? – kérdezte szelíden. – Meséljen a katonai pályafutásáról. Azt mondta, az MI5-val volt kapcsolatban.

– Magának is ezt adta be? – Mrs. Mainwaring újabb cigarettára gyújtott. – Szerette eljátszani a visszavonult katonát, hozzátartozott a műsorához. Kapitányként szolgált a reguláris seregben. Sosem volt hivatásos tiszt. Besorozták, mint mindenki mást.

– És mivel kereste a kenyerét?

Az asszony förtelmes nevetést hallatott.

– Feleségül vett! Én Maidstone-ban, Kentben éltem az anyámmal, aki a végét járta. Soha, egyetlen férfi nem kérte meg a kezemet, sőt, rám se néztek. Ám aztán jött William. – Álmodozó lett a nő tekintete. – Autókat árult. Anyám örökösen csúnya vicceket gyártott az autókereskedőkről, és azt mondta, William csak a pénzemet akarja. Persze nem hittem neki. Nagyon sármos volt, pedig át kellett volna látnom rajta. Elmondtam neki, hogy anyámnál van a kasszakulcs, és egy hétig a színét sem láttam. Annak a hétnek a végén anyám szívinfarktust kapott, és meghalt. A halálát közzétették a helyi lapban, és William újra megjelent… épp idejében, hogy részt vegyen a temetésen. Nagyon segítőkész volt. Azt mondta, örökölt egy birtokot Skóciában. Házasodjunk össze, és éljünk ott. Anya hagyott rám egy házat Maidstone-ban, és meglehetősen sok pénzt is. Fáradt voltam, régimódi. Elhitették velem, hogy a nőknek nincs agyuk az üzlethez. William fölajánlotta, hogy ha mindent átíratok őrá, elintézi a ház eladását, és gondoskodik mindenről.

– Ez *naggyon* nagy bizalom volt az ön részéről – mondta feszélyezetten Hamish.

A nő úgy folytatta, mintha az őrmester meg sem szólalt volna.

– Így is történt, aztán összeházasodtunk, és idejöttünk lakni. Tisztában vagyok vele, hogy sok jövevény nem szereti Cnothant, én viszont imádtam, ahogyan ma is. A nők végtelenül kellemesek, szívélyesek és barátságosak, régi vágásúak, mint jómagam. William

azonban más lett. Tudja, megbocsátottam, amiért hazudott nekem. Végtére is ez a hely aligha nevezhető birtoknak. Aztán elkezdett gyötörni, reggeltől estig nyaggatott. Gyűlölte a várost, már-már élvezte, hogy az emberek utálják. Ettől fontosnak érezte magát. És nem hagyhattam el. Az ő kezében volt a pénz.

A nő egy pillanatra elhallgatott, majd folytatta:

– Bizonyára hallott Sutherland grófról, a XIX. századbelire gondolok, aki elrendelte az úgynevezett „felföldi elűzést”. A tiszttartói elkergették a kisbérlőket a házukból, hogy a teljes északi vidéket egyetlen juhteleppé változtathassa.

– Természetesen hallottam – felelte Hamish.

– Akkor nyilván arról is tud, hogy errefelé még mindig gyűlölik Sutherland grófot. Szobrot állíttatott magának a Ben Bhraggie-n, Golspie fölött, de még mindig annyira gyűlöletes az emléke, hogy az emberek rá sem bírnak nézni. Ez fölheccelte Williamet. Gyakran sétált fel a Clachan Mohr csúcsára. Szeretett kirándulgatni. Azt mondta, egy szép napon ott fog szobrot állíttatni magának.

– És milyen a férje családi háttere?

– Meglepően jó. Marlborough-ban tanult, majd a New College-ban, ámbár oda csak két évig járt, és nem szerzett diplomát. Miután leszerelt a katonaságtól, a Cityben dolgozott brókerként. Utána nem tudom, mit csinált. Mindig ködösen beszélt erről, valaminek azonban nyilván történnie kellett, mert a családja nem jött el az esküvőnkre. Két lánytestvére és egy fivére él, de nem akarták, hogy bármi közük is legyen Williamhez.

– Tudja a címüket?

Mrs. Mainwaring az íróasztalhoz lépett, s egy noteszt halászott elő. Kimásolt belőle három címet, majd a cédulát Hamishnek adta.

– Megtenné, hogy elteszi ezt az átkozott fogsort? – mondta váratlanul.

Hamish visszasüllyesztette a polietilén zacskót a zsebébe.

– Amennyiben a férje meghalt, ugyebár ön örökli a pénzét? – kérdezte.

– A sajátomat fogom visszakapni, ha erre gondol – válaszolta szárazon az asszony.

– Akkor beszéljünk a házakról és földekről, amelyeket Mr. Mainwaring megvásárolt – folytatta Hamish. – Azokkal mi volt a terve?

– Ha engem kérdez, azt tervezte, hogy a földön továbbra is a juhait legelteti, a házakat pedig hagyja elrohadni. Többször is említettem neki, hogy eladhatná a tanyaházakat, és megtarthatná a kisbérletet, de élvezte az itteniek haragját. Gyűlölték, amiért két házat hagy üresen állni, amelyeknek csak romlik az állaga. Valamiért elhitette velük, hogy sok pénze van. Kezdetben mindenkivel meg akarta kedveltetni magát, és keményen dolgozott érte. Végül is ő nem számított teljesen idegennek, hiszen járt föl ide látogatóba; a nagynénje volt az egyetlen családtag, aki még szerette őt, és ezért fogadták el kérdés nélkül kisbérlőnek.

– Nézze, Mrs. Mainwaring, nagyon erős indíték kell ahhoz, hogy valakit megöljenek, már amennyiben meggyilkolták a férjét. Van valami elképzelése arról, hogy ki tehette?

– Ami azt illeti, bárki lehetett – felelte a nő. – Ebben nem segíthetek.

Hamish elkérte az edinburgh-i fogorvos címét, aki a műfogsort beszerezte, föltett még jó néhány kérdést, aztán távozott.

Mrs. Mainwaring kezet rázott vele, elköszönt, s amint a rendőrségi Land Rover eltűnt a szeme elől, egy székre roskadva átkarolta hatalmas testét, hogy megfékezze a szinte fékezhetetlen reszketést.

Hamish a Cnothani Vad- és Halfeldolgozó Vállalathoz igyekezett, ám néhány méterrel előtte rendőrkordon állta útját, amely az ott nyüzsgő sajtósokat hivatott kordában tartani. Fölemelték a sorompót, hogy áthajthasson alatta. Az udvar tele volt civil ruhás rendőrökkel. Blair számos magas rangú tiszt társaságában figyelte a műveleteket.

A főfelügyelő meglátta a közeledő Hamisht, és amint az őrmester hórihorgas alakja a Land Rover fölé emelkedett, felé sietett. Blair

nyilván úgy döntött, Hamish Macbethnek szükségtelen találkoznia a nagykutyákkal.

– Fölismerte a protézist? – kérdezte a főfelügyelő.

– Ja. Mainwaring fogsora. Hogy megy a nagy eltussolási akció?

– Jól alakul. Senki nem fog beszélni, a legkevésbé Jamie Ross.

Hamish hátratolta a sapkáját, s eltűnődve vakargatta a fejét.

– Arra gondolt már, mi történik majd, amikor elkapja az emberét vagy… *embernőjét,* s az illető megjelenik a vádlottak padján? Mi van a bizonyítékokkal? Sokkal nagyobb botrány lesz a sajtóban, ha rájönnek, hogy alapvető fontosságú bizonyítékokat titkolt el.

Blair skarlátvörös lett. Az ő agya ennyire nem dolgozott előre.

– Ne aggódjék, fiam – morogta. – Az efféle fontos dolgokat hagyja a fölötteseire. Most menjen csak vissza az őrsre, és gépelje le Mrs. Mainwaring vallomását.

Hamish azonban nem a rendőrőrsre ment, hanem visszahajtott Sandy kunyhójához, ahol egy idegen rendőr posztolt. Mikor az őrmester körül akart nézni, vállat vont, s csak annyit mondott:

– Szolgálja ki magát.

Hamish berúgta az ajtót, és belépett a házba. Szomorúan arra gondolt, hogy semmi sem sivárabb egy alkoholista otthonánál. A zsíros mosogatóban halomban álltak a piszkos tányérok. A fatüzelésű kályha fekete volt a ráégett zsírtól. A padlót étel- és italfoltok borították, a hálószoba förtelmesen bűzlött. A ruhák meg a regények között kutatott a rengeteg üres üveg között, de semmi nyom nem mutatott arra, hová mehetett Sandy. Se személyes iratok, se rokonokra utaló nyomok, ámbár meglehet, hogy Blair magával vitte, ha voltak egyáltalán. Hamish kiment, s a ház hátába került. A kert akár egy szeméttelep: használt gumiabroncsok, törött csészék, még több üres üveg, egy ütött-kopott tyúkól, egy nagy olajoshordó, amelynek lyukakat fúrtak az oldalába, s a szemét elégetésére szolgált. Az őrmester megfordította a hordót, és belekukkantott. Üres volt, de biztosan a helyszínelők vitték el a tartalmát, hogy megvizsgálják. Már épp el akart fordulni, mikor a bakancsa előtt egy sötétebb foltra lett figyelmes. Lehajolt, megtapogatta a talajt. Mintha

nemrégiben ásták és gereblyézték volna fel. Hamish erősen törte a fejét. Ha Sandy mostanában égetett valamit a kertben, ami olyannyira fontos lehetett, hogy eltüntette a hamut, és fölgereblyézte a talajt, ez akár azt is jelentheti, hogy Sandy Carmichael a gyilkos. Hamish azonban még mindig erősen kételkedett ebben.

A kunyhótól egyenesen odahajtott, ahol a Clachan Mohr magasodott a fátyolfelhősen kék égbolt alatt. Megenyhült az idő, a lágyan fújó szél a tavasz ígéretével kecsegtetett. Hirtelen Jenny ajka ötlött fel benne, az íze, mikor az ajkára tapadt. Elmosolyodott. Ennek ellenére Hamish régimódi gondolkodása szerint egy kicsit lehangoló dolog udvarlás előtt ágyba bújni. Végtére bele is szerethetett volna a lányba. No, nem mintha prűd lenne, vagy lazának tartaná Jenny erkölcseit, dehogy. Csak a szerelmi kapcsolatokban néha jobb lassan haladni, mint gyorsan megérkezni. Bármennyire igyekszik is a modern gondolkodás lehurrogni a primitív érzelmeket, az azonnali kielégülés óhatatlanul „agyoncsapja” a románc lelki vetületét.

Leparkolta a Land Rovert, s azon az ösvényen indult el a szirt lábánál, amely hátravitt a kanyargós, de kevésbé meredek fölfelé vezető úthoz. Kitartóan gyalogolt. A csúcson fenséges szarvas emelte föl a fejét, szomorú, gyanakvó tekintettel nézett rá, mint a rosszcsont diákját fürkésző tanár. Aztán leszegte agancsát, elindult azzal a furcsa, szaggatott járással, majd azonmód ruganyos galoppra váltott.

Hamish egyszer csak eszelősen boldognak érezte magát. A langyos idő, a szarvas, Jenny, a ruganyos hanga… Jenny, a tarkóját melengető nap… Jenny – mind összeadódott, és szárnyalt az agyában. Cigánykereket vetett, majd hanyatt dőlt, és csak nevetett. A szomorúság, amiért lefeküdt Jennyvel, tovaszállt. Biztos volt benne, hogy szereti a lányt.

Cigarettára vágyott. Az amerikaiak jutalomszindrómának neveznék, gondolta. Valami jó történik, és ínyencséget érdemelsz. Kétségkívül a legokosabb reklámszöveg, amit valaha kitaláltak: „L’Oréal, mert megérdemlem.”

Miközben fölkászálódott, s emlékeztette magát, hogy nyomokat jött keresni, valami feheret látott megvillanni a hanga alatt. Két összegyűrt papírpoharat halászott ki a növények közül.

Forgatta őket a kezében. Az egyiket, amelyen rúzsfoltot vett észre, közelebbről is megszemlélte. Nem, mégsem elkenődött rúzs volt, hanem maszatos ujjlenyomat. Festék. Olajfesték.

Leült, óvatosan a fűre tette a poharakat, s csak nézte őket.

Felhő úszott a nap elé, a férfi megborzongott.

Festék.

Jenny.

Festék + papírpohár = Jenny.

De lehetett akár egy iskolás gyerek is.

Kávényomok voltak a pohár alján. Manapság a kölykök nem isznak teát vagy kávét. Kólát, 7-Upot meg Dr. Peppert fogyasztanak, vagy egy skót szódát, a Barr's Irn Brut.

Hamish a fejét fogta. Az idő. Gondolj az időre! Jenny sírt. Mikor is volt? Vasárnap. A nővére meghalt. Levelet kapott. Ez furcsa. Rendszerint értesítik a rendőrséget. Na, álljon meg a menet! Jenny valaki mással lehetett itt. Nem szükségszerűen Mainwaringgel. Ó, Istenem, csak ne Jenny legyen az!

Tovább kutatott a hangabokor alatt, és egy pipát talált. Mainwaring pipázott.

Fogta a csészéket, a pipával együtt belerakta egy zacskóba, majd levitte a zsákmányt a Clachan Mohrról. Óvatosan vezetett vissza a rendőrőrshöz, majd átvágott az úttesten Jenny házához.

Még kopogni sem maradt ideje. Épp csak fölemelte a kezét a kopogtatóhoz, mikor a lány kinyitotta az ajtót. Fekete haja viccesen kócos volt, ajka egy kicsit még mindig duzzadt a szerelmeskedéstől.

– Hamish! – kiáltotta, ám a férfi arckifejezése láttán a fény lassan kihunyt a tekintetéből.

Az őrmester szó nélkül mutatta fel a két összegyűrt poharat meg a pipát tartalmazó plasztikzacskót.

– Ezeket odafönt találtam, a Clachan Mohron – mondta.

Súrolta a lányt, amikor bement mellette a házba. Jenny követte a konyhába.

– Mackót hol hagytad? – kérdezte könnyedén, de a nevetése hamisan csengett.

A férfi a konyhaasztalhoz telepedett, és maga elé rakta a zacskóban lévő poharakat.

– Tehát, Jenny – kezdte higgadtan. – Először is, lássuk azt a Kanadából kapott levelet. Azt, amelyik a nővéred haláláról értesít.

A nő az ölébe csusszant, és átkarolta a nyakát.

– Hamish, velem ne játszd a detektívet…

– A levelet – mondta határozottan Hamish. Mogyorószínű szeme kemény volt, rideg.

Fölemelte a nőt, akár egy kisgyereket, és a mellette lévő székre ültette.

– A levelet – kérte ismét.

– Kidobtam – felelte Jenny.

– Megkérdezhetem a postást is, hogy kaptál-e levelet Kanadából, és ha azt mondja, hogy nem… Ne akard, hogy megtegyem.

– Jaj, jól van! – csattant föl Jenny, majd nyugodtabb, szinte legyőzött hangnemben megismételte: – Jól van.

– Beszélj róla – kérte szelíden Hamish.

Jenny vállat vont.

– Ez az egész egy ostobaság. Igazán nincs mit elmondanom. Ki voltam borulva a festményeim miatt. Kétségeim voltak, hogy jó vagyok-e egyáltalán, hogy jó leszek-e valaha. Úgy éreztem, úgysem értenél meg, mert ezt nem érti meg senki. Ezért mondtam neked azt a hazugságot.

– Mainwaring szeretője voltál? – kérdezte kíméletlenül Hamish.

– Nem! Soha! A pokolba veled! Olyan vagy, mint a többi férfi. Abban a pillanatban, ha lefekszel velük, úgy kezelnek, mint valami kurvát.

– Egy pillanat.

Hamish fölállt, átment a kiállítóterembe, és a Clachan Mohrról készült olajfestményt nézte.

Harag, bánat és veszély üvöltött a képről. Jenny egyetlen más festménye sem utalt érzelmekre, ám amikor ezt festette, hatalmába kerítették az érzelmei.

– Oké – hallatszott mögüle Jenny hangja. – Együtt szoktam sétálni William Mainwaringgel. Én azt az oldalát ismertem, amelyet senki más. Elbűvölő volt, és kedves.

– Mrs. Mainwaring ismerte ezt az oldalát – felelte Hamish. – Az még akkor volt, mielőtt feleségül vette, és elérte, hogy ráírassa a vagyonát.

Száraz zokogás volt a válasz, és a férfi megfordult. Szánakozva nézett Jenny leszegett fejére, majd ismét a festményre fordította a tekintetét.

– De sosem tudott felhagyni azzal, hogy ő legyen a mindentudó, igaz, Jenny? – kérdezte. – Legyezgette a hiúságát, hogy egy csinos nő kísérje el a sétáira. A könyvespolcán ott sorakoztak a képzőművészetről szóló könyvek. Pusztán annyi kellett, hogy elmondja, mit gondol a festményeidről, és megint ugyanaz történt, mint Kanadában a férjeddel. Ezt a képet a Clachan Mohrról közvetlenül ezután festetted. Nekem azt mondtad, haláleset történt a családban, mert óriási veszteségként élted meg a történteket. Ismét egy olyan férfi taposott a lelkedbe, akit csodáltál, akiben megbíztál.

Jenny a földre roskadt, és zokogásban tört ki.

– Sajnálom – folytatta Hamish –, de amit most mondok, újabb árulásnak fog tűnni a számodra. Muszáj beszámolnom minderről Blairnek. Nem hiszem, hogy te ölted meg Mainwaringet, de el kell mondanom a felügyelőnek, amit megtudtam. Itt úgysem maradhat titokban semmi,és előbb vagyutóbb, de valaki úgyis elmeséli neki, hogy együtt sétálgattatok.

Hamish legnagyobb megkönnyebbülésére Blair nem vette túl komolyan Jenny és Mainwaring barátságát. Az ő első számú gyanúsítottja ugyanis Sandy Carmichael volt. Elküldte MacNabet és Andersont a galériába, hogy alaposan kérdezzék ki Jennyt, aztán előrehajolt, és fenyegetően így szólt:

– Carmichael a mi emberünk. Ne ásson ki több gyanúsítottat, Macbeth.

– Mert ön azt akarja, hogy Carmichael legyen – felelte cinikusan Hamish. – Egy alkoholistának mindenkinél könnyebben be lehet fogni a száját, még mielőtt bíróságra kerülne, és beszélni kezdene a homárokról. Csakhogy a problémától sosem fog megszabadulni. A sajtó már kezdi unni a boszorkányságféle megközelítést. Már a csontvázról akarnak hallani, és arról, hogy kié volt.

– A francba a sajtóval! – mérgelődött a főfelügyelő. – Miért nem történik valami, ami elvonja a figyelmüket? Miért nem robban fel egy újabb orosz atomreaktor? Miért nem gyilkolja meg valaki Maggie Thatchert?

– Ha esetleg sikerülne megoldanunk a boszorkányügyet, talán lehiggadnának egy kicsit – jegyezte meg eltűnődve Hamish. – Mrs. Mainwaring ijesztgetésének semmi köze a gyilkossághoz, ebben biztos vagyok.

– Akkor menjen, és derítse ki, amit csak tud! – üvöltötte Blair.

Hamish a Fő utcán baktatott lefelé a parókia irányába, amikor valaki pisszegni kezdett mögötte. Amikor megfordult, Mrs. MacNeill-lel találta szemben magát. Ő vonakodott útbaigazítást adni az őrmester első cnothani napján.

– Én tudom, ki gyilkolta meg Mr. Mainwaringet – motyogta.

– Meséljen róla – így Hamish.

A nő nehéz bevásárlószatyrot cipelt.

– Nézzen ki úgy, mintha felajánlotta volna, hogy hazacipeli ezt nekem – suttogta.

Hamish kíváncsian pillantott a nőre, akinek izgatottság csillogott a tekintetében. Elvette tőle a bevásárlótáskát, és Mrs. MacNeill előtte haladt Zöld Legelőnek elnevezett házáig.

A földszintes ház nappalija sötét volt, és barátságtalan. Annyi bútort zsúfoltak össze benne, mintha egy árverés előtt itt raktároznák a tágasabb, tetszetősebb helyiségekbe szánt Viktória korabeli darabokat. Állt benne két fekete lószőr dívány, hatalmas üvegvitrin, amelyben molyrágta aranyfácán díszelgett, egy faragott tölgy

tálalószekrény – akár egy oltár –, továbbá fekete bőrrel kárpitozott, afrikkal kitömött magas támlájú székek s egy pampafűvel teli Benares sárgaréz tál.

– Akkor hát – közölte Mrs. MacNeill – vegye elő a jegyzetfüzetét, őrmester.

Hamish kötelességtudóan ceruzát és noteszt varázsolt elő, majd türelmesen várakozott.

– A *nő* követte el – jelentette ki diadalittasan Mrs. MacNeill.

– Mrs. Mainwaring?

– Jaj, dehogy! Mrs. Struthers.

– A lelkész felesége? – Hamish kísértést érzett, hogy máris visszasüllyessze zsebébe a jegyzetfüzetét. – Mégis miért?

– Hát a mikrohullámú főzőtanfolyam miatt, az Anyák Klubjának összejövetelén – válaszolt lelkesen Mrs. MacNeill. – Ő tartotta az előadást, és rettentően büszke volt magára, csak úgy pöffeszkedett a hiúságtól. Aztán egyszer csak megjelenik Mr. Mainwaring, kritizálni kezdi, végül ő maga folytatja az előadást. Mindnyájan leléptünk, de miután Mr. Mainwaring távozott, én visszaosontam, hiszen a lelkészné maga mondta, hogy megkóstolhatjuk, amit főzött, és nem láttam okát, miért pocsékoljak pénzt a vacsorámra, ha abból is ehetek, amivel megkínált. Szóval, Mrs. Struthers nem vett észre engem, én viszont láttam őt. Üvegből itta a sherryt, mint egy ribanc. – Hamish pislogott. – Azután meg Mr. Mainwaring megöléséről motyogott valamit.

Hamish ceruzája megállt a jegyzetfüzet lapja fölött. Eszébe jutott valami.

– Máris indulok, és beszélek Mrs. Struthersszel.

– Ugye, tapintatosan közli a rossz hírt Mr. Struthersszel? – kérdezte izgatottan az asszony. – Derék ember, nem tudja, hogy egy ördögi nőszemélyt vett feleségül.

– Még senkit nem fogok letartóztatni – felelte fagyosan Hamish. – Köszönöm az információt.

– Maga csodálatos rendőr – duruzsolta Mrs. MacNeill. – Mr. MacGregor már bilincsbe is verte volna.

Hamish fölállt.

– Ha bármi egyéb eszébe jutna, Mrs. MacNeill, kérem, tudassa velem – mondta, s az asszony panaszáradatára süketen, ami egészen az ajtóig követte, ment a dolgára.

Mrs. Struthers örömmel fogadta Hamisht. Sürgölődött körülötte, teát készített, burgonyás lepénnyel kínálta. Miután pletykáltak egy kicsit, az őrmester a tárgyra tért.

– Épp az imént hallottam a mikrohullámú főzőtanfolyamáról.

A lelkész felesége elvörösödött.

– Az volt életem legförtelmesebb estéje – mondta. – Meg tudtam volna ölni azt a pasast.

– De nem ölte meg?

Mrs. Struthers fölsóhajtott.

– Még ahhoz sem volt bátorságom, hogy szembeszálljak vele. Csak álltam ott, mint egy… mint egy… mint egy… *megalázott nyuszi.*

– Ja… nos, az eredeti bűntényhez, a boszorkányriogatáshoz visszatérve… Reméltem, a férje tud segíteni.

– Mégis mi a csudát tehetne? Egyébként éppen itt jön.

– Ó, csak néhány szót fogok váltani vele.

Azon a vasárnapon Mr. Struthers élete legszenvedélyesebb prédikációját mondta el. A három nőről, akik boszorkánynak tettetve magukat megijesztették Mrs. Mainwaringet, azt mondta, semmivel sem jobbak a gyilkosoknál. Gyűlölködéssel és bosszúval a saját lelküket gyilkolták meg. Óriási élvezettel ecsetelte, mi történik majd velük, amikor pokolra jutnak, ahol a legkevesebb, ami vár rájuk, hogy vasvillával szurkálják őket. A lelkész dörgött és harsogott. Isten haragját kérte Cnothanra. A várost Szodomához és Gomorrához hasonlította, s ha a bűnösök nem vallják be a bűnüket, nincs remény számukra, és nincs remény Cnothan számára sem. A mennyek tüze mindnyájukat el fogja hamvasztani. A templom dugig volt, s ahogy Mr. Struthers a pulpitusra hajolt, a gyülekezet hátrahőkölt.

Amikor Hamish kijött a templomból, csodálkozva fedezte fel Jimmy Anderson sovány rókaképét az oszlopcsarnokban.

– Hát te mit keresel itt? – kérdezte a nyomozót. Kicsit kóválygott, mert késő éjszakába hajlón Sandyt kereste a lápon.

– Blair ötlete – felelte bánatosan Anderson. – Valami nő beesett a szállodába vallomást tenni. Szerinte a pap felesége a tettes. Blair erre közli velem, menjek a templomhoz, és nézzek rá a gyülekezetre. Állítólag Sandy Carmichael sosem hagyott ki egyetlen misét sem. Meghívsz egy pohárra?

– Az őrsön akad egy kis whisky – felelte Hamish.

– Vezess, Macduff – idézte a *Macbeth*ből hibásan és vidáman Anderson. – Jó adag kell, hogy megszabadítson ennyi pokol tüzétől és átoktól.

Mindketten már a rendőrőrsön ültek, az íróasztal egy-egy oldalán, amikor Anderson csodálkozva megjegyezte:

– Nem is tudtam, hogy még mindig bemennek efféle istentiszteletre az emberek. Ámbár senki nem veszi ezt komolyan.

– Te nem ismered a cnothaniakat – felelte Hamish. – A városhoz közeledve száz évvel állítsd vissza az órádat. Itt másként mérik az időt. Ha másutt prédikálnának így Sutherlandben… Lairgban, Dornochban vagy Golspie-ben, a lelkész hamarosan azon kapná magát, hogy a város fejesei az áthelyezését kérelmezik. Az isten szerelmére, öregem, itt még hisznek a tündérmesékben.

– Ha már a meséknél tartunk, az egyik itteni bugris azt híreszteli, hogy meleg vagy.

– És melyik bugris híreszteli? – tudakolta kíváncsian Hamish.

– Egy nagydarab karórépa-fejű, valami Alistair Gunn. Azt meséli, hogy bűzlöttél a parfümtől.

– Ja, az arcszeszem volt – felelte kényszeredetten Hamish. – Pontosabban MacGregoré. *Éss* ha nem hagyod abba a heherészést, elveszem tőled a poharat.

Anderson taktikát váltott.

– Hát a művésznőből, Jenny Lovelace-ből nem sokat tudtunk kihúzni. Ragaszkodik a sztorijához. Azt állítja, a pasas megsértette a művészetét. Azt mondja, ezért sírt, meg úgy érezte, őrültnek fogod

tartani, ha elmondja, miért bőgött, ezért találta ki a történetet a nővére haláláról. Egyébként nincs is nővére.

– Ez fura – jegyezte meg Hamish. – Az exférje Kanadában ugyanígy viselkedett vele, és arról az esetről eléggé készségesen beszélt.

– Nagyszerű festő – mondta Anderson. – Én az ilyen képeket szeretem. Azokat a festményeket ki nem állhatom, amelyeken az ember mindkét szeme a fej egyik oldalán van. Szerinted ő tette?

– Nem tudom – felelte Hamish. – Némi fizikai erő és határtalan lelketlenség kell ahhoz, hogy egy felnőtt férfit belökjön valaki egy homárokkal teli medencébe.

– Már halott volt, amikor vizet ért – mesélte Anderson. – A patológus szerint akkora ütést mértek Mainwaring tarkójára, hogy majdnem eltört a nyaka, és emiatt eshetett a medencébe. A gyilkos nyilván elfutott, aztán később visszajött, hogy megszabaduljon a csontváztól. Egyébként biztosan Sandy Carmichael az emberünk. Valószínűleg hallucinált, és zöld kígyónak látta Mainwaringet. – A nyomozó fölnézett az ablakra. – Ha nem tévedek, itt jön a bugris. Őt meghagyom neked.

Anderson épp akkor ment ki az irodából, amikor Alistair Gunn beőgyelgett.

– Hogy s mint? – kérdezte széles karórépa-vigyorral Alistair, bár a szeme olyan kemény volt, mint a skót kavicsok.

– Üljön le – mondta hideg pillantással Hamish.

Alistair a szokásos bőrkalapját viselte, amely egy amerikai baseballsapkára hajazott. Vadászkabát volt rajta, melynek több helyen is szétszakadt már az ujja. Csizmájáról erős ganajbűz áradt.

– Tehát, mit akar? – kérdezte Hamish.

– Megtaláltam magának a gyilkost – felelte Alistair.

– Éspedig?

– Harry Mackay, az ingatlanos.

– És miért akarná Harry Mackay megölni William Mainwaringet?

– Azért, mert konkurált vele – vágta rá győzedelmesen Alistair.

– Aha. *Ésspedig* miben?

Alistair közelebb húzta a székét.

– Mainwaring megvette azokat a tanyaházakat és a kisbérleteket, igaz? A földet megváltotta. Sunyi szándékkal csinálta. Ő nem tartozik ide. Be is jelentettem a tiltakozásomat a Kisbérlők Tanácsánál, amikor megtudtam, mi folyik, de azt mondták, a tiltakozás határideje rég lejárt.

– Ellenőriztem azokat a tanyaházakat – felelte fáradtan Hamish. – Az egyiknek rozoga a teteje, a másikban nincs fürdőszoba, sőt a villany sincs bevezetve. Mainwaring az egyiket tízezer fontért, a másikat nyolcezerért vette. Kis falat ez egy Mackay-forma embernek, aki kastélyokat ad el.

– Maguk mind egyformák – füstölgött Alistair. – Mackay egy pénzes piperkőc, és maga nem nyúl egy ilyenhez. Más törvény vonatkozik a gazdagokra, más a szegényekre.

Hamish alig bírta legyűrni a haragját. Hallott róla, hogy Alistair sportból ejti csapdába, és lövi le a vadakat, ellentétben a legtöbb felföldivel, akik csak azt az állatot lövik ki, amelyiket meg is eszik. A férfi övén most is két döglött nyúl csüngött. Ez amolyan paraszti kegyetlenségről árulkodott.

– Utánanézek – mondta váratlanul az őrmester.

– Márpedig én addig ülök itt, amíg föl nem veszi a vallomásomat – fenyegetőzött Alistair.

Hamish eltűnődve nézett rá, majd elbűvölő mosolyra húzódott az arca.

– Addig marad, ameddig csak akar, maga jóképű, brutális ember – mondta lágyan.

Alistair Gunn olyan gyorsan pattant föl, hogy a szék elrepült.

– Jaj, el ne menjen! – kiáltotta Hamish. – *Rengeteg* megbeszélnivalónk van.

Az egyetlen válasz a rendőrőrs ajtajának csattanása volt.

Hamish hátradőlt a széken, kezét összefonta a tarkóján, és legyőzte a vágyat, hogy átmenjen Jennyhez. Minden vonzalma elmúlt, mikor a lány bevallotta, hogy kedveli Mainwaringet, és hazudott a nővérével kapcsolatban. Szorongó érzés lett úrrá rajta:

vajon csak azért engedte az ágyába Jenny, hogy elhallgattassa? És mégis akarta a nőt. Szörnyen kívánta. Aztán egy szál cigarettát kívánt. Majd ismét szétáradt benne a vágyakozás Jenny után, még erősebben, mint az imént.

Már-már meggyőzte magát, hogy minden a szolgálat érdekében történik, azért, hogy még több kérdést tegyen fel neki, amikor zajt hallott odakintről, és megszólalt a csengő.

Három házaspár, három iskoláskorú lány, valamint a lelkész, Mr. Struthers ácsorgott az ajtó előtt.

A pap beterelte a társaságot a rendőrőrsre.

– Íme, a bűnösök! – dörögte Mr. Struthers. Világos szeme csak úgy villogott a diadaltól.

Hamish székeket hozott a konyhából, megvárta, amíg mindenki helyet foglal, aztán elővette a jegyzetfüzetét. A három lányra pillantott, akik leszegett fejjel ültek.

– Ha nem tévedek, a Mainwaring-boszorkányokat látom – mondta. – Nevek?

Mr. Struthers magára vállalta a szóvivő szerepét. Alison Birrell, Desiree Watson és Marleen Macdonald, mindhárman tizennégy esztendősek.

Hamish a Birrell és a Macdonald nevekre fölkapta a fejét.

Félbeszakította Mr. Strutherst.

– Mr. Birrell és Mr. Macdonald… önök mindketten kisbérlők?

Birrell mokány kis törpe volt, Macdonald viszont igazi emberhegy. Mindketten bólintottak.

A három feleség egymás kezét fogva szipogott.

– És Mr. Watson?

A kék szerzsöltönyös Jamie Watson így felelt:

– Autószerelő vagyok.

Hamish a lelkészre pillantott.

– Azt hiszem, Mr. Struthers, jobb lenne, ha átkísérné a szülőket a nappaliba, és itt hagyna engem nyolcszemközt a lányokkal. – Látta, hogy a szülők máris tiltakozni akarnak, ezért gyorsan hozzáfűzte: – Csak az önök jelenlétében veszek fel vallomást.

A felnőttek erre vonakodva elvonultak.

– Most pedig – mondta az íróasztal szélére ülve Hamish – elbeszélgetünk egy kicsit.

A lányok feltűnően egyformán festettek. Noha kettőnek vörös, egynek pedig fekete haja volt, az arcuk mégis ugyanolyan morc, beesett és fehér, az orruk csőrszerű. Rossz táplálkozás – gondolta Hamish. Zacskós ételek, rántott hal meg sült krumpli.

A leghiggadtabbnak tetsző lányt, Desiree Watsont választotta ki, és nekiszegezte a kérdést:

– Desiree, neked hogy a csudába jutott eszedbe ráhozni a frászt szegény Mrs. Mainwaringre?

– Nem tudunk megszabadulni Mr. Mainwaringtől – szipogta a lány –, és ezér' gondoltuk, ha megijesztjük a feleségét, ő rábeszéli a távozásra.

– De miért kell három lánynak magára vennie ezt a dolgot?

Alison Birrell felelt:

– Most a pokol tüzére kerülünk, uram?

Hamish arra gondolt, ha ezen a ponton bátorítja őket, akkor egyetlen szót sem fog többé kihúzni belőlük.

– Ha nem tesztek teljes és töredelmes vallomást… – felelte –, még a gondolatba is beleborzongok, hogy mi fog történni veletek.

A lányok egymásba kapaszkodtak, újra eltörött náluk a mécses.

Hamish megnyugtatta őket.

Lassan ugyan, de kezdett körvonalazódni az ügy. Hallották, hogy a szüleik örökösen Mainwaringet szapulják. A férfi azt mondta Mr. Watsonról, az autószerelőről, hogy túl sokat számolt föl neki, és feljelentette a szervizt a fogyasztóvédelemnél. Ezért döntötték el a lányok, hogy a saját kezükbe veszik a dolgot. A templomkert fala mögött várakoztak, amíg meg nem hallották Mrs. Mainwaring lépteit.

Félórányi kemény kikérdezés után Hamish visszahívta a lelkészt meg a szülőket, és fölvette a lányok vallomását.

– Most börtönbe kerülnek? – kérdezte Alec Birrell.

– Ha együttműködnek, akkor nem – felelte a gyorsan gondolkodó Hamish. – Ez a boszorkányság-sületlenség mindenkit meggátol abban, hogy tisztán lássa William Mainwaring eltűnésének tényét.

Hirtelen meglátta az épülettel szemközt baktató Ian Gibbet, a szabadúszó újságírót. Gyorsan kinyitotta a rendőrőrs ajtaját, és vigyorogva átkiáltott neki:

– Jöjjön csak be! Szenzáció, Gibb! Van itt magának egy újabb exkluzív…

Blair az Antsey hotel tévészobájában sörözgetett, amikor Hamish bejelentkezett nála.

– Mi van? – bömbölte a főfelügyelő. – Maga idióta pöcs! Nem büntette meg őket?

– Annál jobbat tettem – felelte Hamish. Elmesélte Blairnek, hogy a szabadúszó riporternek adta át a sztorit. – Hát nem érti, ember? – mondta. – Minél előbb felhagy a sajtó a kérdezősködéssel a boszorkányságról meg a csontvázról, annál jobb. A csontváz ugyan megmarad nekünk, de most legalább a boszorkányság lesz az érdeklődés középpontjában.

– Rohadt időpocsékolás! – mérgelődött Blair. – Képtelen vagyok egyetlen lépést tenni anélkül, hogy ne botolnék meg valami tévékábelben. Mrs. Mainwaring azonosította a protézist, és amint az edinburgh-i fogorvos megerősíti az asszony állítását, megtarthatják a temetést, ami még inkább idecsődíti majd a sajtót.

– Gondolt már arra, hogy előbb vagy utóbb kiderül? – kérdezte Hamish. – Mármint a homár-ügy.

– Nem derülhet ki. Ha ez kitudódik, elveszítem az állásomat, és gondom lesz rá, hogy maga is munka nélkül maradjon. Pofa be, kezdődik a híradó. – A felügyelő előrehajolt, kezét összekulcsolta, és lehajtotta a fejét, mintha valami groteszk módon imádkozna.

A főcímekkel indult a híradó. Bomba robbant a Downing Street 10. előtt. A miniszterelnököt akarták megölni, ami nem sikerült, viszont a kabinet két tagja, továbbá egy rendőr, két nyomozó és egy küldönc meghalt a robbanásban. Hamish egészen beleszédült. A következő főcím a Bertha hurrikánról szólt, melynek a vége lecsapott

a Clyde tölcsértorkolatára. Hajók süllyedtek el, a repülő palatetők embereket öltek meg, gyökerestől törtek ki a fák, és autókat fújt le a hidakról a szél.

– Uramisten! – suttogta Blair. – Megmenekültem. Volt már ember ilyen szerencsés?

Hamishnek felfordult a gyomra. Szó nélkül ment ki a helyiségből. A hotel halljában nagy nyüzsgés fogadta: pakoltak össze a riporterek, számláikat rendezték a fotósok, és behallatszott a parkolóból az egymás után elszáguldó autók dübörgése.

Hetedik fejezet

Míg Tiziano cinóbert morzsolt,
modellje egy létrán pózolt.
Mutatványa felajzotta a festőt,
a létrára szökkent, s meghágta a nőt

ISMERETLEN SZERZŐ

Hamish a szálloda előkertjéből rosszkedvűen szemlélte a média kapkodó távozását. Ian Gibb üvöltözve rohant egyik tudósítótól a másikig.

– Ugye, nem felejted el? Megkérdezed a szerkesztődet?

Nyilvánvalóan valamelyik déli lapnál próbált kiügyeskedni magának egy állást.

– Macbeth!

Az őrmester megpördült, és Blairre nézett, akinek teljesen kifejezéstelen volt a tekintete. Hamish még sosem gyűlölte annyira a főfelügyelőt, mint abban a pillanatban.

– Azt akarom, hogy holnap utazzon Invernessbe, és ellenőrizze Jamie Ross alibijét – mondta Blair. – Az esküvőt a Glen Abb szállodában tartották, a Ness Bank-templomnál.

– Hiszen az invernessi rendőrség már utánajárt – felelte mérgesen Hamish. – Az esküvői fogadáson volt egy időszak, amire senki nem emlékszik tisztán, mármint arra nem, hogy látták-e őt, viszont nem volt vele a kocsija, és nem szállt fel sem vonatra, sem buszra.

– Maga csak tegye, amit mondtam, öregem. Ross egy ideig nem tartózkodott a teremben. Nézzen körül, hátha Invernessben látta valaki, és ne vitatkozzon velem. A Land Rovert pedig hagyja itt, és a reggeli vonattal menjen.

Hamish tiltakozásra nyitotta a száját, ám aztán meggondolta magát. Legalább nem lesz Cnothanban, és a várostól meg a lakóitól távol talán tisztábban tud gondolkodni.

Biccentett, megfordult, és elindult fölfelé a kisvárosi utcán.

Jimmy Anderson az őrs előtt várt rá.

– Van még egy kis whiskyd? – kérdezte reménykedve.

– Ja – felelte Hamish. – Viszont szeretném, ha megtennél nekem valamit. Elintézed, és egy egész üveggel kapsz tőlem a legjobb malátából.

– Oké. Miről lenne szó?

– A szállodában láttam egy fénymásolót. Készíts másolatot az összes tanúvallomásról, és hozd át nekem.

– Hiszen az rengeteg idő – morgolódott Anderson.

– Ugyan már. Ha nincsenek vallomások, nincs whisky.

– Értem – felelte duzzogva a nyomozó.

Hamish somolyogva indult ismét útnak. Anderson majdnem mindent megtenne egy ingyenitalért. Vásárolt hát egy üveg whiskyt, és visszabaktatott a rendőrőrsre.

Most Jenny várta az ajtóban.

– Kaphatnék egy csésze kávét? – kérdezte.

Puha, piros ruhát viselt, amolyan testhez álló gyapjút, amely előnyösen kiemelte az alakját. A lábát nem lehetett jónak mondani, a vádlija túl erős volt, és nem elég karcsú a bokája. Hamish tekintete végigpásztázta a nőt, egyéb fizikai tökéletlenséget keresett rajta, hogy lehűtse ébredező vágyát, ám az összhatás szép és kellemes volt.

Miközben kávét készített, megemlítette, hogy reggel Invernessbe utazik.

– Minek? – kérdezte Jenny. – Az ottani teendőket már biztosan elvégezte a helyi rendőrség.

– Szerintem Blair engem akar eltávolítani az útból. Aggódik, nehogy megtaláljam a gyilkost.

– Mi a csudáért…

– Blair fura alak – felelte Hamish. Még idejében eszébe jutott, hogy a homárokról senkinek sem szabad beszélnie.

– Eljöhetek veled? – kérdezte a nő.

– Nem.

– A „nem” azt jelenti, hogy én is gyanúsított vagyok?

Hamish kegyes válaszon törte a fejét, de semmi sem jutott az eszébe.

– Igen – felelte végül.

– Szerinted én tettem?

– Fogalmam sincs – hangzott a keserves válasz. – Valójában nem ismerlek.

Jenny lábujjhegyre állt, és puszit nyomott a férfi orrára.

– Pedig azt hittem, elég jól megismertél.

Hamish elpirult, és hátrébb lépett.

– Ó, értem – mondta Jenny. – Szolgálatban soha.

– Nem erről van szó. Pusztán szeretném, ha tiszta maradna az fejem.

A nő megkerülte székével a konyhaasztalt, mígnem Hamish mellé ért.

– Ezek szerint zavarlak – mondta. – Nem egyéjszakás kaland volt.

– Természetesen nem – felelte zavartan Hamish. – Én nem vagyok… nekem nem szokásom… én… én nem…

– Te mit nem? – kuncogott Jenny. – Úgy pironkodsz, akár egy kislány.

Felállt, Hamish mögé lépett, és átölelte a nyakát. A férfi hirtelen megfordult, fejét a nő puha melléhez szorította.

Olyan, mint lerészegedni, gondolta egy órával később kimerülten Hamish.

A konyhában voltak, aztán egy pillanattal később már a hálószobában ruhátlanul, s még arra sem emlékezett, hogy akár egyetlen öltésnyit levett volna.

– Rossz ember vagy, Hamish Macbeth – mondta most fennhangon. Jenny halkan hortyogott mellette. – Rossz ember vagy – motyogta ismét. – Meg fogod kérni a kezét? *Meg kellene* kérned a kezét.

A rendőrőrs éles csengője hallatán fölpattant az ágyról.

– Anderson! – kiáltotta riadtan. Fölébresztette Jennyt. – Kelj föl! Jimmy Anderson nyomozó az. Nem találhat itt.

– Macbeth!

A rendőrőrs ajtaja nem volt kulcsra zárva, és Anderson egyszerűen besétált.

Jenny magára kapkodta a ruháit. Épp akkor készült el, amikor Hamish, aki gyorsan kitárta a hálószoba ablakát.

– Erre menj, Jenny! – sürgette a nőt.

Fölkapta, majd átemelte őt az ablakpárkányon.

– Vigyázok Mackóra, amíg oda leszel – súgta Jenny. – Hozd át holnap.

– Rendben.

– És kérek egy puszit.

Hamish kihajolt az ablakon, és megcsókolta.

– Megvannak a papírok, Macbeth! – rikkantotta Anderson. Mivel nem találta Hamisht a házban, a kertben kereste tovább.

Jenny zavartan pördült hátra, majd rá sem pillantva a nyomózóra, elsietett.

– Csak beköszönt – magyarázta Hamish. – Menjünk körbe az őrshöz.

– Szép kis beköszönés – vigyorgott Anderson. – Jobb lesz, ha felhajtod a gallérodat, és eltakarod azt a kiszívást.

Hamish bevágta az ablakot. Mire átért az őrs irodájába, Andersont már az íróasztalnál találta egy halom papírral.

Zavaráról megfeledkezve kitöltött a nyomozónak egy italt, majd elkezdte olvasni a vallomásokat.

– Távol álljon tőlem, hogy bíráljam a munkátokat – morogta –, de úgy látom, senkit nem sikerült szóra bírnotok. Azon a szombat estén látszólag egész Cnothan a kocsmában múlatta az időt, arra viszont senki nem emlékszik, hogy hánykor érkezett a Clachanba, ki volt jelen, vagy mikor távozott.

– Kellemetlen banda – jegyezte meg Anderson.

– Ebben egyetértünk. Blair azonban többnyire megköveteli tőletek, hogy rohanjátok le az embereket, és addig faggassátok őket,

míg végül mondanak valamit, pusztán azért, hogy leszálljatok róluk. Persze semmi konkrétumot.

– Remek ez a whisky – jegyezte meg a nyomozó.

Hamish éles pillantást vetett rá.

– Vagyis úgy döntöttetek, hogy jobb lesz nem megtalálni a gyilkost.

– Én ilyet nem mondtam. – Anderson a fény felé emelte a poharát, és hunyorogva gyönyörködött a látványban.

Hamish átpörgette a vallomásokat.

– Tessék! Mit keresett például Mrs. Struthers a Clachanban?

– A harmadik világban éhezők megsegítésére gyűjtött. Nyilvánvaló, hogy szombat esténként jelenik meg a dobjával, hiszen a részegek könnyebben adják oda a pénzüket.

Hamish eljutott Jenny vallomásához. Meglepődött, mert Blair minden észrevétel nélkül elfogadta. Jenny sétálni ment szombat délelőtt Mainwaringgel a Clachan Mohrra. Gyakran jártak föl oda, ilyenkor egy termoszban kávét vittek magukkal. A férfi becsmérelte a műveit. Nevetett és pipázott, miközben sértegette. Jenny pofon vágta, és kiütötte a pipát Mainwaring szájából. Aztán elrohant.

– Meglep, milyen érzékenységet tanúsít Blair a művészlélek iránt – jegyezte meg szárazon.

– Miről beszélsz? – kérdezte lustán Anderson.

– Jenny Lovelace-ről és Mainwaringről – felelte Hamish.

– Ó, az a duma a művészi integritásról és a nő lelkének megsebzéséről? Blair szerint a csaj tüzes kis fruska, akit Mainwaring döngetett, aztán besavanyodott a viszony.

– Vigyázz a szádra! – dühöngött Hamish.

– Nyugi, pajtás! Ez nem az én véleményem, csupán Blairt idéztem. – A főfelügyelő még azt is hozzáfűzte, hogy aki lefekszik egy olyan bolonddal, mint Hamish Macbeth, az mindenkinek szétteszi a lábát, de Anderson ezt a vélekedést inkább megtartotta magának.

Hamish leküzdötte a haragját. Kétségbeesetten ébredt rá, hogy azért mérges, mert Blair pimasz megjegyzéseiben lehetett némi

igazság. Mainwaring közel járt a hatvanhoz, s noha nem volt egy Adónisz, mindazonáltal jó felépítésű, és az „őszinte lelkek szövetsége” maszlag nagyon is csábítóan hangozhatott egy olyan nőnek, mint Jenny.

Nyílt a rendőrőrs ajtaja, és Diarmuid Sinclair lépett be.

Anderson ledöntötte a poharában lévő whiskyt, majd fogta az üveget, és elsétált vele.

– Nocsak, kibújt a csigaházából? – kérdezte Hamish, miközben a kisbérlő helyet foglalt. – Úgy megfiatalodott, hogy csuda. Jut eszembe, reggel Invernessbe utazom, szóval, ha meg akar spórolni magának egy utat, megvásárolhatom én azt az ajándékot. A Glen Abb szállodába kell mennem ellenőrizni Ross alibijét.

– Nem – felelte Diarmuid. – Már a fejembe vettem, én magam megyek. Viszont ha már amúgy is ott van, foglaljon nekem egy szobát a Glenn Abb-ben. De legyen gondja a tévére meg a saját fürdőre is a szobámban.

– Táncosnőket nem akar? Maga aztán tud élni. Mit vesz az ifjú Seannak?

– Kisvasutat – felelte álmodozva Diarmuid. – Apró házakkal, mezővel és vágányokkal…

– Vegyen vissza egy kicsit – figyelmeztette az öreget Hamish. – Arról nem is szólva, mennyibe kerül egy szoba a Glen Abb-ben.

– Van egy kis megtakarított pénzem – felelte Diarmuid. – Maga csak foglalja le a szobát péntek éjszakára.

A kisbérlő távozása után Hamish áthajtott Mrs. Mainwaringhez, és fényképet kért tőle a férjéről. Támadt egy ködös ötlete, s le akarta küldeni a fotót Londonba az unokatestvérének, Rory Grantnek a *Daily Recorder*be. Az újságíró, aki már biztosan visszatért Párizsból, talán kideríthet valamit Mainwaringről a lap adattárából. A lehető legrövidebb ideig maradt. Maga a ház és Mrs. Mainwaring is lesújtóan hatott rá: túlcsorduló hamutartók, a mindenre rátelepedett por és a nyilvánvalóan részeg Mrs. Mainwaring.

Amikor visszaért a rendőrőrshöz, Jenny házában világítottak a lámpák. Ismét akarta a nőt. Egy cinikus hang azt duruzsolta a

fejében: *Megkaphatod, ha akarod.* Ám a lelkiismerete legyűrte a hangot. Hamish nem hitt a felelősség nélküli szerelemben. Még egy éjszaka a nő karjaiban, és tényleg meg kell kérnie a kezét.

Letelepedett, hogy alaposan átnézze a fénymásolt dokumentumokat. A vallomásokon kívül jelentéseket is talált, amelyeket délről küldött fel a rendőrség Mainwaring múltjával kapcsolatban. A fivére, egy ügyvéd azt állította, hogy hatalmas összegeket kért kölcsön tőle az évek során, de sosem fizette vissza. Végül nem volt hajlandó sem találkozni, sem pedig szóba állni vele. A két nővére többé-kevésbé ugyanezt mondta. Mainwaring szülei meghaltak. Még viszonylag fiatal volt, amikor takaros összeget örökölt. Egy szállodát vásárolt Devonban, de feltehetőleg amolyan *Waczak Szálló*-stílusban vezethette – sértegette a törzsvendégeit –, mert három évvel később csődöt jelentett.

Ekkor jött a meglepetés. Mainwaring korábban kétszer is nős volt. Első feleségétől, egy autószerviz tulajdonosának a lányától, elvált. A második, egy idősebb hölgy szívinfarktusban meghalt. Egy rendőrségi megjegyzés szerint komoly sikere volt a nőknél.

Hamish elővette William Mainwaring fényképét. Nagy, kerek fej, kicsi, fontoskodó vonások. Megdöbbentő, gondolta. De ízlések és pofonok…

Másnap reggel, amikor a kis vonatszerelvény kidübörgött Cnothanból, Hamish hátradőlt az ülésen, és kezdett ellazulni. A város a maga sötét marakodásával, gyűlölködésével meg a Bibliával szekírozó vallásával elvesztette a hatalmát fölötte, és a fény felé utazott. Éppen olyan, mint amilyennek látszott, gondolta. Mintha Cnothan valamiféle sci-fibe illő fekete köd volna, amely megváltoztatja a városban élő embereket.

A vonat körbevánszorogta a domboldalakat, megállt, elindult, végül felgyorsított, mígnem végre-valahára bezakatolt a lairgi pályaudvarra. Az őrmester vélekedése szerint az első civilizált „előőrsre”. Az égbolt kivilágosodott, madarak csiripeltek a fákon. Hamish kihajolt az ablakon, s a szolgálatot teljesítő, buzgó vasutast figyelte. Régóta ismerte. Olyan volt, akár az állomásmester egy

gyerekkönyvben: rózsás arcú, fehér hajú, tévedhetetlenül segítőkész, derűs tekintete kedvesen csillogott a szemüveg mögött.

Lairg, ahogy az őrmester emlékezett rá, méretében és külsőleg is nagyon hasonlított Cnothanra. Szintén egy kisbérlőközösség központja volt, ámde nyüzsgő, vidám, mindenkit tárt karokkal fogadó hely.

Napról napra egyre korábban lett világos. Egy hosszú napsugár az állomás terét cirógatta. Csöppnyi meleg érződött a levegőben. A Skót-felföldön már csak ilyen a tél. Abban a hiszemben ringat, hogy elveszítette az erejét, majd süvítve visszatér.

A vonat elindult. Ardgay, Tain, Fearn, Invergordon, Dingwall és Muir of Ord következett, onnan zakatolt tovább Invernessbe.

Az állandóan zajongó sirályok ott vijjogtak Hamish feje fölött, amikor leszállt az invernessi állomáson. A hangszóróból skót néptánc dallama bömbölt. Az őrmestert elfogta a kísértés, hogy vásárolgatással töltsön egy napot, és megfeledkezzék az egész nyomozásról. Mégis, mi a csudát deríthetne ki éppen most és ennyi idő után, amit az invernessi rendőrség nem tudott tisztázni? Mivel gyanította, hogy Blair nem értesítette a kapitányságot a felségterületükre való betolakodásról, civil ruhát viselt.

Inverness a Skót-felföld fővárosa. Zsúfolt, nyüzsgő, eleven, és majdnem gyönyörűnek mondható, már amennyiben rá sem pillantunk arra az ocsmány, szürke betonépületre, amely a Ness folyónál magasodik, és meglehetősen lerombolja a vár látványát.

Hamish már elhagyta ezt az építészeti iszonyatot, elhaladt a Ness Bank-templom mellett, majd besétált a Glen Abb-be.

A hotelt két hatalmas, Viktória korabeli villából alakították ki. Az okos tulajdonos hatalmas, túltömött karosszékekkel és fafűtéses kandallókkal tartotta meg a viktoriánus hatást. A séf francia volt, az árak pedig éppolyan magasak, mint egy West End-i étteremben, de a tulajdonos, Simon Gaunt tudta, hogy rengeteg pénz van Invernessben meg a környékén, és nemigen létezik olyan szórakozás errefelé, amire túl sokat költhetnének.

A tulajdonos épp az irodájában tartózkodott, amikor Hamish megérkezett. Végtelenül sovány, magas, ösztövér angol volt, teljes felföldi díszben.

– A turisták kedvelik – magyarázta a kiltje szélét babrálva, bár az őrmester nem tett megjegyzést az öltözékére.

Hamish előadta jövetele okát: még mindig azt próbálják kideríteni, vajon Jamie Ross elég sokáig volt-e távol a fogadásról ahhoz, hogy eljusson Cnothanba meg vissza.

Simon Gaunt a fejét rázta.

– Azt mondanám, szinte lehetetlen. A rendőrség már föltette nekem ugyanezt a kérdést, sőt kikérdezték a pincéreket meg a személyzet többi tagját is. Mr. Ross legfeljebb egy órát volt távol. Azt mondta, túl sokat ivott, ki kell szellőztetnie a fejét. Állítólag jó darabig föl-alá sétált a folyóparton, amíg nem érezte elég józannak magát ahhoz, hogy visszatérjen. De ezt ön is tudja. Mr. Ross nyilvánvalóan megtette erről a vallomását.

Mr. Gaunt töltött magának egy csésze kávét az asztalon álló termoszból. Hamish beleszagolt a levegőbe, majd reménykedve pillantott a szállodatulajdonosra. Az visszanézett rá, és határozottan helyére csavarta a hőpalack tetejét. Nem kínálta meg. Az őrmester gondolatban fölsóhajtott: Hát ilyenek az angolok. Ezt a délangolokra értette, Cumbria, Yorkshire, Lancashire és Northumberland lakosait lehetetlen minősíteni.

A sportzakója zsebében kotorászott a jegyzetfüzete után. Ezzel az erővel akár készíthet is néhány feljegyzést, aztán gépel egy jelentést Blairnek, hadd lássa, hogy dolgozott. A jegyzetfüzet lapjai közül kicsúszott egy fotó, és William Mainwaring fényképe Mr. Gaunt előtt landolt az íróasztalon.

– Ó, Mr. Williams után is nyomoznak? – kérdezte a portrét szemlélve a szállodatulajdonos.

– Ő halt meg – felelte élesen Hamish. – William Mainwaring.

Mr. Gaunt az övéről lelógó, szőrös *güll* erszényből előhalászta a szemüvegét. Az orrára ültette, majd ismét kezébe vette a fotót, és elnevette magát.

– Gondolom, a Williams még mindig jobb, mint a Smith.

– Úgy érti, Mainwaring nevezte magát Williamsnek? Arra utal, hogy nővel volt itt?

– És micsoda nővel! – felelte Mr. Gaunt. – Először a lányának hittem.

Jenny villant be Hamish agyába, és nagyot dobbant a szíve.

– Ez mikor történt? – kérdezte.

– Kábé egy hónapja. Egyetlen éjszakára jelentkeztek be.

– Nős volt! – bukott ki elkeseredetten az őrmesterből. – Honnan tudja, hogy nem Mrs. Mainwaringgel jött? – kérdezte, bár az égvilágon senki nem mondaná Mrs. Mainwaringről, hogy úgy néz ki, mintha a férje lánya volna.

Simon Gaunt ábrándos képet vágott.

– Úgy festett a nő, mint egy Párizsból öltözködő felföldi szépség. Vállára omló, sűrű, fényes, fekete haj, fehér bőr és olyan száj, amilyenről csak álmodni lehet: telt, érzéki. Krémszínű gyapjúruhát viselt fehér bőrövvel, fekete harisnyát és vörös tűsarkú cipőt, olyan szandál típusút keskeny pántokkal. Sokáig az étteremben ültek. A férfi szemlátomást unalmasan beszélt valamiről, a nő pedig látszólag élvezettel hallgatta, de alig szólt egy szót. Aznap este magam is az étteremben voltam, ugyanis itt vacsorázott Laird of Crotshy. A lord szeret nálunk étkezni.

Hamish megkönnyebbülten sóhajtott fel. Helen Ross. Nem Jenny. Majd később aggódik Helen Ross miatt, de abban a pillanatban örült, hogy nem Jenny járt itt.

– Ez volt az egyetlen alkalom, amikor a hotelban időztek? – kérdezte.

– Igen, határozottan. Ezt a nőt nem felejteném el egyhamar.

Hamish újabb kérdéseket tett föl, majd így szólt:

– Ó, ha már itt vagyok, szeretném lefoglalni a legjobb szobájukat péntek éjszakára egy bizonyos Diarmuid Sinclair számára.

– És ki ő? – tudakolta a tulajdonos. – Mindig szeretek fenntartani egyet a legjobb szobáim közül arra az esetre, ha a lord valamelyik

barátja nálunk óhajtaná tölteni az éjszakát. A lord nagyon kedveli a szállodámat.

Hamish döbbenten nézett a hoteltulajdonosra.

– Azt akarja mondani, hogy még sosem hallott Mr. Diarmuid Sinclairről?

– Nem, nem állíthatom, hogy hallottam róla – felelte Mr. Gaunt.

Hamish nevetett.

– Úgy fog besétálni ide, mint egy öreg kisbérlő, úgy is fog beszélni, mint egy öreg kisbérlő, és soha nem gyanítaná senki, hogy fiatalemberként milliókat keresett a dél-afrikai aranybányákban.

Mr. Gaunt úgy tett, mint aki alaposan szemrevételezi a foglalásokat.

– Nahát – mondta derűsen –, éppen szabad a legjobb lakosztályunk. Valamikor szalon volt, de az egyik legpazarabb lakosztályunkká alakítottuk át, hallal és fürdőszobával. Már királyi felséget is fogadtunk ott.

– Tényleg? – álmélkodott Hamish. – Kicsodát?

– Amikor ez még magánház volt, a királynő meglátogatta Mrs. Crummingset, az akkori tulajdonost. Mrs. Crummings a Storroch kastélyból visszavonult házvezetőnő volt. A királynő pontosan abban a hálószobában teázott, bár akkor természetesen nem hálószobaként funkcionált.

– Nahát, nahát – mondta Hamish. – Maga Erzsébet királynő!

– Ó nem – felelte Mr. Gaunt. – Mária királynő.

– Gondolom, ez jóval az ön születése előtt történt – jegyezte meg Hamish.

– Igen, igen – felelte morcosan a hoteltulajdonos. – Mindenesetre csak biztosítsa Mr. Sinclairt, hogy jártak itt királyi felségek.

Hamisht maga a tulajdonos kísérte ki a szállodából, hiszen a híres-nevezetes Mr. Diarmuid Sinclair barátja kiérdemli ezt a megkülönböztetett figyelmet.

Az őrmester a folyóparton sétálva azon tűnődött, figyelmeztesse-e Diarmuidot, hogy hazudott róla, ám elvetette a gondolatot. A

napfény még mindig ragyogóan szikrázott a vízen, a szél azonban dermesztően fújt, és kezdett beborulni az ég.

Hamish úgy határozott, előbb megpróbálja fölkeresni Helen Rosst, s csak azután számol be a főfelügyelőnek, mert Blair nem tisztelné Jamie Ross érzéseit, hanem a jelenlétében vádolná meg az asszonyt, hogy Mainwaringgel töltötte az éjszakát. Leült egy padra, s a vizet szemlélte. Most, Cnothan légkörétől eltávolodva, jellegzetesen erős gyilkossági indítékok jutottak eszébe. Jamie, bármennyire kellemes egyéniség is, kemény üzletember, és van benne némi könyörtelenség. Ahhoz, hogy a Skót-felföldön sikeres legyél, megbirkózz a kisbérlőtörvények pokoli bürokráciájával, a nagybirtokosokkal, a gazdasági intézőkkel, a környezetvédőkkel meg az isten tudja, hány obstruáló félcivil szervezettel, óhatatlanul könyörtelennek kell lenned. És miként fogadná egy ilyen kíméletlen ember a felesége hűtlenségét? Hamish megrázta a fejét, s egy arra haladó nő nagy ívben kikerülte őt. Aztán ott van Mrs. Mainwaring. Végtére is az ő pénzéből etette és itatta Helen Rosst a férje. Agatha Mainwaring erős asszony, de túl sokat iszik. Mi van, ha nem egy előre eltervezett, hidegvérű bűntény volt, hanem olyasvalaki tette, aki csak ott találta Mainwaringet a homármedencénél – a férfi szokás szerint megint valami olyasmibe ütötte az orrát, amihez nem volt joga –, és lesújtott rá? Az ütés eltörte Mainwaring nyakát, aki belezuhant a medencébe. Bárki tette is, talán fogalma sem volt róla, hogy William Mainwaring meghalt. Úgy gondolta, néhány homárcsipkedés csak jót fog tenni neki, és elszaladt. Ám amikor később visszatért, csontvázként látta viszont. Vajon az a bizonyos telefonhívás, amely miatt neki sürgősen harminc mérföldet kellett megtennie a Horgászpihenőhöz, azért történt, hogy félreállítsák az útból? Vagy csak egy újabb rossz tréfa volt, hogy ne rontsa el a helybéliek szombat esti ivászatának örömét? A boszorkány-riogatásnak semmi köze sincs a gyilkossághoz, vagy mégis?

A földéhség ugyancsak erős a Skót-felföldön. A két kisbérlő, Birrell és Macdonald, akár utasíthatták is a lányaikat, hogy

ijesszenek rá Mrs. Mainwaringre, a Watson lányt pedig csak azért vonták bele, hogy összezavarják az ügyet.

Másrészt viszont ostoba tréfa is lehetett, ami rosszul sült el.

Mondjuk, Alistair Gunn, aki nincs tisztában a saját erejével, meglökte Mainwaringet, aki beütötte a fejét a medence betonszélébe, és eltört a nyaka.

Vagy Harry Mackay volt. Mainwaring súlyosan inzultálta. Olyasmit mondott neki, hogy még a bordélyban sem tudna összehozni egy dugást. Az ingatlanügynök tajtékzott. A férfiasságára tett sértés talán egy múltbeli ügyre utalhatott. Esetleg házas volt, vagy vőlegény, és Mainwaring azzal a rejtélyes sármjával elorzott tőle egy nőt?

És Mrs. Struthers? Vele mi a helyzet? Igen, fölöttébb nevetséges ötlet, hogy egy lelkész felesége gyilkossá váljon pusztán azért, mert valaki megalázta, és kigúnyolta a főzőtudományát, csakhogy Cnothan végtelenül sötét, bizarr hely, ki tudja, mi megy végbe a legtiszteletreméltóbb álarcok mögött?

Hamish az órájára pillantott: hamarosan indul egy vonat. Az állomás felé irányította lépteit. Egy plakát ragadta meg a tekintetét. A *Whiskyt vedelve* felújítását adták a moziban.

A francba Cnothannal, a francba Blairrel!

Sietve a mozi felé vette az irányt.

Ian Gibb abban a reményben ment ki az esti vonat elé, hogy Hamish talán rajta lesz. Csúnyán megalázták a szabadúszó újságírót: a londoni *Daily Recorder* arra kérte, küldjön egy sztorit, ő pedig azonmód el is küldött egyet. A lap címoldalán jelent meg, csakhogy valaki más neve alatt. Amikor felhívta a hírszerkesztőt, mert tiltakozni akart, az illető nyomatékosan közölte vele, hogy a riporter, akinek lehozták a nevét a cikk alatt, azt nagyon is kiérdemelte, mivel nem akármilyen munkát végzett az ő szövegének átültetésével. A fiatalember hevesen példát követelt.

– Akkor – mondta a hírszerkesztő –, példának okáért nézzük ezt a sort: „Az említett negyvennyolc esztendős villanyszerelő, Mr. Joseph Noble, Cnothan, főutca 22. szám alatti lakos, tegnap nevetve, ám a

nevetés mögött könnyekkel: »Ez a hely már soha többé nem lesz ugyanaz.«” Az isten szerelmére, fiam! Nem a helyi szennylapnak küld anyagot.

Ian lecsapta a kagylót. Mégis, mi a baj a Mr. Noble-ról szóló mondattal? Még csak nem is használták fel. A riporter újabb szenzációra szomjazott… Valami olyanra, amitől vigyázzban állnak. Blair titkol valamit. A helyszínelők kúsztak, másztak Jamie Ross telepén. Talán ott látták utoljára Mainwaringet? De hogyan lett a pasasból csontváz? És a főfelügyelő mitől kerül gutaütés-közeli állapotba, valahányszor megkérdezi, kiderítették-e már az okát? Hamish talán tudja.

Ráadásul Ian amolyan eltussolás-szagot érzett. Ha nem lett volna az a bomba a Downing Streeten, a média még mindig kérdéseket tenne föl, mégpedig egyre többet.

Befutott a vonat. Az újságíró látta, amint Hamish kiszáll az egyik kocsiból a szerelvény végén, s már szaladt is elé.

– Ugye, nem egy újabb gyilkosság? – kérdezte Hamish.

– Nem. Pusztán arról van szó… – Ian hosszú és keserű panaszáradatba fogott a *Daily Recorder*rel kapcsolatban, és előadta, hogyan passzolták át másnak a század talán legrejtélyesebb gyilkossági ügyét.

Miközben Ian beszélt, Hamish erősen törte a fejét. Örökké nem lehet eltussolni a kannibál homárok esetét. Visszatér majd az élénk érdeklődés, és ez nem fog feledésbe merülni soha. Még egy év múlva is jönnek majd tévéstábok dokumentumfilmeket forgatni arról, ami Mainwaringgel történt. Mégis mi van, ha ráhozzák a frászt a londoni elitre? Talán ordító főcímek lesznek, de legalább nem maradna szabadlábon egy gyilkos. Amennyiben a sajtó ismét rámenős lenne, Blair kénytelen lenne igazán munkához látni.

– Van egy sztori – mondta óvatosan. – Épp az imént beszélt róla.

– Mi az? – csapott le mohón Ian.

– Nos, a tény, hogy ez egy iszonyatos és groteszk gyilkosság, továbbá nagyon is rejtélyes csönd van körülötte. Blair az Antsey szállodában ücsörög, tévét néz, márpedig az embereket kéne

kikérdeznie újra meg újra. Menjen a városiak közé, pletykáljon nekik, és vegye rá őket, hogy adjanak hangot a haragjuknak.

Lassan mosolyra derült Ian arca.

– Kösz, Hamish. Tüstént belevágok.

– Még egy tanács – fűzte hozzá az őrmester. – Amikor egy lapnak ír, legyen az, mondjuk, a *Daily Recorder,* előbb olvassa azt a nyavalyás lapot, és gondosan másolja le a stílusát. Semmi értelme a *Scotsman* stílusában cikket írni, ha az egyik bulvárújságnak szánja. És értelmetlen a bulvárlapoknak úgy írni, mintha a helyi újságokba szánná. Kocsival van?

– Igen – felelte Ian, s egy kézzel festett kankalinsárga Mini Morrishoz invitálta Hamisht, amelynek 1950-es rendszámtáblája volt.

– Akkor tegyen ki a Cnothani Vad- és Halnál.

Miközben fél füllel hallgatta a riportert, Hamish azt próbálta kitalálni, hogyan lehetne négyszemközt Helen Ross-szal. Tárgyilagos nem lesz, az nyilvánvaló, elvégre kedvelte és csodálta Jamie Rosst. Ha több olyan sikeres vállalkozó volna a Skót-felföldön, mint Jamie, akkor ismét megemelkednének a népességi adatok, hiszen a fiatalok elsodródtak a városokba, a házak meg a kunyhók üresen álltak. Alkalmanként betódultak ugyan sikertelen vállalkozók, akik az élet minőségéről fecsegtek, ám ezen azt értették, hogy továbbra is segélyből élnek, miközben bebeszélik magunknak, hogy pionírok a Brit-szigetek isten háta mögötti vidékén.

Ian kitette őt a Cnothani Vad- és Halfeldolgozó Vállalat udvarán, majd elhajtott. Hamish egyenesen a családi ház ajtajához ment, és becsöngetett.

Maga Helen Ross nyitott ajtót. Fekete gyapjúruha volt rajta, óriási válltömésekkel, a gallért fekete borostyánkövekkel varrták ki, Joan Collins viselt hasonlót a negyvenes években. A fülében lógó nehéz, antik borostyánfüggők kiemelték bőre elképesztő fehérségét.

– Fáradjon be – mondta, és riszálva elindult Hamish előtt, aki követte a nőt nappaliba, ösztönösen lehúzva a fejét, mikor a csillár alá ért.

– Jamie nincs itthon? – kérdezte az őrmester.

– Nincs. Odaát van a nyugati parton, ellenőrzi a fogást. Üljön le. Kér egy italt?

– Talán később.

Hamish az egyik fehér bőr karosszékbe telepedett, és kíváncsian szemlélte a nőt. Helen Ross halvány, kérdő mosolyt vetett rá.

– Örülök, hogy egyedül találom – kezdte Hamish, és tüstént belevágott a közepébe. – Körülbelül egy hónappal ezelőtt ön és William Mainwaring szobát foglaltak a Glen Abb szállodában, Invernessben.

Helen Ross cigarettára gyújtott, majd a füstfelhőn keresztül hunyorgott a férfira.

– Tehát megtudta. – Állítás volt, nem kérdés.

– Volna szíves beszélni nekem erről?

Hamish várt, miközben Helen higgadtan dohányzott. A nő egész teste lazának tűnt, keresztbe vetette a legvékonyabb fekete harisnyába bújtatott, hosszú lábát.

– Nem igazán – sóhajtotta. – Ám ha kénytelen vagyok, akkor ön vagy az a disznó Blair?

Hamish bólintott.

– Hát, elmondom magának, hogyan történt. Végtelenül magányos voltam itt. Jamie a munkájába temetkezett. Akkor ismerkedtünk meg, amikor a diplomámat szereztem a St. Andrew Egyetemen. Nyári munkán voltam, pincérként dolgoztam a Hotel Antsey-ben. Egymásba szerettünk, összeházasodtunk, és küszködtünk, már akkor is boldogok voltunk, ha sikerült kijönnünk a pénzből a hó végéig. Aztán Jamie kitalálta ezt az üzletet. Nagyon izgalmasnak tűnt. Éjt nappallá téve dolgozott rajta, mint valami megszállott. Sikerült, gazdagok lettünk, aztán pedig untam magam. Történet vége.

A szelíd, dallamos felföldi hang elhallgatott.

Hamish megköszörülte a torkát.

– Tehát úgy akart szabadulni attól az unalomtól, hogy elhatározta, viszonyt kezd William Mainwaringgel?

– Nem, egyáltalán nem így volt. Egyszer, amikor Jamie átment a nyugati partra, William benézett. Könyvekről beszélt, festményekről, a világ dolgairól. Olyan dolgokról, amelyekről valamikor az egyetemen a barátaimmal beszélgettem. Ismét fiatalnak éreztem magam. Persze, ha belegondolok, intellektuális baromság volt az egész, mindazonáltal megszédített. Itt a beszélgetés csak juhokról, az időjárásról, a templomról meg ismét a juhokról szól. Könnyen hagytam rábeszélni magam, hogy elmenjek vele Invernessbe. Jamie-nek le kellett mennie Edinburgh-ba, a földhivatalban megvívni egy újabb csatát. William azt mondta, a Glen Abb-ben fogunk megszállni… külön szobákban, pazar ételeket eszünk, és módunk lesz sokat beszélgetni. Ez tűnt annyira csábítónak. Nos, elindultunk Cnothanból, megérkeztünk Invernessbe, és William kezdett amolyan érdektelen, untató alak lenni, aki mindenről tud egy keveset, de semmiről sem elég sokat. Aztán rájöttem, hogy csak egy szobát foglalt. Tüstént ott akartam hagyni. Azt felelte, ha nem töltöm vele az éjszakát, beárul Jamie-nek. Erre azt mondtam: „Mesélje csak el neki”, aztán az éjszaka kellős közepén faképnél hagytam, és bejelentkeztem egy másik szállodába.

– Melyikbe? – kérdezte Hamish.

– Nem igazán szálloda, inkább panzió az állomás közelében. Mrs. Parkeré.

– Milyen néven jelentkezett be?

– A sajátomon.

– A hölgy igazolhatja, hogy ott volt?

– Természetesen. Én voltam az egyetlen vendége.

– Mainwaring beszélt a férjének az invernessi utazásról?

– Nem.

– Ezt honnan tudja? – kérdezte kíváncsian Hamish.

– Jamie nagyon indulatos. Kitörte volna Mainwaring nyakát.

– Talán meg is tette.

– Ő nem lehetett! – Helen felvonta a szemöldökét döbbenetében. – Jamie velem volt Invernessben, az esküvőn.

– Mindvégig?

– Nem. Egy hosszabb időre eltűnt kijózanodni, de ahhoz nem elég sokáig, hogy eljusson Cnothanba meg vissza.

– Gyakran issza le magát a férje?

– Szilveszterkor és olykor-olykor egy bulin. Máskülönben szinte egyáltalán nem iszik. Ha italról van szó, mindenekelőtt a kávét szereti.

Hamish némán, eltűnődve ült. Helen Ross a zsúrkocsihoz ment, és kevert magának egy gin-tonikot.

– Biztosan nem kér, őrmester?

– Nem, köszönöm. És most mitévő lesz? – kérdezte Hamish. – Jelentést kell tennem Blairnek. Ezt nem hallgathatom el.

– Feltételezem, köteles jelenteni.

A nő leült, keresztbe vetette a lábát. Oldalt fölsliccelt szoknyája, Hamish ekkor vette csak észre, sokat mutatott meg hosszú, bársonyos lábából, sőt a fekete harisnya szegélyéből is. A férfi azon tűnődött, vajon szándékosan villantja-e ki a combját. El sem tudta képzelni Helen Rossról, hogy ne volna mindig tökéletesen tisztában a testével vagy a ruhájával.

– Jamie hogyan fog reagálni?

– Tőlem kell először hallania. Talán nem is jön rosszul. Megtudja, milyen tettekre késztet az unalom. Könyörögtem neki, hadd vállaljak állást, de azt mondja, az itteniek kigúnyolnák, és fösvénynek neveznék, mert dolgozni küldi a feleségét.

– Nem hinném, hogy érdekelné, mit gondolnak róla.

– Általában nem is érdekli, viszont szereti, ha itt vagyok a házban, és várok rá. Szörnyen dühös lesz. Milyen bosszantó!

– De, ugye, nem fogja bántani magát? – kérdezte aggódva Hamish.

– Tönkretenné a dekorációt, amiért olyan sokat fizetett? – Helen fölnevetett. – A show része vagyok, ahogyan ezek a förtelmes fehér bőrbútorok meg a fehér Mercedes is.

– Mit ért azon, hogy olyan sokat fizetett érte? – hangzott az őrmester határozott kérdése.

– A ruhák, ember, a ruhák. Ez a mutatós kis darab ötszáz fontba került, és csak egy a sok közül. Az egyetlen örömöm az életben a ruhavásárlás, Jamie pedig boldogan kifizeti, bármit akarok. Az égvilágon mindent megad nekem, a szexet és a társaságot kivéve.

Hamish kínosan feszengett. A helyiségben fullasztó meleg volt, és hirtelen megváltozott a légkör. A gallérja kezdett szűk lenni, a bőre viszketett.

Fölállt, el akart menni. Helen Ross szintén fölemelkedett a szófáról, odalépett hozzá, és megállt előtte. A tűsarkúban éppolyan magas volt, mint a férfi.

– Maradjon még egy kicsit, igyunk egy italt – suttogta. Egyik kezével, mintegy véletlenül, széthúzta a szoknyája sliccét, és lesütötte a szemét, hogy Hamish ösztönösen odanézzen.

– Köszönöm, nem, indulnom kell – felelte a férfi. Önnön fülének idegenül csengett a hangja, rekedtes volt, és félelmet hallott ki belőle.

Helen váratlanul átkarolta a nyakát, és szájon csókolta. Hamish egészen beleszédült. Mielőtt Jenny megjelent volna a színen, hosszú ideig cölibátusban élt. Most felködlött benne, hogy miként sikerült ezt túlélnie. Helen szája a füléhez vándorolt, a cimpát kezdte harapdálni. Szinte suttogva szólalt meg:

– Annak, hogy én Invernessbe mentem Williammel, semmi köze az ügyhöz. Már meg is feledkezett róla, nem igaz?

Hamish eltolta a nőt, és megigazította a nyakkendőjét.

– Nem, Mrs. Ross. Szeretnék önnek segíteni, de kötelességem beírni az eseményt a jelentésembe.

Egy pillanatig mintha… gonosz gyűlölet villant volna meg a nő szemében. Amikor Hamish egy perccel később kilépett a házból, teleszívta tüdejét hideg levegővel. Gyalog indult visszafelé Cnothanba.

Jamie Ross egy óra múlva érkezett haza.

A felesége töltött neki egy italt.

– Hamish Macbeth járt itt. Megtudta, hogy Invernessben voltam Mainwaringgel.

Jamie arca elsötétült.

– És jelentést fog írni róla?

Helen vállat vont.

– Azt mondja, ez a kötelessége.

Jamie megkerülte a nőt.

– Nem próbáltad befogni a száját, az isten szerelmére?

– Ó, én megpróbáltam – felelte Helen. – Elhiheted, hogy próbálkoztam, de semmire nem volt vevő.

– A pokolba Macbethtel! – csattant fel Jamie Ross.

Nyolcadik fejezet

Kószálj, miként én csellengtem
Nyugodt lélekkel egykoron,
S egy nyúlánk, kalmár szerelem
Osont mögöttem az úton.

S. CALVERLEY

Másnap reggel Hamish a kutyája mellett ébredt.

– Nálad bármi jobb volna – mondta mogorván, és letolta Mackót az ágyról.

A kutya éjszakánként a gazdája lábánál szokott elterülni, mint valami szőnyeg, de az utóbbi időben kitiltották a hálószobából.

Hamish alhatott volna Jennynél is, ha úgy akarja, de arra hivatkozott, hogy sokáig fönt kell maradnia, mert Blairnek gépeli a jelentését. Ez igaz volt ugyan, másrészt viszont nem akart még jobban belebonyolódni a viszonyba, amíg el nem dönti, tisztességesek-e a szándékai.

Félelmetes időjárást jósoltak Észak-Skóciára, de hét ágra sütött a nap, mintha meg akarná cáfolni a meteorológusok előrejelzését. Egy órával később, az őrmester épp Blairhez indult volna a jelentésével, amikor Mr. Struthers kopogott be hozzá.

Hamish először zavarba jött. Mi okból keres föl egy lelkész egy rendőrőrmestert ilyen korai időben, hogy megvitassa vele az AIDS problémáját? Még annál is kínosabban érezte magát, mikor a lelkész az erkölcstelen homoszexuálisokra tért át, és izgatottan kezdett csillogni fénytelen szeme.

– A bosszú az enyém, mondá az Úr – fejezte be mondandóját Mr. Struthers.

– És ez így van jól – felelte derűsen Hamish, aki igyekezett földobni a hangulatot. – A bosszút a legjobb Istenre és az

igazságszolgáltatásra hagyni. Nézze csak meg ezt a gyilkosságot! Azért történt, mert valaki úgy döntött, a saját kezébe veszi a bíráskodást.

Mr. Struthers áthajolt az asztal fölött, erősen megragadta Hamish csuklóját, tekintete szinte belefúródott a rendőrébe.

– A homoszexualitás a gyilkosság egy formája! – dörögte.

Hamish levette csuklójáról a lelkész kezét. Már kezdett leesni nála a tantusz.

– Milyen kár, hogy nem a valódi homoszexuálist kapta el Cnothanban – mondta –, hogy rajta gyakorolja a keresztényi könyörülete hiányát. Maga félelmetesen odafigyel a pletykára, Mr. Struthers.

– Én sosem hallgatom meg a szóbeszédet – felelte a pap.

Hamish ravaszul hunyorított.

– Akkor ennek a kis látogatásnak az égvilágon semmi köze nincs ahhoz, hogy Alistair Gunn melegnek gondol?

A lelkész dühösen elvörösödött.

– A nyájam egy bizonyos tagja eljött hozzám, mert aggódott. Nem óhajtott AIDS-t látni Cnothanban.

Hamish utálkozva nézett a papra.

– Szégyellhetné magát, Mr. Struthers, amiért meghallgatja annak a rosszindulatú embernek a szemétségeit.

– Ha tévedtem, elnézést kérek – szabadkozott a lelkész. – Ám ahol ördögöt találok a gyülekezetemben, ott le fogok sújtani.

– Ön szerint William Mainwaring gonosz ember volt? – tudakolta kíváncsian Hamish.

A lelkész feszélyezetten toporgott.

– Elszenvedte Isten haragját.

– Mainwaring egy velejéig gonosz ember kezétől szenvedett halált, és ha azzal akarja tölteni az idejét, hogy lecsapjon a gyülekezetében az ördögre, akkor jobban teszi, ha a gyilkost keresi – mondta mérgesen Hamish. – Nos, ideje indulnia. Legyen jó lelkész, és csukja be maga mögött az ajtót.

Miután Mr. Struthers távozott, Hamish így dünnyögött maga elé:

– Ostoba. Valamennyien egyszerűen ostobák.

Miközben lefelé baktatott a Fő utcán a napsütésben, azt kívánta, bárcsak vége volna már, bárcsak megoldanák ezt a gyilkosságot, és bárcsak otthon lehetne Lochdubban.

Összetalálkozott Diarmuid Sinclairrel, elmondta az öregnek, hogy lefoglalta a szobát a Glen Abb-ben, majd folytatta útját lefelé a dombról. Egy kocsi fékezett le mellette, és Harry Mackay, az ingatlanügynök dugta ki fejét az ablakán.

– Bejön velem az irodába egy kávéra? – kiáltott ki az ablakon.

Hamish csak egy pillanatig habozott. Blair várhat. Harry Mackay viszont némi fényt deríthet a rejtélyre.

Az ingatlaniroda az tanácsi házak között álló viktoriánus villában működött. Magát az irodát a hajdan volt első és hátsó szalonból alakították ki a földszinten. Harry Mackay az emeleti nappaliba vezette Hamisht, amely az iroda fölött kapott helyet.

Mialatt a férfi kiment kávét főzni, Hamish a könyvespolcokat vette szemügyre. Akkor fordult meg, amikor az ingatlanos egy tálcán kávét és biszkvitet hozott be.

– Ez *naggyon* kedves magától – mondta.

Harry Mackay nevetett.

– Remélem, megtudom, hogyan alakul a gyilkossági ügyünk. Blair senkinek nem mond semmit.

– Egy jottányit sem haladtunk előre – felelte bánatosan Hamish. – Sandy Carmichael az első számú gyanúsított, őt azonban még nem találtuk meg. – Elhallgatott, kávéscsészét tartó keze félúton megállt a levegőben, és nyitva maradt a szája. Igen, amikor Invernessben, a folyóparton ülve az összes gyanúsítottat sorra vette, egyetlenegyszer sem gondolt Sandy Carmichaelre. Vajon miért? Nyilván oda jutott volna, hogy a minden lében kanál Mainwaring benézett a Cnothani Vad- és Halhoz, mert csapdába akarta csalni Sandyt, aki leütötte, majd bedobta a medencébe. Pusztán az a tény, hogy Blair csökönyösen ragaszkodik Sandy bűnösségéhez, arra késztette őt, hogy elvesse az egész ötletet. Ott van a ruhák kérdése. Valaki megszabadult a ruháktól. A homárok biztosan nem ették meg a

pénztárcát, a ruhákat, a hitelkártyákat, az órát meg az egyéb elpusztíthatatlan holmit úgy, hogy semmi nyom ne maradjon. Több csapat rendőr mérföldeken keresztül fésülte át a területet a legcsekélyebb nyom után kutatva, de még egy gombbal sem rukkoltak elő. Ellenben vannak tőzeglápok, ahol egy csomag ruhát nyom nélkül el lehet süllyeszteni. Sandy kunyhóját szintén átvizsgálták. A hátsó kertben volt arra bizonyíték, hogy nemrég tüzet gyújtottak, viszont nem maradt hamu, amelyet átrostálhattak volna. A Land Rovert kisikálták és lemosták. Korábban mikor vesződött Sandy a kocsija lemosásával?

Hamish idiótának érezte magát.

– Mi a baj? – tudakolta Harry Mackay. – Úgy fest, mint akibe belecsapott a villám.

– Semmi – motyogta Hamish. – Hogy megy az üzlet?

– Nem túl jól. Viszont meglepő módon Mrs. Mainwaring felhívott, hogy látni szeretne. Amint lezárulnak a formaságok, el akarja adni a kisbérletet meg a tanyaházakat. Van is rájuk egy ügyfelem Edinburgh-ban. Nyaralók érdeklik.

Hamishnek tágra kerekedett a szeme.

– A sajátját nem adja el? Itt fog maradni?

– De, az övét is. Figyelmeztettem, hogy nem kérhetek sokat. Talán a földekért kapok hat-hatezer fontot, ha szerencsés vagyok, de a tanyaházak rosszabb állapotban vannak, mint amikor Mainwaring megvette őket.

– Mrs. Mainwaring váltig állította, hogy szereti Cnothant.

– Nos, nekem azt mondta, örülni fog, ha elkerül innen. Visszaköltözik Maidstone-ba, ott szeretne élni. És mondok magának még valamit: totál józan volt. Régebben érdekelt, hogy a csudába képes elviselni Mainwaringet, de elmesélte, hogy a férfinál van a kasszakulcs, és ha otthagyja, egy fityinget sem kap.

– Ha jól tudom, Mainwaring kiválóan értett a nők nyelvén. Imádták – jegyezte meg Hamish.

– Én ezt sosem vettem észre – felelte Harry Mackay.

– A maga szerelmi életébe nem avatkozott bele? – kérdezte váratlanul Hamish.

– Miféle szerelmi életbe? – kérdezett vissza az ingatlanos. – Mindössze két jó nő van errefelé, az egyik a festőnő, a másik meg Helen Ross.

– Náluk nem ért el sikereket?

– Dehogy. Jenny Lovelace-t elvittem néhányszor vacsorázni, de semmi, Helen Ross csábító tekintete pedig üres.

– Maga szerint ki tette? – kérdezte Hamish. – Mármint ki követte el a gyilkosságot?

– Ó, ne engem kérdezzen! Ez a hely kiborít. Mindnyájan betegek, szűk látókörűek, rosszindulatúak és torzak.

– Azt hittem, maga is Cnothanból származik.

– Igen, csakhogy jó sokáig távol voltam innen, és amióta visszajöttem, képtelen vagyok megállapodni.

Hamish elköszönt, majd az Antsey szállodába ment, ahol Blairt félálomban találta a tévészobában. Épp egy gyerekműsor vibrált a képernyőn.

– Rendszeresen nézi a *Postás Pat*et? – kérdezte a főfelügyelőt.

Blair egy horkantással teljesen fölébredt.

– A megoldáson töröm a fejem – felelte zsémbesen. – Hozott nekem valamit?

Hamish leült, és elkezdte fölolvasni a Helen Rossról szóló jelentését.

– Flancos kurva! – foglalta össze tömören Blair, miután Hamish befejezte az olvasást. – Majd én is fölkeresem, és elszórakozom egy kicsit.

– Csak ne vigye túlzásba – figyelmeztette Hamish –, különben Jamie ügyvédje ott fog lihegni a nyakában.

– Ki innen! – vicsorgott Blair. – És ne mondja meg nekem, mit csináljak. Lelépni!

Hamish visszatért hát a lágy napsütésbe. Enyhe volt az idő, túlságosan is jó ahhoz, hogy az őrmester holmi detektív-főfelügyelő miatt mérgelődjön.

Horgászni támadt kedve. A bőröndjében ott rejtőzött egy teleszkópos bot. A Cnothan folyó felső folyásához megy, és ha elkapja a halőr, simán megesküszik rá, hogy nyomokat keres. A gondolkodáshoz békére és nyugalomra volt szüksége.

Magán tartotta az egyenruháját – bizonyítékul bármilyen halőrnek, hogy szolgálatban van –, és Mackóval a sarkában elindult. Az összecsukható botot vállára vetette, a vízhatlan köpeny alá. Ahogy a tajtékos folyó mellett gyalogolt, azt kívánta, bárcsak ne volna rajta a pelerin. Fölöttébb melegen sütött a nap, bár nyugat felől egyre sűrűsödtek a felhők, és a szél is hűvösebben fújt.

Feltűnt neki, hogy egy ideje nem is gondolt Priscillára, és azon tűnődött, vajon kigyógyult-e lányból.

Priscilla Halburton-Smythe a Kings Road-i kalapszalonban ült, és cnothani hírek után kutatott a lapokban, ám az újságok még mindig a Downing Street-i robbantás történetével voltak tele.

Nyílt az ajtó, s a barátnője – egyszersmind a szalon tulajdonosa és Priscilla lakótársa –, Sarah Paterson lépett az üzletbe. A lány tekintete az órára siklott. Elmúlt tizenegy! Sarah örökösen elkésett.

– Levelet kaptál – mondta a lány. – Azután érkezett, miután eljöttél.

Priscilla átvette és kibontotta a levelet. Az apjától jött. Tekintete gyorsan siklott lefelé, Hamishről szóló utalást keresett. Ó, meg is van! Halburton-Smythe ezredes mérges volt, amiért Hamish Macbeth még mindig távol van Lochdubhból. Tiltakozását meg is írta a rendőrfőnöknek. Méltánytalanság, hogy Lochdubht rendőr nélkül hagyják, még akkor is, ha Macbeth őrmester egy esetlen, mihaszna fajankó. Priscilla apja úgy ítélte meg, lánya túlságosan is kedves a falusi rendőrhöz, így sosem mulasztott el egyetlen esélyt sem, ha rosszat mondhatott Hamishről.

Priscilla hirtelen úgy érezte, London nagyon is unalmas hely a Skót-felföldhöz képest.

– Itt sosem történik semmi – mondta fennhangon.

– De, drágám, *történik!* – trillázta Sarah. – Tegnap este egy isteni partin összefutottam Peter Twisttel, és megveszi tőlem ezt a ritkaságszámba menő üzletet.

– Azért figyelmeztethettél volna, hogy el akarod adni – mondta dühösen Priscilla.

– Ne légy mérges, szívem! Nem leszel munka nélkül. Ide fogja hozni az összes isteni divatot. Minden fekete bőr, hisz tudod. Champers Campers lesz a bolt új neve, és mi állunk majd a kreációi között.

– Nem hinném, drága Sarah – felelte Priscilla. – Én kiszállok. Úgy értem, északra utazom.

– Tessék? Itt hagyod Londont a pusztaságért, éppen akkor, amikor történik valami? Már értem… egy pasit rejtegetsz odafönt.

– Ne butáskodj! – felelte hűvösen Priscilla. – Nézd csak, két nő épp ide tart. Hátha a változatosság kedvéért el tudunk adni valamit.

Hamish egy nyugodtabb folyószakaszt vagy öblöt keresett, ahol anélkül pecázhat, hogy orvhalászattal vádolhatnák. Az ösvény most a folyóval párhuzamosan haladt, de valamivel fölötte. Innen pillantotta meg az őrmester azt a nyugodt vizű kis medencét, amelyet sűrű cserjés vett körül. Ott zavartalanul elüldögélhet és horgászhat, mert meghallja a halőr közeledő lépteit. Ezt a helyet nem lehet egykönnyen megközelíteni.

Négykézláb lemászott, Mackó mögötte mászott-csúszott.

Hamish levette válláról a horgászbotot, és nekilátott összerakni. Már nem tűnt annyira jó ötletnek a horgászat, mint amikor még sütött a nap. Most csípett a hideg, az égbolt halványszürkéről ólomszürkére váltott, a szél sebesen nyargalt a víz fekete felszínén.

A hidegre mindig érzéketlen Mackó, gazdája mellé ülve a vizet figyelte.

A kutya egyszer csak fészkelődni kezdett. Halkan vinnyogott, beleszimatolt a levegőbe, mancsát Hamish karjára tette. A férfi megmerevedett, ő is szaglászni kezdett. Az eddig nyugatról fújó szél északnyugatira fordult, és foszlásban lévő holttest émelyítően édes szagát sodorta feléjük.

Hamish talpra ugrott.

– Hozd ide! – mondta Mackónak, a kutya azonban gyászos nyüszítéssel hátrálni kezdett.

Hamishnek összeszorult a gyomra. Ha a bűz egy rothadó állattetemből jönne, akkor Mackó nem így viselkedne.

A horgászbotját beékelte két szikla közé, s még mindig szimatolva keresgélni kezdett. Balra, ahonnan lemászott, erősödött a szag. Szorgalmasan szimatolt, szünetet tartott, majd ismét szimatolva négykézlábra ereszkedett, és mászni kezdett a sűrű aljnövényzetben a páfrányok, tüske- és rekettyebokrok között.

Megállt, és mozdulatlanná dermedt. A bűz itt annyira erős volt, hogy hányinger környékezte. Ekkor látta meg.

Sápadt kar nyúlt ki az egyik cserje alól.

Hamish hasra feküdt, benézett a bokor alá. Sandy Carmichael üveges tekintete bámult vissza rá.

Lerohant a medencéhez, összecsukta a horgászbotját, és Mackóval a nyomában menekült fölfelé a dombra.

Blair, Anderson és MacNab épp akkor értek oda, amikor kitört a hóvihar. Hamishsel egyetemben a rothadó holttest mellett várták az erősítést, a bokrok alatt összebújva. Az egyik percben úgy tűnt, már sosem érnek oda, aztán egyszer csak megjelentek. Éles lámpák világították be a szörnyű helyszínt, miközben sátrat emeltek a bokor meg a holttest fölé. Aztán odaért a patológus is, akit Blair megkönnyebbülten üdvözölt.

– Szerintem egyszerű kihűléses eset – mondta a főfelügyelő. – Menekült, lerészegedett, bemászott a bokor alá, és nem ébredt fel többé. Igen, ez pontot is tesz az ügy végére. – Egy flaskát vett elő a zsebéből, alaposan meghúzta, majd Hamishre kacsintott. – Nincs több gond a homárokkal, kölyök. A gyilkos halott, mi pedig azt mondhatunk, amit akarunk.

Hamish nem válaszolt, csak figyelte a sátorba bekúszó patológust.

Nagyon hosszú időnek tűnt, mire az orvos kihátrált a ponyva alól.

– Szóval? – kérdezte izgatottan Blair.

– Minden kétséget kizáróan gyilkosság – felelte a patológus. – Erős ütést kapott a koponyájára.

– Ő maga nem csinálhatta? – kérdezte szinte könyörögve Blair.

– Természetesen nem – vetette oda a patológus. – Telefonon jelentek az államügyésznek. Gyorsan fényképezzenek, különben mindnyájan itt rekedünk a hóban.

Másnap Hamish keskeny ösvényt takarított el a kocsibejáró széléig. Épp odáig jutott, mikor eldübörgött a ház előtt a hóeke, és annyi havat hányt a kertkapura, hogy mire a rendőr ellapátolta, folyt róla a veríték. Bement, lezuhanyozott, fölvette az egyenruháját, majd elbaktatott a Hotel Antsey-hez.

Blair szerencséjére a hóvihar távol tartotta az újságírókat, Hamish mindazonáltal épp idejében érkezett, hogy meghallja Ian Gibb kérdését:

– Ki találta meg a holttestet?

És a főfelügyelő válaszát:

– Valami helybéli idióta.

Túlontúl mérges volt ahhoz, hogy maradjon. Blair amúgy is minden lehetséges információt elhallgatna előle. A szálloda előtt Jimmy Andersonba ütközött.

– Félek bemenni – jegyezte meg vigyorogva Anderson. – Blair dühöngő őrült. Kinyírták az első számú gyanúsítottját.

– Biztosan megölték?

– Semmi kétség. És van itt még valami. Száz fontot találtak nála.

– A spórolt pénze nem lehetett – jegyezte meg Hamish. – Egy olyan piásnak, mint Sandy, már egy penny is égette a zsebét.

– Alighanem a gyilkost próbálta zsarolni. Száz fonttal befogta volna a száját.

– Amíg legközelebb le nem issza magát – felelte szomorúan Hamish. – Nem csoda, hogy megölték.

Anderson bement a szállodába, az őrmester pedig lesétált a vízpartra. Már nem esett olyan sűrűn a hó, ellátott a tó túlsó partjáig. A móló mellett katonai mentőhelikopter állt, a pilóta a gép oldalának támaszkodva cigarettázott.

Hamish odaőgyelgett hozzá.

– Még nem dobnak le élelmiszercsomagot? – kérdezte.

A pilóta megrázta a fejét.

– Ennél rosszabb időjárás várható. Most készülök felszállni, hogy feltérképezzem azokat a házakat, ahol majd a legnagyobb szükség lesz rá, és meg akarok győződni róla, hogy senki nincs bajban.

Halvány napsugár vetődött a tóra.

– Azonnal felszáll? – kérdezte Hamish.

A pilóta elnyomta a cigarettáját.

– Aha, máris indulok.

– Esetleg magával mehetnék egy fordulóra? – Hamish leküzdhetetlen vágyat érzett, hogy magasan szárnyaljon Cnothan fölött, az ott lévők fölött, és minden fölött, amit a hely képvisel.

– Persze, ugorjon be.

Az őrmester rögtön jobb kedvre derült, amikor a helikopter emelkedni kezdett. Sebesen vékonyodtak a felhők. Nagyon nyugodtan ült, kezét a térdén pihentetve, mint egy gyerek a körhintán, és elragadtatással nézett le a karácsonyi képeslapra emlékeztető tájra.

A pilóta a gyilkosság felől kezdte kérdezgetni, ő pedig szórakozottan válaszolt. Tekintetét le nem vette volna az alant elterülő fehér tájról.

– Azzal a két tanyaházzal nem kell törődni – magyarázta a pilóta. – Lakatlanok.

Hamish látta odalent a két házat, majd mögöttük, Cnothan irányában Mrs. Mainwaring családi házát. Sőt, magát a nőt is látta, épp havat lapátolt.

– Nahát, ez hihetetlen! – álmélkodott a pilóta. – Ott megy a vonat. Nem hittem volna, hogy képes keresztülvágni. Hajnalban biztos kiküldtek egy hóekét a sínekre.

A pilóta bedöntötte a helikoptert. A Cnothanból kikanyargó vasútvonal elképesztő hurokban tűnt el a dombok közé. Annak idején, amikor építették, egész Sutherlandet bebarangolta, hogy

elérje a nyaralókat meg a gazdagok vadászházait. Aztán eltűnt a nap, süvöltve visszatért a hóvihar, és elhomályosult a táj.

Ahogy a sutherlandiek általában, Hamish sem vesződött azzal, hogy távozáskor kulcsra zárja az ajtót. Ahogy fölfelé trappolt a rendőrőrs behajtóján, amelyet ismét vastagon hó borított, hangokat hallott a konyha felől.

Diarmuid Sinclair és Jenny az asztalnál ülve kávézgatott. A földön óriási doboz állt.

– Jaj, Hamish! – fogadta Jenny. – Muszáj segítened. Mr. Sinclair kisvasutat vett Seannak, és szeretné, ha összeraknád, hogy lássa, működik-e. Ő nem értette az utasításokat, de én sem vagyok túl jó az ilyesmiben.

– Nem pocsékolhatnám ezzel az időmet – felelte rossz lelkiismerettel Hamish. – Újabb gyilkosság történt.

– Tudjuk. Mrs. MacNeill az imént hívott, hogy miért nem tartóztatta le *azt* az illetőt. Megkérdeztem, ki volna az az illető, de nem volt hajlandó elárulni.

– Szerinte a lelkész felesége a gyilkos – felelte Hamish, miközben letérdelt a kőre, és elkezdte kicsomagolni a dobozt.

– Naná – felelte Jenny. – Mrs. MacNeill szerelmes Mr. Struthersbe. Már akkor is üldözte a lelkészt, amikor még élt a férje… és ennek csak négy éve. Ez az ügy igazán hátborzongató. Bárki ölte meg Sandyt és Williamet, biztosan őrült.

Hamish úgy gondolta, csupán néhány egységet szerel össze, a többit meghagyja nekik. Elvégre rendőr, és bármennyire hátramozdító is a főnöke, ő, Hamish Macbeth végzi a munkáját.

Ámde megnyugtatta és lebilincselte, ahogy a miniatűr táj nőttönnőtt a keze alatt az apró fákkal meg a kis állomásokkal.

Végül elkészült a játék vasút, Jenny és Diarmuid a földre telepedve, átszellemülten nézte a körbe-körbeszáguldó szerelvényeket.

Hamish fölállt.

– Készítek magunknak kávét, aztán megyek a dolgomra.

Elnézően mosolygott le a fiatal nőre és az idős férfira, akik olyan izgatottak voltak, akár a gyerekek. Később, egyik kezében a kávéskannával, tátott szájjal bámulta a miniatűr tájat.

A konyhaszekrényhez rohant, mosóport vett elő, letépte a zacskó tetejét, és a fehér szemcsék úgy hullottak a játékvasútra, akár a hó.

– Nahát, te eszetlen félkegyelmű! – kiáltotta Diarmuid. – Mégis mit képzelsz, mit művelsz?

– Hagyd abba! – visította Jenny. – Tönkreteszed Diarmuid ajándékát!

Hamish ledobta a mosóporos zacskót, és magára terítette a vízhatlan köpenyt.

– Szólj Blairnek, hogy egy kis ideig távol leszek – mondta.

Diarmuid és Jenny döbbenten meredt egymásra, amikor az őrmester kiviharzott a konyhaajtón. Hallották, ahogy felbődül a Land Rover motorja, és a kocsi csúszkálva elindul a havon.

– Ne aggódjék, Mr. Sinclair – nyugtatgatta az öreget Jenny. – Hozom a porszívót, és eltüntetjük a mosóport. Blairnek pedig nem mondok semmit. Csak üvöltene velem, őrültnek nevezné Hamisht, én pedig képtelen volnék ellentmondani neki.

A vonat, amely Diarmuid Sinclairt visszavitte Cnothanba, a napi újságokat is szállította. Ian Gibb, talán mert nem volt ideje szóvirágokat kitalálni, amatőr riporterből profivá avanzsált. A *Daily Recorder* címlapon hozta a legújabb gyilkosságról szóló sztoriját, valamint a *TITKOLÓZIK A FELFÖLDI RENDŐRSÉG?* című képes tudósítását a két középső oldalon.

Blair dühe nem ismert határokat. Számos mogorva telefonhívást kapott a feletteseitől. Megkísérelte rávenni a patológust a hazugságra, miszerint Sandy meggyilkolása öngyilkosság volt, az orvos azonban annak rendje és módja szerint ezt is beleírta a jelentésébe.

A detektív-főfelügyelő úgy érezte, veszélyben az állása. A rendőrőrsre ment, hogy Hamish Macbethen töltse ki a mérgét, és majdnem dührohamot kapott, amikor az őrmester helyett egy

kisbérlőt meg a festőnőt találta ott. Játék vonattal szórakoztak a konyhában.

Ahogy telt-múlt az idő, és Hamishnek nem volt semmi nyoma, Blair nekiállt jelentést fogalmazni. Ha bármi jó származik ebből a katyvaszból, hát az elégtétel lesz, hogy kirúgatja Hamish Macbethet.

Két nap telt el. Elállt a havazás, megtisztították az utakat, és a sajtó úgy repült rájuk, akár a dögkeselyűk. Blair főnöke Strathbaneben elolvasta a Hamish Macbeth őrmester bűneiről szóló jelentést, és megkérdezett egy kollégát, mi ez az egész, mire az illető lakonikusan azt felelte, hogy állítólag ez a falusi rendőr oldotta meg a két előző gyilkossági ügyet Sutherlandben, noha Blair magának tulajdonította az érdemet, és a főfelügyelő jelentése feltehetően kicsinyes rosszindulatból készült.

A rendőrfőnök felhívta Blairt. Éles hangon közölte vele, hogy ne arra vesztegesse az idejét, hogy holmi falusi rendőrről ír ostobaságokat, hanem oldja meg a bűntényt.

– Mi a helyzet a homárokkal? – kérdezte panaszosan Blair. Erre azt a választ kapta, hogy a homárok dolgával majd akkor foglalkoznak, miután elcsípte a gyilkosát.

A főfelügyelő egész éjjel álmatlanul forgolódott. Arra a következtetésre jutott, hogy Hamish nem viccből rohant el. Valami fontos nyomra bukkant, és nem akarja megosztani vele. Ha az őrmester megoldotta az ügyet, neki semmi esélye nem lesz learatni a babért. Hamishnek bizonyára előléptetésre fáj a foga. Nem, dehogy, gondolta Blair, mikor a pirkadat belopózott a hotelszobájába. A múltban nem mutatott különösebb érdeklődést a nyomozómunka iránt. Mindkét esetben csak összehívta a gyanúsítottakat, rájuk támadt, és a bűnös megtört.

Blair hirtelen fölült. Ez az! Mindenkit, aki esetleg haragot táplált Mainwaringgel szemben, összetrombitál a Clachanba, és addig fogja ott tartani és megizzasztani őket, ameddig a törvény engedi. Végül valaki csak feladja.

Fél üveg whiskyt kapott föl egy kisasztalról, és jó nagyot kortyolt belőle. Mivel az ital a fejébe szállt, még inkább meg volt győződve róla, hogy beválik a terve.

Mire Hamish Macbeth visszaidétlenkedik, ő már meg is oldotta az ügyet.

Kilencedik fejezet

...az igazság napfényre kerül
a gyilkosságot nem lehet sokáig eltitkolni...

WILLIAM SHAKESPEARE: *A VELENCEI KALMÁR*\'7b1\'7d

Immár két napja voltak megszakításokkal összezsúfolva a Clachanban. Mindenkinek egyre fogyott a türelme, jó néhányan már az ügyvédjüket is magukkal hozták.

A kollektív, brutális kihallgatás feldühítette valamennyiüket. Terítékre kerültek Jenny sétái Mainwaringgel, miként az is, hogy a férfi kritizálta a festményeit, továbbá Helen Ross látogatása Invernessben. Jamie Ross orrba akarta vágni Blairt, de az ügyvédje visszafogta, majd elmagyarázta, hogy Mrs. Rossnak sosem állt szándékában viszonyt kezdeni Mainwaringgel, pusztán elment vele, mégpedig a férje tudtával, hogy kiderítse, miben sántikál a férfi. Mr. Ross gyanúja szerint ugyanis Mainwaring rivális üzletbe akart kezdeni.

Aztán Jennyt vádolták meg, hogy viszonya volt Mainwaringgel. Amikor hevesen tiltakozott, kerek perec a szemébe mondták: összefeküdt a helyettes rendőrrel, következésképp ne csodálkozzék, ha megkérdőjelezik az erkölcseit. Jenny azonmód átvágott a helyiségen, és felfogadta a Ross házaspár ügyvédjét, Blair pedig éktelen dühvel nézett a nőre.

Agatha Mainwaringbe kezdte belemélyeszteni a fogát, amikor kivágódott a Clachan ajtaja, és Hamish Macbeth sétált be a kocsmába. Lerántotta magáról vízhatlan köpenyét, majd szomorúan pásztázta végig az egybegyűlteket. Mrs. Struthers csöndesen sírdogált, a férje vigasztalta. Helen Ross elveszítette szokásos nyugalmát, épp a parázsló csikkről gyújtott rá egy újabb cigarettára.

Hamish a terem túlsó oldaláról is megérezte Alistair Gunn félelmét. Davey Macdonald, Alec Birrell és az autószerelő Jimmy Watson szintén jelen volt, feleségestől, lányostul. Mrs. MacNeill is ott ült. Harry Mackay a Ross házaspár mellett foglalt helyet, szinte alig látszott a kék füstfelhő mögött. Minden szem az őrmester felé fordult.

– Valamennyien hazamehetnek – mondta fáradtan Hamish. – Kivéve Harry Mackayt. Ő a gyilkos.

Elképesztő lárma és kavarodás támadt. Hamish, a hepciásan üvöltöző főfelügyelőre rá se bagózva, átvágott a helyiségen, és megállt az ingatlanügynök előtt. Világosan és határozottan megvádolta William Mainwaring és Sandy Carmichael meggyilkolásával.

– Én foglalkozom ezzel az üggyel! – üvöltötte Blair, és végre meg is hallották. – Mackaynek nem volt indítéka.

Hamish az ingatlanos elé húzott egy széket, és anélkül, hogy levette volna róla a szemét így felelt:

– Nagyon is erős indítéka volt.

Harry Mackay mozdulatlanul ült, arcán félmosoly, ujjai közt elfelejtett cigaretta égett.

– A következő történt – mondta még mindig állhatatosan Mackayt nézve Hamish. – Lementem Edinburgh-ba, az ingatlanközvetítő cég központi irodájába. Ott közölték velem, hogy csakugyan van egy ügyfelük Mrs. Mainwaring ingatlanára. Az illető neve Paul Anstruther, valamikor Cnothanban lakott, és építési vállalkozó, legalábbis annak mondja magát. Fölkerestem az illetőt. Nyaralóvá akarja átalakítani a házakat, majd kiadni őket. Megjegyeztem neki, hogy nem sokat fognak fizetni egy nyaralóért a kietlen Skóciában, amikor Spanyolországban is bérelhetnek, ahol ráadásul süt a nap. Mr. Anstruther csak nevetett, és azt felelte, rengeteg az érdeklődő.

Hamish pillanatnyi szünetet tartott, majd folytatta.

– Onnan egyenesen a *Scottish Telegraph* irodájába mentem, és a vasút felől érdeklődtem. Valahol hallottam az átalakításával kapcsolatos tervekről. Egy készséges újságíró elmesélte, hogy bár a

Dornoch–Firth vasúti híd ötletét elvetették, a kormány meg akarta mutatni, hogy nem hanyagolja el Skóciát, így aztán egy olcsóbb kompromisszumban állapodtak meg: levágják azt a nagy hurkot Cnothan után, és egyenesen futó nyomvonallal helyettesítik. Na mármost, az a sínpár pontosan Mainwaring három kisbérletén haladna keresztül. Szóval óriási kártalanítást fizetnének a földek elvesztéséért. Amikor Cnothan fölött repültem, akkor vettem észre, hogy a Mainwaring-féle területek a földrajzi fekvésük miatt tökéletesek volnának a vasúti vágányvonalnak. Aztán elmentem a rendőrségre, és kiderítettem, hogy Mr. Anstruther egy szerencsejátékklub résztulajdonosa. Fölkerestem hát a klubot, ahol az egyik alkalmazottat lefizetve betekinthettem a könyvelésbe. És bizony kiderült, hogy Harry Mackay jelentős összeggel tartozik Anstruthernek.

Hamish ismét hatásszünetet tartott.

– Amikor Paul Anstruthert felvilágosítottam, hogy talán belekeveredett egy gyilkossági ügybe, megadta magát. Abban állapodtak meg, hogy az üzletet a megszokott módon adminisztrálják le, az ingatlanközvetítőn keresztül. Amikor Anstruther megkapja az állami kártalanítást, eltörli Mackay adósságát, és még azon felül is egy vagyont keres. Úgy gondolom, ha Mackay nem lépett volna az adóssága eltörlése ügyében, akkor Anstruther töröltette volna el *őt*. A rendőrségen csúnya sztorikat emlegettek, hogy miként bánik azokkal, akik nem fizetnek. Anstruther egyébként a Mainwaring-földekkel szomszédos tanyán nőtt fel. Úgy vélte, Mainwaringnek óhatatlanul tudnia kellett a vasútról, és csalárd módon vette rá a rokonait, hogy olcsón adják el neki a kisbérletet. Anstruther gazdaként akarta „eladni magát”, amíg elintéződik a kártalanítás. Kisbérlő fiaként, aki egy tanyán nőtt fel, nem akadt gondja a Kisbérlők Tanácsával sem.

Hamish elhallgatott, majd máris folytatta.

– Néhány nappal ezelőtt, amikor magánál jártam, Mackay, feltűnt, hogy számos, alkoholizmussal foglalkozó kiadvány sorakozik a könyvespolcán. Vagyis tisztában volt vele, mi történik, ha otthagyja azt a pohár italt Sandy Carmichaelnek a homármedencén. Sandy

biztosan megissza, utána pedig még többet akar. Őt így tette félre az útból. Fölhívott engem, hogy kénytelen legyek kimenni a Horgászpihenőbe. Tudott arról, hogy Mainwaring azt tanácsolta Rossnak, ne alkalmazza Sandyt, következésképp előbb-utóbb megjelenik a telepen. Az igazat megvallva, ez hazardírozás volt, de ön *szerencsejátékos.*

Harry Mackay megtalálta a hangját. Krákogott, majd megköszörülte a torkát.

– Ez egy rakás baromság, Macbeth. Oké, tartoztam Anstruthernek, de *ő* a maga embere. Minden oka megvolt rá, hogy gyűlölje Mainwaringet. Tisztában volt vele, hogy a pasas csúnyán átejtette a rokonait. Az alkoholizmusról szóló könyveket pedig a húgomnak szántam. Invernessben volt elvonón, ám amire odaértem a könyvekkel, eltűnt onnan. – A férfinak remegett az ajka. Elővett egy zsebkendőt, és megtörölte a száját. – Nekem ehhez semmi közöm. Semmi. És nem tudja bizonyítani.

Hamish továbbra sem vette le a tekintetét Mackayről.

– Két halál – mondta szelíd, dallamos hangon. – Sandy tudta, mit követett el, ezért őt is megölte. Két halál, és mindez semmiért. Ám van valami, amit nem mondott el Anstruther barátjának, mégpedig azt, hogy egy hónappal ezelőtt a teljes vasúti projektet levették a napirendről, és ha rájönne, hogy maga három értéktelen ingatlant vetetett meg vele… Nálunk nincs halálbüntetés… egyelőre, de Anstruther ez esetben örömmel eljátszaná a hóhér szerepét. Ámbár erre még könnyen sor kerülhet, ugyanis nagy élvezettel számoltam be neki a terv elvetéséről. A városatya, akit megkent, hogy tájékoztassa a vasúttal kapcsolatos első titkos megbeszélésről, nyugdíjba ment, mire a második titkos megbeszélésre sor került, amelyen végleg ejtették a projektet. Tehát, mi legyen, Mackay? Egy szép, biztonságos rendőrségi fogda vagy Anstruther emberei, akik keresik magát?

Hosszú csönd következett. Senki nem szólalt meg, senki nem mozdult. A feltámadó szél sírt a Clachan körül, hó kopogott az ablaküvegeken.

– Nem volt tervem – szólalt meg aztán ernyedten Mackay. – Követtem Mainwaringet. Föl akart jelenteni a központi irodában. Kirúgtak volna. Féltem, hogy elveszítem a munkámat. Nem gondoltam, hogy Mainwaring csakugyan tud a vasúti projektről. Azt hittem, csak fölvásárol olcsó ingatlanokat abban a reményben, hogy egy napon majd megemelkedik az értékük. Sosem volt jó feje az üzlethez. Megsértett engem, itt, a Clachanban. Távoztam, aztán vártam, amíg távozik. Követtem a Cnothani Vadfeldolgozóhoz. Az út mentén találtam egy rozsdás csődarabot, és zsebre vágtam. De… még mindig nem akartam megölni. A telepen körülnézett, megpróbált bemenni az irodába, de zárva volt az ajtó. Utánamentem, abba az épületbe, ahol a homárok vannak. A legnagyobb homármedence szélén ült, egy noteszt vett ki a zsebéből, és írni kezdett. A betontank oldalánál üres poharat láttam. Mainwaring letette a jegyzetfüzetét a medence mellé. Tudtam, hogy Jamie-nek ír üzenetet, nyilván arról, hogy Sandy elhagyta a posztját. Eszébe sem jutott, hogy Sandy esetleg visszamegy. Az iránta érzett összes gyűlölet felforrt bennem, és egy szempillantás alatt arra is rájöttem, hogy ha ő eltűnik, Mrs. Mainwaring talán eladja a kisbirtokokat, és akkor biztonságban leszek Anstruthertől. Erősen rávágtam, ő pedig beleesett a…

Blair villámgyorsan mozdult. Félrelökte Hamisht, és hatalmas, húsos tenyerével befogta Harry Mackay száját.

– Elég ebből! – kiáltotta. – Anderson! MacNab! Vigyék Strathbane-be, és rabosítsák!

– Szóval – mondta Hamish Macbeth aznap este Jenny Lovelace-nek –, gőzöm sincs róla, miért hallgattatta el Blair éppen abban a pillanatban Mackayt.– Természetesen tudta. A főfelügyelő felfogta, hogy a homár-téma fog előkerülni.

Most azon tűnődött, mi módon fogja Blair eltitkolni a bizonyítékot.

Jenny a férfi nyúzott arcára nézett.

– Szeretnél egyedül lenni ma éjszaka? – kérdezte csöndesen.

Hamish határozottan nem akart egyedül maradni, viszont úgy érezte, bizonyos tekintetben kihasználja Jennyt. Első a lánykérés. Utána az ágy.

Alig láthatóan bólintott, mire Jenny gyöngéd puszit adott az arcára, megsimogatta Mackót, majd elment.

Abban a pillanatban csörögni kezdett a telefon, Jimmy Anderson jelentkezett Strathbane-ből.

– Megvan a teljes vallomás – jelentette vidáman. – Szeretnéd hallani a végét?

– Ki vele!

– Tehát, onnan folytatva a sztorit, ahol Mackay abbahagyta. Rávágott Mainwaring tarkójára, aki beledőlt a medencébe. Mackay elmenekült, és magával vitte az üzenetet. Amikor hallott a csontvázról, nagyon jól tudta, kié, sőt azt is, hogyan lett belőle az, arról viszont gőze sem volt, hogy ki vette ki a medencéből, és takarította el. Érted? Azon imádkozott, hogy egy barátságos helybéli legyen, aki megpróbálja palástolni a gyilkosságot, olyasvalaki, aki holtan akarta látni Mainwaringet. Aztán megjelent Sandy az aranytollal. Mackay akkor ejtette ki a zakózsebéből, amikor Mainwaring elmerült, ő pedig áthajolt a medence szélén. Sandy az összes ruhát és minden egyebet elvitt, ami éghető volt, azt elégette, a műfogsort a lápon dobta el, az órát pedig a Cnothan-tóba hajította. Még a hamut is összelapátolta egy zsákba, nehezéknek téglát rakott bele, és elsüllyesztette egy tőzeglápon. Sandy pénzt akart. Mackay úgy intézte, hogy odafönt találkozzanak, a folyónál, és amikor Sandy odaért, megvárta, amíg átszámolja, és a dzsekije zsebébe rakja a pénzt, aztán előkapta a már bevált rozsdás csövet, és fejbe verte vele Sandyt. A bokor alá vonszolta a testet. Aztán eszébe jutott a pénz. Vissza akart menni érte, de mégsem tudta rávenni magát, hogy a holttest közelébe menjen.

– És hogyan palástolhatjátok el továbbra is a homár-ügyet? – kérdezte Hamish.

– Nem tudom. Blair esetleg megpróbálja téves irányba terelni az igazságszolgáltatást. „Nézze, fiacskám, nem beszél a homárokról, és

én gondoskodom róla, hogy enyhébb büntetést kapjon.” De igazából nem tudom. Ki volt az a riporter, aki beszélt neked a vasútról? Az a londoni?

– Igazából nem riporter – felelte Hamish. – A másodunokatestvérem, aki a *Scottish Telegraph*nál takarítónő. Ő mindent elolvas, amit a papírkosárban talál. Tavaly beszélt nekem a vasút tervéről, de teljesen megfeledkeztem a dologról, csak a minap jutott eszembe. Tehát Mainwaring, amikor elhatározta, hogy belekontárkodik Jamie Ross életébe, ha úgy vesszük, maga hozta meg a saját halálos ítéletét. Ő hagyta azt a pohár whiskyt a medence szélén, és Mackay akkor kapta el, amikor visszament érte. Vagyis nem egy előre megfontolt, hidegvérű gyilkosság volt. A whiskyt nem Mackay hagyta ott Sandynek, és a boszorkány-ügynek sincs semmi köze az egészhez… Ha jól sejtem, a következő, amit mondani akarsz, hogy a hamis hívás, amivel eltüntettek engem az útból, szintén valaki más műve volt.

– Pontosan. Mackay vakon megesküszik rá, hogy nem ő telefonált.

– Alistair Gunn – vágta rá hirtelen Hamish. – Lefogadom, hogy ő volt. Bűzlött a félelemtől, amikor odaértem a Clachanba. Valószínűleg úgy gondolta, ha rábizonyítjuk a link telefonhívást, akkor őt fogjuk gyanúsítani a gyilkossággal. Hallottam, már kiadták Mainwaring földi maradványait, és holnap lesz a temetés.

– Elmész?

– Nem – felelte Hamish. – Azt hiszem, ágyban töltöm a napot. Megtaláltam a gyilkosotokat, és megérdemlek egy rövid pihenést.

– Pokoli mázlid volt – mondta Anderson. – Derűs viszontlátást! Aztán spórolj meg nekem egy kis whiskyt a következő gyilkosságra!

Másnap reggel hét órakor a telefon éles csörgése ugrasztotta ki Hamisht az ágyból. Átbotorkált az irodába, és fölvette a kagylót. A vonal túlsó végén Blair hangja szinte szemérmetlenül vidám volt.

– Óriási hírek, fiam! – ujjongott. – Minden gondnak, bajnak vége.

– Mi történt?

– Az éjszaka Mackay felkötötte magát a cellájában. Nem tudott beszélni, így azt mondhatunk, amit akarunk a halálesettel kapcsolatban.

– Tehát, mi a hivatalos szöveg?

– Nos, olyasmi, hogy levágta a hulláról a húst, majd bedobta a tóba, és amikor kirakta a csontvázat a lápra, a varjak, az egerészölyvek meg a kis rókák rágták le róla a többit… Így keletkeztek a csontokon a karmolásnyomok. Sandyt és a homárokat meg se kell említeni.

– Biztos benne, hogy öngyilkosság történt? – kérdezte élesen Hamish.

Hosszú csönd következett, majd Blair halkan és fenyegetőn folytatta:

– Maga csak ne dugja bele azt a hosszú, felföldi orrát. Magának már semmi köze hozzá. – Ezzel lecsapta a kagylót.

Hamish visszament a hálószobába felöltözni. Hányinger kerülgette. Nem tudta kiűzni fejéből a cellába tett éjféli látogatás képeit, az erőszakkal felakasztott fogolyét.

Ismét csörgött a telefon. Sokáig várt, mielőtt átsétált az őrsre, és válaszolt. Jimmy Anderson kereste.

– Hallottam a hírt – mondta mogorván Hamish.

– Igen, épp ezért hívlak. Nyugi, Mackay valóban öngyilkosságot követett el. A patológus megerősítette, ő pedig annyira gyűlöli Blairt, hogy bármit megadott volna, ha gyilkosságnak állíthatja be, de a legcsekélyebb kétsége sem lehetett az önkezűség felől.

Hamish megkönnyebbülten sóhajtott.

– Kösz. Nagyon köszönöm.

Anderson kuncogott.

– Tudom, mennyire imádod Blairt, és gyanítom, mit gondolsz. Na, szia!

Hamish Macbeth egyenesen visszabújt az ágyába, és elaludt.

Mackó ébresztette, az ingujját ráncigálta.

– Sétálni akarsz, kölyök? – motyogta az őrmester.

Teljesen felöltözve feküdt az ágyban. Fölkelt, s amikor kikukucskált az ablakon, egy hófalra bámult.

Felnyögött.

– Jó lesz, ha nekilátok alagutat ásni, másképp nem jutunk ki innen.

Abbamaradt a havazás, és amire Hamish ellapátolt egy ösvénnyi utat a kapuig, már sötött a nap. Türelmesen megvárta, amíg Mackó kiugrálja magát a hókupacok között. A hatalmas hóeke pöfögött el az úton, s ezúttal is jó adag havat szórt a kertkapura.

– Hagyjuk – morogta Hamish. – Úgysem várok ma látogatókat.

– Halló! Hamish Macbeth! Odabent van? – kiáltotta egy férfihang a hófal túloldaláról. Jamie Ross.

– Mi baj? – kiáltott vissza Hamish.

– Csak néhány szót szeretnék váltani magával – kiabálta Jamie. – Én innen lapátolok, maga a saját oldaláról csinálja, és középen találkozhatunk.

Hamish fölsóhajtott, fogta a lapátot, és addig ásott, míg végül sikerült egy nyílást vágni a hófalban. Jamie és Helen Ross állt a másik oldalon.

– Jöjjenek be! – mondta vonakodva az őrmester.

Előrement az ösvényen, és a konyhába vezette őket. Helen Ross gyönyörűbb volt, mint valaha. Fehér dzsekit viselt, skarlátvörös gyapjú kezeslábast és magas szárú, fehér csizmát.

– Remélem, nincs több gond – tudakolta Hamish.

– Úgy éreztük, tartozunk önnek egy magyarázattal – felelte feszélyezetten Jamie. – Nézze, én mondtam Helennek, hogy flörtöljön Mainwaringgel, és derítse ki, tudott-e a vasúttal kapcsolatos tervekről.

– Ezek szerint ön tudott róla?

– Igen. Arról viszont nem, hogy elvetették a tervet.

– Nem lehetett különösebben titkos az a megbeszélés – jegyezte meg Hamish. – Kezdem azt hinni, hogy egész Sutherland tudott róla.

– Ami Mainwaringet illeti, neki halvány fogalma sem volt a tervezett vasútvonalról, de különben sem állt szándékában eladni semmit.

– Hát – sóhajtott fel Hamish. –, már amúgy is túl vagyunk az egészen. Miért mondják most el nekem?

– Helen nem szerette volna, ha rosszat gondol róla. Ezért találta ki azt a mesét az unatkozásról meg minden.

– Bárcsak inkább a vasútról beszélt volna! – csattant fel Hamish. – Rengeteg időt takaríthattunk volna meg.

Miközben beszélt, kíváncsian fürkészte Helen arcát. A nő rámosolygott, és meggyújtott egy cigarettát. Hamishnek olyan érzése támadt, hogy a nő bizonyos fokig igazat mondott neki – csakugyan élvezte Mainwaring társaságát, Invernessben azonban csalódott benne.

– És meg sem fordult a fejében, hogy rosszat művel, ha kockára teszi a felesége jó hírét? – kérdezte.

– Nem – felelte zavartan Jamie. A levegőben ott lógott a tény, hogy ez az egész Helen ötlete volt. – De én mondom magának, Hamish, soha többé nem tenném meg. Csak hajtottam és hajtottam a pénzért, aztán még több pénzért, de azt hiszem, a kapzsiság és a becsvágy olyan dolgokra kezd rávenni, amelyek nem férnek össze a lelkiismeretemmel. Kénytelen leszek valami új üzletbe fogni, hiszen az esküdtszéki tárgyaláson úgyis terítékre kerülnek az én kannibál homárjaim, és akkor nekem befellegzett.

– Nem fog kiderülni – mondta Hamish. – Mackay felakasztotta magát az éjjel.

– Bölcs ember – jegyezte meg Helen Ross, majd nagy füstkarikát fújt.

Jamie elengedte a füle mellett az asszony megjegyzését.

– Remélem, öngyilkosság volt – mondta.

– Semmi kétség nem fér hozzá.

Jamie mintegy kábulatban szólalt meg:

– Egész éjjel fönt voltam, azon töprengtem, mitévő legyek. Most szükségtelen vesződnöm ezzel, de tudja, óhatatlanul fáj a szívem

Mackayért. Magam is szívesen kinyírtam volna Mainwaringet. Akkor hát, mi megyünk is.

Hamish követte őket a tekintetével, amíg óvatosan végiglépkedtek az ösvényen. Jamie fogta a felesége karját, nehogy az asszony elcsússzon.

– Kész csoda, hogy Jamie Ross nem nyírta ki Mainwaringet – magyarázta Hamish a kutyájának –, ugyanis a fickó egy Lady Macbethet vett feleségül, és még csak nem is tud róla.

Hamish minden jó szándéka dacára aznap este Jenny lakályos konyhájában találta magát. A nő kipirult, izgatott volt, és furamód bűntudatosnak tűnt. A férfi kérdésére, mi baj, csak elpirulva azt felelte:

– Semmi.

Kellemes vacsorát költöttek el együtt, majd ágyba bújtak – még az eddigieknél is szenvedélyesebb éjszaka volt.

Hamish pirkadatkor ébredt. Felkönyökölt, úgy szemlélte az alvó Jenny kipirult arcát, fekete fürtjeit. Eldöntötte, hogy feleségül kéri. Az a beteges, természetellenes vágyódása Priscilla iránt hamarosan a múlté lesz. Visszadőlt a párnára, s a tarkóján összekulcsolt kézzel azon elmélkedett, mit gondol majd a lány, amikor értesül a házasságáról. Természetesen helyénvalóan cselekszik, mint mindig. Melegen gratulál, és alkalomhoz illő ajándékot küld. Ám amikor megjelenik majd a lochdubh-i konyha ajtajában, többé nem barát lesz, hanem betolakodó.

Talán születnek Jennyvel gyerekei, akkor vásárol nekik játék vasutat, és megtaníthatja őket horgászni. Ismét elszenderedett. Álmában az esküvőjét ülte Jennyvel, Priscilla pedig épp bevallotta neki, hogy mindig is szerelmes volt belé.

Hamish hangos nyögéssel ébredt. Jenny mocorgott, egyik karjával átölelte a férfi mezítelen mellét.

– Ébren vagy, Hamish? – súgta.

– Igen – felelte szomorkásan a férfi. Meg kell kérnie a kezét. Most vagy soha.

– Van valami, amit el kell mondanom neked.

Mindketten megfordultak, és egymásra meredtek, hiszen egyszerre mondták ki ugyanazt a mondatot.

– Először te – mondta Hamish.

– Nem lesz könnyű – kezdte Jenny. – Szeretlek, Hamish, de visszamegyek a férjemhez.

– Azt hittem, elváltatok.

– Igen, elváltunk, de ez a szörnyű gyilkosság, és az, hogy Mainwaring becsmérelte a képeimet, hirtelen ráébresztett arra, hogy még mindig szeretem Andrew-t. Tegnap este fölhívott Kanadából. Szeret, és azt akarja, menjek vissza hozzá.

Hamisht először majd szétvetette a merő férfias düh, ám rögtön valami furcsa, lebegő megkönnyebbülés követte ezt az érzést.

– Nagyon jók vagyunk együtt az ágyban – mondta halkan Jenny –, de ez nem elég, igaz?

– Azt hiszem, nem. Mikor mész el?

– Néhány hónapig még maradok. El kell adnom, amim itt van, és Kanadába kell szállíttatnom a festményeket meg a holmimat. Haragszol rám, Hamish? Nem kellett volna lefeküdnöm veled, de csak úgy megtörtént.

Jenny leszállt az ágyról, az ablakhoz ment, és félrehúzta a függönyt. Öklével megtisztítva a bepárásodott ablakot, kikukucskált. Megborzongott, összefonta karját meztelen keble előtt.

– Már megint havazik. Mit szeretnél csinálni?

– Gyere vissza az ágyba, és megmutatom – felelte Hamish Macbeth.

A hátralévő idő, amit Hamish még Cnothanban eltöltött, csöndesen, eseménytelenül zajlott. A havat két héten át tartó, szűnni nem akaró felhőszakadás követte. Nem szeretkezett többé Jennyvel, hiszen mindkét oldalon tovatűnt a vágy, és kellemes barátság lépett a helyébe.

Hosszú idő óta az első napsütötte reggel üdvözölte az őrmester utolsó cnothani napját. Még MacGregor hazaérkezése előtt akarta elhagyni a rendőrőrsöt. Fütyörészve takarította végig a helyiségeket,

aztán az összes élelmet kiürítette a konyhaszekrényekből, és átvitte Jennynek.

– MacGregor semmit nem hagyott itt nekem, és pontosan ugyanazt fogja találni, amikor visszatér – magyarázta. – Három röhejes üveg hiányzik a vacak bárszekrényéből, azokról hagytam neki egy üzenetet. Számlázza le Blairnek.

– Készítettem neked szendvicset és egy termosz kávét az útra – mondta Jenny.

Hamish a karjába vonta, és gyöngéden megpuszilta a nőt.

– Hiányozni fogsz.

Jenny szipogott egy kicsit, a férfi zubbonyába temette az arcát.

– Meglátogathatsz minket Kanadában.

– Nem, Jenny. Nem volna bölcs dolog. Időnként küldök neked néhány sort.

– Van számodra egy ajándékom.

A nő a sarokba ment, és egy nagy, szögletes csomagot vett a kezébe.

– Mi ez? – kérdezte Hamish.

– Az a kép a Clachan Mohrról, amelyet akkor festettem, amikor dühös voltam.

– Egy rakás pénzt kaphatnál érte – mondta feszélyezetten Hamish. – Vagy odaadhatnád a férjednek. Soha többé nem nevezne desszertdoboz-festőnek.

– Beismerte, hogy féltékeny volt – felelte vidáman Jenny. – Valójában tudja, hogy jók a képeim. Ezt a festményt voltaképp nem is szeretem.

– Jó, akkor elviszem – mondta Hamish. Magában pedig arra gondolt, milyen kár, hogy Jenny nem jön rá, hogy a volt-lesz férje először igazat mondott, most viszont feltehetően diplomatikus volt.

A kis lochdubh-i autóbusz csikorogva fékezett le a postahivatal előtt, mikor egy órával később az őrmester ott állt a csomagjaival, a festményével meg a kutyájával.

A sofőr gonosz pillantást vetett rá, majd elment cigarettát venni.

Hamish fölkászálódott a buszra. Az egyik ülésre a csomagját tette, a másikra ő telepedett le, maga mellett Mackóval. Az egész város lusta aranyfényben fürdött, az emberek csak úgy céltalanul kószáltak, szinte megrészegítette őket a szokatlan meleg.

Egy autó húzott a busz mellé. Hamish szórakozottan lenézett a kocsiból kiszálló sofőrre, és majd kiugrott helyéből a szíve. Priscilla Halburton-Smythe. A férfi maga elé bámult, szárnyalt a lelke.

Priscilla bedugta fejét a busz ajtaján.

– Akar egy lochdubh-i fuvart, zsaru? – kiáltotta.

Mackó elragadtatott vakkantásokkal vetette magát a lányra.

– Ja, az óriási volna – mondta gyanakvó tekintettel Hamish.

Megpróbált nem Priscillára nézni, de fájdalmasan tudatában volt a karcsú, stílusos eleganciának, aranyszőke hajának.

A táskáival meg a festménnyel birkózva leszállt a buszról.

Priscilla kinyitotta a csomagtartót.

– A bőröndöket ide tedd. Mi az a csomag? Festménynek látszik.

– Az is – felelte Hamish. – Inkább a hátsó ülésre teszem, nehogy megsérüljön.

– Mackó nem fog ráülni?

– Nem. A padlón fog aludni, hiszen ismered.

– Valóban. – Miután elrendezte a férfi táskáit, Priscilla lecsapta a csomagtartó fedelét. Tekintete tiszta volt és nyugodt, egy kicsit mégis kérdő. – Nem fogadtál valami lelkesen – mondta.

– Örülök, hogy látlak – felelte formálisan Hamish, majd miután Mackót és a festményt elhelyezte az autó hátsó részében, beszállt az utasülésre.

Priscilla már el akarta indítani az autót, amikor hirtelen leállította a motort:

– Egy nő szalad felénk. Ismered?

– Jenny az – felelte Hamish, és letekerte az ablakot.

– Örülök, hogy még elkaptalak – zihálta Jenny. – Megfeledkeztél a szendvicsekről és a termoszról. – A férfi mellett ülő Priscillára nézett.

– Priscilla, ő Jenny Lovelace. Jenny, ő Priscilla Halburton-Smythe.

Priscilla átnyúlt Hamish előtt, és kezet fogtak. Aztán Jenny szörnyen elpirult.

– Ó, olajos lett tőlem a keze, nagyon sajnálom.

– Semmi gond – mondta Priscilla. Kinyitotta a retiküljét, s egy csomag papír zsebkendőt meg egy kis üveget vett elő. – Van nálam lakklemosó, az majd leviszi.

Le bizony, gondolta morcosan Hamish.

– Esetleg… válthatnék veled egy szót négyszemközt, Hamish? – kérdezte Jenny.

A férfi kiszállt az autóból. Priscilla nézte, amint Jenny mond neki valamit, majd hevesen átöleli Hamish magas alakját. Ostobán és szerencsétlenül érezte magát, azt kívánta, bárcsak el se jött volna. Telefonált Cnothanba, és megtudta, hogy Hamish ma hagyja el a várost. Egy nő válaszolt a hívására a rendőrőrsön. Talán Jenny.

– Biztosan ő keresett tegnap, amikor nem voltál az irodában – suttogta Jenny. – Elfelejtettem szólni, ne haragudj.

– Semmi gond. Viszlát, Jenny, és írj nekem.

Hamish visszaült az autóba. Jenny szeme könnyes volt, amikor sarkon fordult, és futva indult fölfelé a Fő utcán.

Priscilla fölengedte a kuplungot, a Volvo finoman elindult.

A lány csináltatott tweedzakót viselt, alatta fehér ingblúzt karcsúsított szürke gyapjúszoknyával, vékony harisnyája jókora bakancsban végződött. Harangformára vágott, szőke haja mindkét oldalon kifogástalanul hullott klasszikusan ovális arcába.

– Azért jöttem, mert sajnáltalak – mondta. – Cnothan nem tartozik a kedvenc városaim közé. De úgy tűnik, *te* boldog voltál itt.

Hamish felhorkant, és összefonta a karját.

– Ki az a nő?

– Itteni festőművész.

– Az ő festményét tetted hátra?

– Igen.

Priscilla lassított, s épp a Cnothani Vad- és Halfeldolgozó előtt megállította a kocsit.

– Szeretném látni.

– Csak tessék. – Abban a pillanatban Hamisht nem érdekelte, mit csinál a lány. Priscillának nem volt joga pimaszul visszatolakodni az életébe és föltépni a régi sebeket.

Priscilla óvatosan bontotta fel a csomagot, majd sokáig nézte a festményt.

– Szegény Jenny! – mondta végül. – Ez a gyilkosság biztosan szörnyű élmény lehetett.

Hamishben váratlanul áradt szét a szeretet a lány iránt, amiért ennyire érzékeny, pedig oly gyakran álcázza érzékenységét túlságosan választékos külsejével.

– Már rendbe jött – felelte, miközben Priscilla berakta a festményt a hátsó ülésre, majd ismét a volán mögé ült. – Visszautazik Kanadába, és feleségül megy a volt férjéhez.

A lány egy pillantást vetett Hamishre. Könnyű lett a szíve, és boldog volt.

Abban a pillanatban Helen Ross vonult ki a Cnothani Vad- és Halfeldolgozó Vállalat udvarára. Fűzöld gyapjú miniruhát viselt, amely közszemlére tette határtalanul hosszú, harisnyába bújtatott lábát. Feléjük riszálta magát.

– Hajts tovább! – hadarta Hamish.

– Úgy néz ki, mint a helyi szirén – jegyezte meg nagyobb sebességre kapcsolva Priscilla.

– Inkább a helyi Lady Macbeth.

– Lady… Vagy úgy. Egy pillanatra azt hittem… Nem érdekes. Figyelj, menjünk följebb a lápra, és együnk Jenny szendvicseiből. Majd éhen halok.

Hamarosan egy emelkedő tetején ültek, ahonnan rá lehetett látni Cnothanra.

– Végre kint a halál árnyékának völgyéből – mondta Hamish.

– Rémálomszerű időt töltöttél itt, igaz? – kérdezte Priscilla, miközben kiöntötte a kávét, és kicsomagolta a szendvicseket. – Mesélj!

És Hamish beszélt, csak beszélt, a lány pedig hallgatta. A férfi azon kapta magát, hogy Cnothan fura légköréről mesél, arról, hogy örökösen kijött a sodrából, a gyilkosságokról – de a homárokról nem. Minél tovább beszélt, annál könnyebbnek és boldogabbnak érezte magát. Kezdett ismét a régi, lusta, semmiből gondot nem csináló önmaga lenni.

Mire elindultak, helyreállt a baráti kötelék s az a régi, bűvös érzés, hogy nem vagy többé egyedül a világban, a megkönnyebbülés, hogy olyasvalakivel kommunikálhatsz, aki pontosan tudja, mire gondolsz, hogyan érzel.

Ám Lochdubhhoz közeledve Priscilla egyszer csak félbeszakította a maga hosszú elbeszélését a kalapszalonban átélt bosszúságokról és unalomról.

– Min jár az eszed, Hamish Macbeth? – kérdezte morcosan. – Pontosan öt perce rám se figyelsz.

– Azon tűnődtem, Priscilla… hogy ettél-e homárt, mialatt Londonban voltál.

– Hogy ettem-e… Néha azt hiszem, egyszerűen őrült vagy, Hamish. Ó, tudom, mire megy ki a játék. Megint számító vagy. Jól van, győztél. Priscilla főz Hamishnek vacsorára homárt.

– Jaj, dehogy! – Hamish megborzongott. – Ki nem állhatom a bestiákat.

Priscilla lassan megállította az autót, és a férfira nézett. Látta már őt a Hotel Lochdubhban, amikor homárt evett Thermidor módra, mégpedig ugyancsak nagy élvezettel. Valami ború sugárzott Hamishből. Csontváz – gondolta hirtelen a lány. Mainwaringet a Cnothani Vad- és Halfeldolgozó Vállalatnál gyilkolták meg. Jamie Ross híres a homárjairól. Karmolások a csontvázon.

A férfi térdére tette a kezét.

– Soha többé nem eszünk homárt, Hamish.

Az őrmester hatalmasat sóhajtott.

– Gyorsan kapcsolsz, igaz? Erről meg is feledkeztem.

– Vacsora a Lochdubhban. Én állom – közölte határozottan Priscilla. – Kitűnő a vegetariánus salátájuk.